

ΟΗΣΑΠΟΣ

Κοζερι τῆς ἐβδομάδος

«Ἡ γυναίκα σου σὲ ἀπα-
τᾷ...»

Η Φωτεινή έπιασε δουλειά στο σπίτι της κυρίας Φράντου, που είχε δυο κόρες, την Άννη και την Τερέζα. Ο καιρός περνούσε ήσυχα, όταν την παραμονή της ημέρας που θα παίρνε το μισθό της, συνέβη ένα έπεισοδο. Ένας από τους καλεσμένους της κ. Φράντου, που γι' αυτόν η Άννη έδειχνε ιδιαίτερο ενδιαφέρον, ζήτησε ένα φιλή από τη Φωτεινή, στην κουζίνα. Έκείνη τον εσπρωξε κι' αυτός έπεσε και χτύπησε. Έγινε τότε μεγάλη φασαρία, η Άννη χτύπησε στο πρόσωπο τη Φωτεινή κι' εκείνη της απάντησε με τον ίδιο τρόπο. Την άλλη ημέρα η κ. Φράντου την έδωσε από το σπίτι της, χωρίς να της δώσει το μισθό της κι' η Φωτεινή βρέθηκε στο δρόμο, απέναντη και χωρίς στέγη. Σκέφτηκε τότε ν' αυτοκτονήσει, αλλά ξαφνικά συνάντησε τον Χρήστο Πέρδικα, που προσφέρθηκε να τη βοηθήσει. Έκείνη αρνήθηκε και προχωρώντας έφτασε στο Πάρκο και κάθισε κοντά σε μερικές νταντάδες. Συλλογιζόταν τώρα ότι πριν νυχτώσει έπρεπε να βρη στέγη και φαγητό.

Οι νταντάδες μιλούσαν μεταξύ τους. Κουτσουμπούλευαν τις κυρίες τους. Άλλη, κουβέντα δεν έκαναν. Άκουγε η Φωτεινή αθελά της τις ιστορίες που θα την έκαναν να γελάσει αν δεν ήταν έτσι ως το θάνατο θλιμμένη. Άν άκουγε αυτές τις γυναίκες, δεν υπήρχε καλή κυρία στην Άθήνα. Η μία ήταν στρίγγλα, η άλλη τσιγγούνα, η άλλη είχε φίλο...

Αφού είπαν καλά-καλά τα δικά τους οι νταντάδες, σηκώθηκαν να φύγουν. Τότε, άσφανα, της ήλθε μια ιδέα της Φωτεινής. Πλησίασε τον όμιλο δειλά, και ρώτησε:

Με συγχωρείτε! Μήπως ξέρετε κανένα σπίτι να θέλουν κορίτσι; Την κύτταξαν από πάνω ως κάτω. Κι' αυτές δεν την εύρισκαν και τόσο κατάλληλη για υπηρέτρια, φαίνεται. Αρχισαν να τη ρωτάνε διάφορα πράγματα. Στο τέλος, η μία της είπε:

Εγώ ξέρω ένα σπίτι. Καλό; Σήκωσε τους ώμους της η γυναίκα. Τί να σου πώ; Δεν τους ξέρω καλά αυτούς τους ανθρώπους. Είναι μια κυρία με το γιο της. Καθώς πρέπει κυρία, και το παιδί δεκαεπτά-δεκαοκτώ χρόνων. Το σπίτι είναι ωραίο και πληρώνουν καλά. Μονάχα...

Κόμπιασε. Μονάχα, τί; Νά, δεν κάθονται οι υπηρέτριες. Βλέπω ν' αλλάξει συχνά...

Γιατί; Δεν ξέρω... Δεν με νοιάζει έμένα, είπε αποφασιστικά η Φωτεινή. Θα δοκιμάσω. Λέτε, ότι είναι κυρία καθώς πρέπει; Όσο γι' αυτό, νάι. Κυρία με τα όλα της!

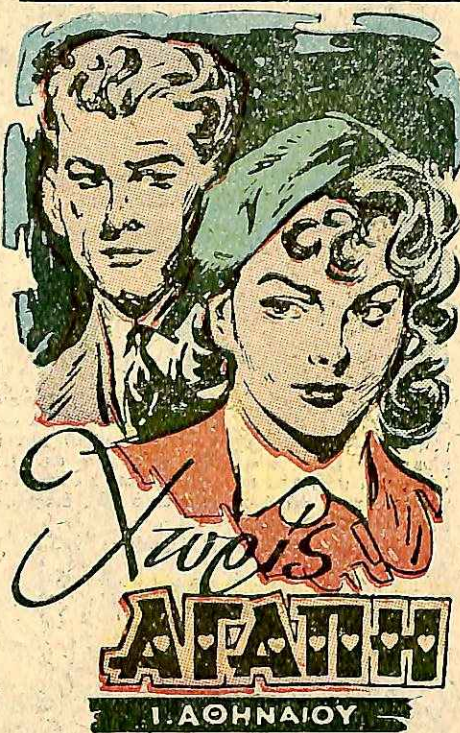
Πήρε τη διεύθυνση. Δεν ήταν και πολύ μακριά. Κάπου κοντά στον Άγιο Παντελεήμονα.

Πότε θα πάς; τη ρώτησε η νταντά. Τώρα άμέσως! Καλά, να ξέρω δηλαδή. Έπειδή μου έχει πάρει ένα δάρο, αν της βρώ κορίτσι η κυρία Βερβέτη. Έγώ θα πάω τώρα. Δεν ξέρω αν θα συμφωνήσουμε...

Ού, θα συμφωνήσετε. Πληρώνει καλά! Τα λόγια αυτά έδωσαν φτερά στην κοπέλλα. Πήρε τρέχοντας το δρόμο. Κι' αυτή δεν ήξερε πώς είχε αποφασίσει έτσι την τελευταία στιγμή να ξαναπάει υπηρέτρια. Ένώ είχε την απόφαση να τραβήξη άλλο δρόμο, τώρα αισθανόταν μία πονεμένη χαρά στη σκέψη πώς θα βγαίε πάλι τίμια το ψωμί της.

Δεν είναι δυνατών να είναι όλες οι οικογένειες σαν την οικογένεια Φράντου. Δεν είναι δυνατόν να μην υπάρχουν και σπίτια καλά, όπου να κοιμάται ο κόσμος μία λογική ώρα, κι' όπου να μην έχουν το δικαίωμα οι επισκέπτες να φέρωνται έτσι με τα κορίτσια.

Έφτασε γρήγορα στο σπίτι. Μία μονοκατοικία μονόροφη, σ' ένα στενό δρόμο. Το σπίτι ήταν καινούργιο, περιποιημένο. Χτύπησε το κουδούνι. Μιά ηλικιωμένη γυναίκα της άνοιξε. Φαινόταν υπηρέτρια ή παραδουλεύτρια. Άμέσως την

έμπασε μέσα κι' η κυρία Βερβέτη, την υποδέχθηκε μ' ένα ανοιχτόκαρδο χαμόγελο. Ήταν μία γυναίκα, ίσαμε πενήντα ετών, καλοθρεμμένη, με τα μαλλιά βαμμένα κόκκινα, και με βαρεία δαχτυλίδια στα χέρια της. Ποιος σ' έστειλε εδώ, παιδί μου; ρώτησε με καλωσύνη. Είπε η Φωτεινή τ' όνομα της νταντάς. Ά, η κυρία Μαγδαληνή! Καλά! Κάθισε... Δεν πειράζει, είπε η Φωτεινή, συνεσταλμένη. Όχι, κάθισε, να μιλήσουμε. Δεν υπάρχει λόγος να στέκης όρθια. Κάθισαν σ' ένα κομψό σαλονάκι, κι' η Φωτεινή κατάλαβε πώς η κυρία Βερβέτη την παρατηρούσε με μεγάλη περιέργεια. Την κύτταξε από την κορυφή ως τα νύχια. Έπειτα άρχισε να της κάνει τις συνηθισμένες ερωτήσεις. Επέμεινε πολύ σ' ένα σημείο:

Ενδιαφέρον Βρήκε θέμα

Δεν βρίσκω θέμα για να μιλήσω, όταν βρίσκομαι σε συντροφιά! παραπονιόταν η κυρία Νεοφλουτζίδη σε κάποια φίλη της. Γιατί δεν διαβάσεις λιγάκι, ώστε να μορφωθείς εγκυκλοπαιδικά; τη συμβούλευε εκείνη. Νάι, μά τι να διαβάσω; Διάφορα βιβλία ιστορικά, βιογραφίες, κλασσικά έργα. Η κυρία Νεοφλουτζίδη ακολούθησε τη συμβουλή της φίλης της. Αγόρασε με το μέτρο ένα σωρό βιβλία, από τον Όδηγο Μαγειρικής ως τα λαϊκά μυθιστορήματα. Κι' έπεσε με τα μούτρα στο διάβασμα.

Υστερ από μερικές μέρες, λοιπόν, βρίσκεται σε μία συνέντευξη. Μά και πάλι δεν της έρχεται στο μυαλό κανένα θέμα συζητήσεως. Επί τέλους, γυρίζει σ' ένα διαπλό της κύριο και του λέει: Άγ, αλήθεια, μάθατε τον τραγικό θάνατο της δυστυχισμένης Μαρίας Στουάρτε;... Ο ΦΑΚΟΣ

Ποιόν έχεις συγγενή στην Άθήνα; Κανένα! είπε άδοιστα η κοπέλλα. Μά που είναι οι γονείς σου; Δεν έχω γονείς. Είμαι πεντάρφανη. Θέλω να εργαστώ για να ζήσω. Η απάντησή αυτή φάνηκε να ευχαρίστη εξαιρετικά την κυρία.

Άν είναι έτσι όπως τα λές, θα βρής την τύχη σου στο σπίτι μου, της είπε. Δεν θέλω να πιστέψης πως έρχεσαι εδώ σαν «δούλα». Θέλω να της μέσα σου πώς είσαι σ' ένα συγγενικό σου σπίτι για να βοηθήσης λιγάκι μια θεία σου. Έξ άλλου, δεν θάχης βαρείες δουλειές. Είδες την παραδουλεύτρια; Τη φέρνω δυο φορές την εβδομάδα. Δεν θέλω ούτε να μου πλήνης ούτε να μου σιδερώνης ούτε άλλες βαρείες δουλειές να μου κάνης. Θέλω όμως να είσαι εύπαραυσίαστη, πρόθυμη, γελαστή.

Ήταν η γλώσσα παράξενη. Μία γλώσσα που δεν την είχε συνηθίσει η κοπέλλα. Τόλμησε να ρωτήσει:

Έχετε σπίτι άνοιχτό; Ξενύχτια; Φοβάσαι τα ξενύχτια; γέλασε η κυρία.

Θά ήθελα να κοιμάμαι ώρες κανονικές.

Έννοια σου. Σ' αυτό κανείς δεν θα σ' έμποδισι. Έγώ, είναι αλήθεια, κοιμάμαι πάντα αργά, και είμαι κοσμική. Άλλά δεν έχει καμμία σχέση αυτό. Έγώ λείπω πολλά βράδια από το σπίτι και γυρίζω αργά. Έσύ θα κοιμάσαι όποια ώρα θέλεις. Κανένας δεν θα σ' έμποδισι. Ο γυιός μου τελειώνει το Γυμνάσιο έφέτος κι' έχει μελέτη... Δεν θα σ' έμποδισι κανείς να κοιμάσαι κι' από τις έννη, αν σου κάνει γούστο.

Κι' ο μισθός μου; ρώτησε η Φωτεινή. Τριακόσιες χιλιάδες, είπε γελαστή η κυρία Βερβέτη. Πώς σου φαίνεται; Καλά! αποκρίθηκε η Φωτεινή, προσπαθώντας να κρύψη τον ένθουσιασμό της. Όποτε είμαστε σύμφωνοι; ρώτησε η κυρία Βερβέτη. Νάι. Μπορώ να μείνω άμέσως; Φυσικά, απάντησε η κυρία, ένθουσιασμένη. Έλα να σου δείξω το δωμάτιό σου.

Την πήγε πίσω, σ' ένα διάδρομο κι' άνοιξε μία πόρτα. Η Φωτεινή έμεινε με το στόμα ανοιχτό. Περίμενε να δη κανένα κλουβάκι, σαν εκείνο που ήταν το δωμάτιό της στο σπίτι της κυρίας Φράντου. Έδώ όμως έδλεπε ένα μεγάλο δωμάτιο, επιπλωμένο με γούστο, με έπιπλα κίτρινα, με ωραία κουρτινάκια, μ' ένα καθρέφτη στη ντουλάπα.

Αλήθεια, δικό μου θα είναι αυτό το δωμάτιο; ρώτησε. Γέλασε η κυρία Βερβέτη.

Σου φαίνεται πολύ ωραίο, έ; Λοιπόν, παιδί μου. Πώς σε λένε, αλήθεια; Φωτεινή.

Λοιπόν, Φωτεινή. Έγώ έχω ως άρχη, ότι το κορίτσι που μου εργάζεται, πρέπει να είναι ευχαρίστημένο. Για να δούμε τώρα αν σου κάνουν αυτά τα φουστάνια. Άνοιξε την ντουλάπα κι' η Φωτεινή είδε τρία ωραία φορέματα, μάλλινα, κρεμασμένα στις κρεμάστρες. Τα δυο για το σπίτι, και το ένα για καλό, εξήγησε η κυρία Βερβέτη. Δοκίμασε τα μονάχα, αν σου κάνουν.

Δίστασε η Φωτεινή. Δεν ήξερε πώς να πη στην κυρία να φύγη από το δωμάτιο, για να δοκιμάση τα φορέματα. Η κυρία Βερβέτη κατάλαβε και γέλασε. Έλα, βγάλε το φόρεμά σου. Τί, ντρέπεσαι; Γυναικες δεν είμαστε;...

Ντροπαλά, έβγαλε το φόρεμά της η Φωτεινή και πέρασε απάνω από την παλιά της κομπινάζον το ένα μετά το άλλο τα φορέματα. Της έφνονταν αρκετά καλά.

Η ίδια η κυρία Βερβέτη έβαλε δυο καρφίτσες για να της τα στενέψη λιγάκι. Φαίνεται πως η προηγούμενη κοπέλλα ήταν πιο γεμάτη.

Σε κάθε φόρεμα που φορούσε η Φωτεινή, η κυρία Βερβέτη την έπαιρνε από το χέρι και την πήγαινε στον καθρέφτη, φωνάζοντας μ' ένθουσιασμό: Κύτταξε πώς σου πάει. Άλλος άνθρωπος γίνεσαι, Φωτεινή!...

Η κοπέλλα έριχνε κλεφτές ματιές στον καθρέφτη και κοκκινίζε από ευχαρίστησι. Γιατί αλήθεια και τα τρία φορέματα ήταν πολύ κοкетτικά και την έκαναν να φαίνεται άλλος άνθρωπος. Ποτέ στη ζωή της δεν είχε ντυθεί τόσο ωραία.

Όταν τελείωσε αυτή η διαδικασία, κι' η Φωτεινή ντύθηκε με το ένα από τα φορέματα της δουλειάς, ένα χαριτωμένο καρπύ φουστανάκι, κόκκινο και μαύρο, που πήγαινε θαύμα στη μελαχρινή ομορφιά της, η κυρία της έδειξε να στρώση τραπέζι.

Τώρα, όπου και να είναι, θάρη ό γυιός μου, είπε, και θα φάμε.

Η παραδουλεύτρια, στην κουζίνα, είπε στη Φωτεινή:

Τυχρή είσαι, κοπέλλα μου! Τέτοια κυρία!... Πού βρίσκονται σήμερα τέτοιες κυρίες.

Φαίνεται καλή! ψιθύρισε η κοπέλλα.

Καλή; Μάλιστα!... Σου λέω, μίλησες με την τύχη σου! Φάνει νάχης μυαλό και να μην κάνης σά μερικές άλλες, που μόλις χορτάσουν λιγάκι, σηκώνονται και φεύγουν.

Άλλάζει συχνά υπηρέτριες... Έτσι λένε... ξεπαρρεύτηκε και είπε η κοπέλλα.

Έ, τί σου λέω; αποκρίθηκε η παραδουλεύτρια. Δεν έχουν μυαλό. Δεν μπορούν να σκεφτούν...

Μήπως δεν είναι καλός ο γυιός της; ρώτησε η Φωτεινή. Μήπως είναι τυράννος αυτός;

Ο Ρίκος! είπε η παραδουλεύτρια! Χρυσό παιδί! Χρυσό!... Άλλά τα κορίτσια είναι άνοστα. Δεν καταλαβαίνουν το συμφέρον τους.

Έκείνη τη στιγμή, χτύπησε το κουδούνι κι' ο Ρίκος Βερβέτης μπήκε, ζωηρός, πεταχτός, στο σπίτι.

Χαϊδεμένος μοναχογυιός

Ήταν ένα ψηλό και λεπτό παιδί, καστανό, με μαλλιά κυματιστά και με τσαχπινικά μάτια. Το ύψος του έλεγε από μακριά πως ήταν μοναχογυιός και χαϊδεμένος.

Μόλις μπήκε στο σπίτι, φίλησε τη μητέρα του κι' έπειτα έριξε μία γρήγορη ζωηρή ματιά στη Φωτεινή.

Καλώς τον κανακάρη μου! είπε η κυρία Βερβέτη. Καλώς τον μοναχογυιό μου. Έπειτα πολύ γελαστή, του φώναξε:

Ρίκο! Αυτή είναι η καινούργια η κοπέλλα μας. Τη λένε Φωτεινή.

Τί κανείς, Φωτεινή; είπε το παιδί, με ύφος ξεγνοιαστό.

Καλά, ευχαριστώ, αποκρίθηκε η κοπέλλα, κομπιάζοντας.

Από πού είσαι, Φωτεινή;

Από δω... Ό, Άθηναία! Παράξενο. Ός τώρα είχαμε κορίτσια από νησιά συνήθως. Πρώτη φορά πούχουμε Άθηναία!...

Δεν χαίρεσαι; έκανε η μητέρα του. Οι νησιώτισσες με ξεθεώνουν, ώσπου να μάς μάθουν. Η Φωτεινή φαίνεται συνηθισμένη στη δουλειά κι' έξυπνη. Είναι πάντως πεντάρφανη, δεν έχει κανένα στον κόσμο.

Όραία! είπε ο νεαρός, και φάνηκε πραγματικά ευχαριστημένος.

Κάθισαν στο τραπέζι μόννα και γυιός, κι' η Φωτεινή σεβρίρισε. Όλη την ώρα, της πετούσαν και κανένα λογάκι. Κι' η δυστυχ η κοπέλλα ένοιωσε κάποια ζεστασία στην καρδιά της, στη σκέψη πώς ίσως είχε πετύχει ήμερους ανθρώπους, καλόκαρδους.

Ός το βράδυ, πέρασε έτσι ευχάριστα. Το απόγευμα δεν είχε δουλειά κι' η κυρία Βερβέτη της έδωσε κάτι να κεντήση. Κοιλήθηκαν όλοι νωρίς κι' η Φωτεινή έκλαψε από εύτυχία σχεδόν, καθώς ξάπλωσε στο απόλυτο μαλακό της κρεβάτι, με τα καθαρά άρσενια και φόρεσε το περιποιημένο νυστεντόνια και φόρεσε η κυρία της. Φαίνεται πως με λυπήθηκε ο Θεός!», συλλογιζόταν.

Με την αίσιοδοξία της νεότητας, άρχισε να κάνει όνειρα.

Άν μείνω εδώ ένα χρόνο, θα μπορέσω τουλάχιστον να ντυθώ σαν όλα τα κορίτσια του κόσμου, να μη ντρέτωμαι να πα-

ρουσιαστώ πιο έξω. Έπειτα θάχω καιρό με την ησυχία μου να φροντίσω για καμμία καλύτερη θέση. Άν με συμπονήσουν πραγματικά αυτοί οι άνθρωποι εδώ, ίσως να μπορέσουν να με βοηθήσουν σ' αυτό το ζήτημα, θάχουν γνωριμίες...». Μία θεοί έστω και πωλήτριες σ' ένα κατστήμα, ή καλύτερα σε κανένα γραφείο, να εργάζομαι το πρωί και το απόγευμα να μελετώ για να συμπληρώσω τις γνώσεις μου...». Το μυαλό της έτρεχε ακόμα πιο μακριά. Άλλά δεν τολμούσε ούτε στον έαυτο της να ομολογήσει ότι έκανε τέτοια όνειρα.

Άν εργαστώ ένα χρόνο, και βρώ καμμία καλή δουλειά έπειτα, ίσως να κατορθώσω, σε δυο χρόνια, να υπώ στο Πανεπιστήμιο. Θάχω χάσει βέβαια αρκετόν καιρό, αλλά δεν πειράζει...». Εκείνη τη νύχτα ήταν μία από τις πιο ευτυχισμένες της ζωής της.

Έτσι πέρασαν κάμποσες νύχτες. Η κυρία Βερβέτη, αν και της είχε πη ότι είναι κοσμική, δεν έβγαине αυτές τις ημέρες σχεδόν καθόλου. Κι' ο Ρίκος καθόταν όλο το απόγευμα και μελετούσε. Μαζί της φερόταν, με γελαστή οικειότητα.

Το παιδί του σπιτιού

Θά είχαν πάρσει καμμία δεκαριά ή μέρες. Η κυρία Βερβέτη είπε εκείνο το απόγευμα στη Φωτεινή:

Απόψε να μη με περιμένης. Ο' άργησω πολύ, είμαι καλεσμένη σε πάρτυ. Μόλις φάν ο Ρίκος, να πλύνης τα πιάτα σου και να κοιμηθής...

Ντύθηκε όμορφα κι' έφυγε χαριτωμένη, γελαστή.

Ο Ρίκος μελετούσε. Ούτε σηκώθηκε ως την ώρα του φαγητού.

Όταν κάθισε όμως στο τραπέζι, κι' η Φωτεινή τον σεβρίριξε, της είπε με το τσαχπινικό ύφος του:

Κάθισε να μου κάνης παρέα! Η Φωτεινή χαμήλωσε τα μάτια.

Όχι, κύριε Ρίκο, του είπε. Ευχαριστώ πάρα πολύ...

Έλα, βρέ κουτή! έκανε ο νεαρός με το στόμα μουκωμένο. Άφισε τους τύπους τώρα, που λείπει η μαμά.

Δεν είναι σωστό! αποκρίθηκε η Φωτεινή.

Μέσα της όμως δεν ήταν και τόσο σύγουρη αν έπρεπε να έπιμεινη στην άρνησή της. Στο κάτω-κάτω, ήξερε κι' η ίδια πως δεν ήταν πραγματική υπηρέτρια. Άν δεν την είχε κατατρέξει έτσι η τύχη, θα είχε το δικαίωμα να καθήση κι' αυτή σαν ίση προς ίσο με το Ρίκο. Έξ άλλου, έπειδή

ακριώς δεν ήταν καθαυτό υπηρέτρια, δεν ήξερε πώς έπρεπε να φερθή.

Ο Ρίκος την τραβήξε από το χέρι, με δύναμη, και την ανάγκασε αθελά της να καθήση.

Έλα, που σου λέω. Άν συχαίνωμαι ένα πράγμα, είναι να τρώω μοναχός μου!

Της έβαλε στο πιάτο της φαγητό και της είπε, ένθουσιαστικά:

Έλα! Δεν πιστεύω να ντρέπεσαι να φάς. Έξ άλλου, έσύ δεν είσαι καμμία χωριάτισσα. Είσαι Άθηναία, και φαίνεσαι μάλιστα κι' από καλό σπίτι. Γιατί σου κάνει τόσο έντύπωση να καθήσης να φας μαζί μου;...

Το ύφος του την έπεισε. Άρχισε να τσιμπάη κάτι από το φαγητό της στην αρχή, έπειτα ξεπαρρεύτηκε κι' έτρωγε με φυσικότητα. Ο Ρίκος φερόταν σαν μεγάλο παιδί. Τη σηκωσε ποτέ-ποτέ χωρίς άλλη διαδικασία, να του φέρη κάτι, αλλά και την περιποιόταν.

Όταν τελείωσε το φαγητό, τη ρώτησε γελώντας:

Έ, τί έπαθες; Άν όμως έρχοταν η μαμά σας; είπε η κοπέλλα ανήσυχη.

Πρώτα-πρώτα, όταν φύγη η μαμά για πάρτυ, δεν έρχεται πίσω ποτέ γρήγορα. Κι' έπειτα, κι' αν ακόμα έρχοταν, δεν θα μούκοβε το κεφάλι!...

Μπορούσε να της κοιταφαινόταν... Μ' αυτά τα λόγια σου δείχνεις, ότι την έχεις για ξεροκέφαλη τη μαμά!...

Όχι... Εμείς, Φωτεινή, είμαστε πολύ... δημοκράτες! καυχώθηκε ο νεαρός. Κι' η μαμά να μάς έδλεπε, θα γελοούσε.

Δεν ήξερε τί να πη η Φωτεινή, κι' έτσι προτίμησε να γελάση κι' αυτή.

Άντε τώρα, είπε ο Ρίκος, τελείωσε γρήγορα την κουζίνα σου. Κι' έπειτα έλα να μου κάνης συντροφιά!...

Δεν παρεξήγησε τα λόγια του η Φωτεινή. Το μυαλό της ήταν αθώο και ποτέ ως τότε δεν είχε τύχει σε πονηρό περιβάλλον. Κι' έτσι έκανε όσο μπορούσε πιο γρήγορα τη δουλειά της, έβγαλε την ποδιά και πήγε στο σαλόνι γελαστή.

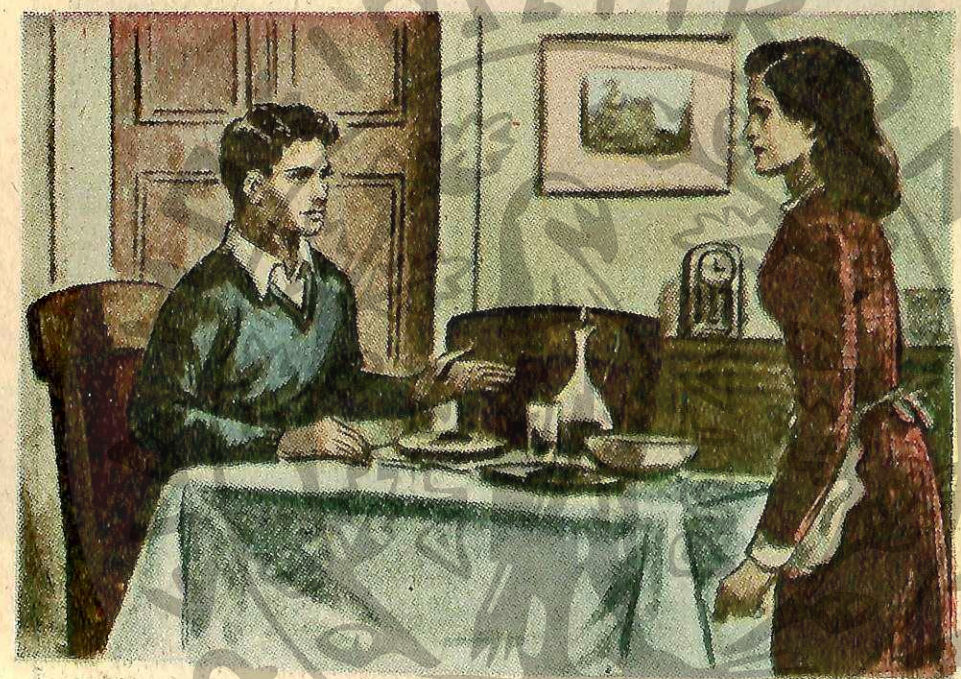
Ετοιμη; ρώτησε ο Ρίκος.

Νάι!...

Στάσου, λοιπόν. Τί θα κάνουμε τώρα; Ξέρεις να παίζης τάβλι; Ξέρω.

Είσαι σπουδαία!

Έτρεξε, έφερε το τάβλι και κάθισαν αντίκρυ ο ένας στον άλλον, σ' ένα χαμηλό τραπέζακι. Άρχισαν το παιχνίδι, με εγκυκλοπαιδική, λές και γνωρίζονταν πολλυν

«Άσπες να μου κάνης παρέα! είπε ο Ρίκος στη Φωτεινή.»

καιρό, λες κι' ήταν πρώτα ξαδέρφια. Κάμποση ώρα εξακολουθούσε έτσι φρόνιμα το παιχνίδι. Έξαφνα, ο Ρίκος φώναξε:

— Στάσου, Φωτεινή. Είναι κουτό να παίζουμε έτσι, χωρίς να κερδίζουμε τίποτα.

— Όχι! διαμαρτυρήθηκε αυτή. "Οχι, κύριε Ρίκο. Λεφτά δεν έχω για χάσιμο...

— Πρώτα-πρώτα να μη με λες κύριε Ρίκο, όταν είμαστε μόνοι. Νά με λες απλώς Ρίκο. Πόσων χρόνων είσαι;

— Δεκαεννιά!...

— Έγώ είμαι δεκαεπτά. Είναι πολύ γελοίο να με φωνάζεις κύριο...

— Καλά, έστω, Ρίκο... Δεν έχω καμία διάθεση να χάσω ούτε μία δεκάρα από το μισθό μου.

— Δεν είναι ανάγκη να χάσης λεφτά...

— Τι μπορώ να χάσω;

— Να μου δώσεις ένα φιλάκι... Στάσου ντέ, μη κατσουφιάζεις. "Αν χάσης, θα μου δώσεις ένα φιλάκι.

— Όχι!...

— Καλά, έλα να παίζουμε και βλέπουμε...

Δεν ανησυχούσε και πολύ η Φωτεινή. Το ύψος του ήταν παιδιάτικο. Δεν είχε καμιά σχέση ούτε με το ύψος του Τάκη Βλαστό, ούτε με του κυρίου Λουκίδη...

Εξακολουθούσε να παίζει, προσέχοντας να μη χάσει. Η τύχη όμως τόφερε να χάσει και πολύ γρήγορα μάλιστα. Τότε, πριν προφτάσει να καταλάβει η Φωτεινή, ο Ρίκος πετάχτηκε, πήγε πίσω της και, με μία γρήγορη κίνηση, της άρπαξε το κεφάλι.

Ένα φιλή τρανταχτό της έκοψε την αναπνοή.

— Έπειτα, την κύτταξε γελαστός:

— Σ' άρεσε; "Ας μου το έδινες με τη θέλησή σου. "Αλλοίως, βλέπεις, μπορώ να στο κλέψω...

Τον κύτταξε θυμωμένη.

— Αυτό να μη το ξανακάνεις! του είπε. Κόησε πάλι αντίκρυ της, την κύτταξε με γελαστή ανάδεια.

— Ποιος θα μ' εμποδίσει;

— Εγώ!...

— Με ποιόν τρόπο;

— Δεν θα ξαναπαίζω, αν είναι έτσι...

— Δεν θα ξαναπαίζεις; "Αλήθεια κι' εγώ βαρέθηκα! "Ας αλλάξουμε παιχνίδι.

Εκλεισε με θορυβό το τάβλι, σηκώθηκε και το έβαλε στη θέση του. Κι' ενώ η Φωτεινή, καθισμένη ακόμα, περίμενε πώς θα φέρνει άλλο παιχνίδι, αυτός με μία κίνηση πολυτελή, πέρασε τα χέρια του πίσω από το λαιμό της και την αγκάλιασε σφιχτά.

Ο τρόμος την παρέλυσε λίγη ώρα. "Επειτα έκανε να πεταχτεί όρθια. Τα χέρια του όμως είχαν δύναμη σιδερένια. Η φωνή του ακούστηκε αλλοιωτική τώρα, ανδρική:

— Κάθσε φρόνιμα. Μη μου κάνεις τη σεμνότυφη. "Ο σκοπός είναι να περάσουμε λιγάκι ευχάριστα την ώρα μας. Δεν θα σε φάω...

Η Φωτεινή με κόπο κατάφερε να έλευθερωθεί από τα χέρια του. Πετάχτηκε και τον κύτταξε με μάγουλα φλογισμένα, με μάτια αστραφτερά.

— Ρίκο! Σέ προειδοποιώ. "Αλλο ένα βήμα αν κάνεις προς το μέρος μου, θα τ'α πω όλα στη μαμά σου.

Γέλασε ο νέος.

— Δεν θα πής τίποτε. Δεν είσαι τόσο κουτή.

— Σου όρκίζομαι ότι θα τ'α πω όλα!...

Με μία σβέλτα κίνηση, πήγε κοντά της και την τυλίξε με μπράτσα σιδερένια. Τα μάτια του είχαν τώρα μία παραέμφνη φλόγα.

— Θα βάλω τις φωνές! στέναξε η κοπέλλα.

— Ποιος θα σ' άκουση; γέλασε αυτός. Δεν ακούγονται τίποτε από δω μέσα, όσο και να φωνάζεις!...

Το σαλόνι όπου βρίσκονταν, ήταν στο πίσω μέρος του σπιτιού και ο Ρίκος είχε δίκιο, πώς οι φωνές της δεν θα μπορούσαν ν' ακουστούν.

— Μα τι θέλεις από μένα; τον ρώτησε λαχανιασμένη. Τι θέλεις; Φοβάμαι!...

— Φοβάσαι επειδή είσαι κουτή. Δεν βέλω τίποτα κακό. Να περάσουμε λιγάκι την ώρα μας. Δεν ξέρεις πώς παίζουν όλα τ' αγόρια των σπιτιών με τα κορίτσια; Δεν έτυχε να είσαι σ' άλλο σπίτι;

— Όχι!... Αυτά που λες δεν τα καταλαβαίνω. "Αφησέ με!

Της έδωσε λαίμαργα μερικά φιλάκια στο λαιμό, στα χέρια κι' έπειτα την άφησε.

— "Αγρίμι! είπε μισοθυμωμένος, μισογελαστός. Είσ' αλήθεια πολύ αγρίμι.

— Έτρεξε στην πόρτα η κοπέλλα.

— Ρίκο! φώναξε. Σου όρκίζομαι ότι θα τρέξω ν' ανοίξω το παράθυρο και να βάλω τις φωνές, αν με ξαναγυρίσεις.

— "Αντε, ας έχης χάρη, έκανε αυτός, παίρνοντας ξανά το παιδιάτικο γελαστό του ύψος. "Ας έχης χάρη που είσαι κουτή. Πήγαινε να κοιμηθείς τώρα, και όνειρέψου κανένα μοναστήρι!...

— Έφυγε η Φωτεινή και κλειδώθηκε στην κάμαρά της. Τα πόδια της έτρεμαν κι' η καρδιά της χτυπούσε να σπάσει. "Υπνος δεν έρχόταν στα βλέφαρά της. "Αν και είχε κλειδώσει, φοβόταν μην είχε κι' αυτός κλειδί και έμπαινε στο δωμάτιό της.

«Μονάχα νάρθη η κυρία!», συλλογιζόταν, κι' έστηνε τ' αυτί της ν' ακούση τ' τριέμο του κλειδιού στην εξώπορτα.

«Να, λοιπόν, το κακό που φοβόμουν, συλλογιζόταν. "Ήταν πολύ μεγάλη η ευτυχία μου. Δεν μπορούσε να βαστάξει...».

Λίγο-λίγο, άρχισε όμως να παρηγορή τον εαυτό της:

«"Ισως να μην είναι τίποτε σοβαρό. "Ισως να θέλησε να δοκιμάσει ως πού μπορεί να φτάσει μαζί μου. Και τώρα που είδε, ότι δεν δέχομαι τέτοια πράγματα, να ησυχάσει».

Επί τέλους, κάποτε άκουσε το πολυπύλο κλειδί στην εξώπορτα. "Αμέσως άναγνώρισε τα βήματα της κυρίας Βερβέτη. Σκέφθηκε να σηκωθεί, να την υποδεχθεί. Προτίμησε όμως να μείνει στο δωμάτιό της, γιατί δεν ήθελε να φαντασθεί ο Ρίκος ότι σηκώθηκε να τον καταγγείλει.

«Νά μη του κοινοφανή, συλλογίστηκε. "Θα κατάλαβε, ότι δεν μπορεί να το ξανακάνει».

Παράξενο! "Ενώ πριν λίγες ημέρες είχε πάρει σχεδόν την απόφαση ν' ακολουθήσει κι' αυτή το δρόμο της Μαίρης Ταχινά, τώρα καταλάβαινε πάλι όλη την ύπαρξη να έπαναστατά στην σκέψη πώς ήταν δυνατό να γίνει σαν τη φίλη της.

Κοιμήθηκε ήσυχη τώρα, πούνοιθε στο σπίτι τη μητέρα του νέου.

Το άλλο πρωί, ο Ρίκος της φέρθηκε με όλη τη φυσικότητα, σαν να μην είχε συμβη τίποτα.

Τα πράγματα προχωρούν

Μετά δυο μέρες πάλι, της είπε η κυρία Βερβέτη, ότι θ' άρουσε το βράδυ.

Η Φωτεινή ένοιωσε τα γόνατά της να τρέμουν. "Ο Ρίκος καθόταν, όπως πάντα, και μελετούσε.

Πάλι, σαν τη προηγούμενη φορά, της πρότεινε να καθήση στο τραπέζι μαζί του. Αυτή άρνήθηκε σταθερά.

— Φοβάσαι; γέλασε αυτός. Σου όρκίζομαι ότι θα είμαι φρόνιμος. Τι άλλο θέλεις; Με προσβάλλεις, αν δεν με πιστέψεις...

— "Αναγκαστικά πάλι, κάησε μαζί του. "Εφ'αυτο φρόνιμα κι' έπειτα η Φωτεινή είπε:

— Τώρα, καληνύχτα, Ρίκο. Μόλις τελειώσω την κουζίνα, θα κοιμηθώ!

— "Υπνο έλαφρύ! της φώναξε ειρωνικά. "Αναστένανε με ανακούφιση η κοπέλλα όταν κλείστηκε σε λίγο στην κάμαρά της, χωρίς να την ένοχληση κανείς. "Έπεσε στο κρεβάτι της και ήταν σίγουρη πώς κι' ο Ρίκος είχε πλαγιάσει κι' αυτός.

Την πήρε σ' λίγο ο ύπνος. "Αξαφνα, της φάνηκε πως κάποιος έμπαινε στο δωμάτιό της. "Ενα φως ήταν αναμμένο έξω στο χάλ. Στο μισοσκόταδο, είδε τη λυγρή σιλουέττα του Ρίκου. Πριν προφτάσει να σαλέψει, ο νεαρός βρισκόταν κοντά της. Η φωνή του ακούστηκε λαχανιασμένη:

— Κράτησα το λόγο μου!... Δεν σε πείραξα εκείνη την ώρα. Τώρα όμως πρέπει να φανής κι' εσύ καλή μαζί μου.

Με μία γρήγορη κίνηση, τράβηξε τα σκεπάσματα και δεν την άφησε να σηκωθεί. Είχε τόσο δύναμη, που δεν μπορούσε κανείς να το φαντασθεί με το λιγνό παρουσιαστικό του.

— Τι κάνεις έτσι; της έλεγε. Δεν είναι δα και τίποτα σπουδαίο! Πρώτη φορά συναντάω τέτοια κοπέλλα σαν κι' εσένα! "Όλα τα κορίτσια που πέρασαν από δω, ήταν ευχαριστημένα μαζί μου... Γιατί φέρεσαι έτσι εσύ;

— "Αφησέ με! στέναξε η Φωτεινή.

— Νά σ' άφισω; έκανε αυτός. Δεν είσαι στα καλά σου, Φωτεινούλα! Μ' άρεσαι! Δεν πρόκειται να μου ξεφύγεις.

Η Φωτεινή χτυπιόταν. Η αντίστασή της όμως όλο και νεύριαζε το νεαρό. Η πάλι γινόταν όλο και πιο σοβαρή. Τα γέλια του σταμάτησαν σ'ε μία στιγμή. Και, με πρόσωπο αλλοιωμένο, της φώναξε:

— Κάθσε φρόνιμα! Δεν ξέρεις, ότι μέσα στα καθήκοντά σου είναι κι' αυτό;...

Γρήγορα, σαν άστρατη, τοίωσε ένα χτύπημα στο πρόσωπο. Αυτός τραβήχτηκε γιά μία στιγμή. "Επειτα γέλασε δυνατά.

— Είσαι υπέροχη! Μικρή τίγρις!... Είσαι έντελως αλλοιωτική απ' όλες εσύ!... Πόση ώρα βαστάει η πάλι, δεν μπόρεσε να το καταλάβει η Φωτεινή. Τά δει-

τερόλεπτα της φαινόταν αιώνες. "Ωσπου ακούστηκε το κλειδί στην πόρτα.

Ο Ρίκος κοκκάλωσε. Τα χέρια του χαλαρώθηκαν. Και γρήγορα γλύστρησε από το δωμάτιο της Φωτεινής και χώθηκε στην κάμαρά του.

Η κοπέλλα έμεινε στο κρεβάτι της, κερωμένη. Κρύος ιδρώς έσταξε από το μέτωπό της. Οι φλέδες της χτυπούσαν να σπάσουν.

— "Ακουσε τα βήματα της κυρίας Βερβέτη στο χάλ. "Εκανε να πεταχτεί, να τρέξει να της τ'α μαρτυρήσει όλα. Κάποια ντροπή όμως τη συγκράτησε.

«Δεν μπορώ να μιλήσω μπροστά του...», σκέφθηκε. «"Αύριο που θα ξημερώσει και θα μείνω μόνη με την κυρία...».

— "Επειτα συλλογίστηκε ακόμα, ότι ήταν κρίμα να της χαλάσει την ώραία της βραδιά.

«"Εγίρε ευχαριστήμενη και θ'α στενοχωρηθώ πολύ όταν μάθω τα κατορθώματα του γιουλιού της. "Αύριο το πρωί θα τ'α ξεδιαλύνουμε όλα. "Ισως μ' ένα λόγο της, να τόν βάλω σε τάξι. Οι άλλες κοπέλλες, δεν θα της μαρτύρησαν ποτέ. Κι' έτσι ο Ρίκος πήρε θάρρος. Τώρα θα τ'α μάθω. Θά της πω όλη την αλήθεια, και θα την παρακαλέσω να μου βάλει ένα γερό σύρτη στην πόρτα μου. "Όταν του μιλήσω, κι' όταν θαχώ το σύρτη, δεν θα φοβάμαι!...

Δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι εκείνο το βράδυ. Το κομμάτι της έκαινε. "Όλη της η ύπαρξη ήταν αναστατωμένη...

Μιά «καλή» μητέρα

Κρύα και συννεφιασμένη, ξημέρωσε η Μαρτιάτικη ημέρα. Θάλεγε κανείς πώς βρισκόταν ακόμα στην καρδιά του χειμώνα.

Ο Ρίκος ήταν βαρύς, συννεφιασμένος, σαν τον ούρανο. Ότε την κύτταξε. Η μητέρα του είχε το συνηθισμένο της ύψος. Πότε-πότε όμως, σαν νάρρινε κρυφά, άνησυχες ματιές στην κοπέλλα.

Τη συνηθισμένη του ώρα έφυγε ο Ρίκος γιά το Γυμνάσιο, χωρίς να την κυττάξει. "Αμέσως η Φωτεινή πήγε στη μητέρα του.

— Κυρία, είπε. Θέλω να σ'ας μιλήσω...

— Η κ. Βερβέτη πήρε ένα ύψος έντελως άνιδο.

— Τι τρέχει, παιδί μου; ρώτησε καλόβολα.

— Πρόκειται γιά το Ρίκο...

Και, με μάτια χαμηλωμένα, της διηγήθηκε χωρίς πάθος τα δυο περιστατικά.

Η κ. Βερβέτη άκουγε χωρίς να τη διακόψει. "Όταν τελείωσε όμως, έσκασε στα γέλια.

— Πά, πά! Τι τραγικά που τ'α περιγράφεις τα πράγματα!...

— Μά, κυρία!... Δεν είναι γιά γέλια. "Ο Ρίκος είχε κακό σκοπό, σ'ας λέω!

— "Ακουσε, παιδί μου! "Ο Ρίκος είναι ένα μεγάλο παιδί. Μη τον φοβάσαι.

— Νά μη τον φοβάσαι!...

Θάθελε να πη λεπτομέρειες στη μητέρα του, αλλά ντροπήταν.

— Δεν είναι τόσο παιδί, όσο φαντάζεστε, είπε. "Ο Ρίκος φέρεται σαν άντρας.

Σήκωσε τους ώμους της εκείνη.

— Κουταμάρες... "Εσύ φαίνεται είσαι πολύ μυγιάγγιχη. Αυτά δεν είναι τίποτα. Με λίγη τέχνη, θα καταφέρεις να τον κρατήσεις στή θέση του.

— Κυρία. Θέλω να μου βάλετε ένα σύρτη στην πόρτα. "Αλλη νύχτα δεν μ'ένω μόνη μαζί του, αν δεν βάλετε σύρτη.

— Καλά, είπε η κ. Βερβέτη. Βάζουμε το σύρτη. "Αλλά, δεν έχει σημασία. "Αν θέλη να παίξη μαζί σου, δεν είναι ανάγκη να περιμένει να π'ας στην κάμαρά σου.

— Μά να του μιλήσετε και σεις...

— Και νομίζεις πώς ώφελε; Λες δεν τούχω μιλήσει; "Αλλά αγόρι είναι. Τι να σού κάνη;

— Κι' εγώ όμως τί φταίω;

Τό γελαστό πρόσωπο της κυρίας Βερβέτη πήρε γιά μία στιγμή μία σκληρή έκφραση.

— Στ'ό κάτω-κάτω, αν είσαι τόσο φοβιστάρα, δεν έπρεπε να μητς σ'ε σπίτι όπου υπάρχει αγόρι!...

— Δεν μπορούσα να φανταστώ...

— Τι δεν μπόρεσες να φαντασθείς; είπες γελώντας εκείνη. Πώς θάπαίξει μαζί σου ο νεαρός;...

— "Εγώ όμως δεν το θέλω!...

Η κυρία Βερβέτη πήρε πάλι το μαλακό της ύψος.

— Βρέ κουτό! είπε. "Ετσι δεν θ'α π'ας μπροστά. Δεν τ'α καταλαβαίνεις; "Αν δεν κάνης και καμμία υποχώρησι, δεν θ'α μπόρεσες να προκόψεις...

— Μά φοβάμαι, κυρία!

Χαμογέλασε η κ. Βερβέτη.

— Καλά... καλά... "Ακουσε, Φωτεινή. Θά σου μιλήσω σαν μεγαλύτερή σου, και σαν γυναίκα που ξέρω τον κόσμο. "Εσύ είσαι ένα φτωχό κορίτσι. Δουλεύεις γιά να ζήσης. Μη βάλης στο νου σου ότι μονάχα με τη δουλειά σου θ'α βγάλης πέρα.

— "Εδώ στο σπίτι μου, είσαι τυχερή που είσαι μονάχα ένα αγόρι νέο... αθώο κατά βάθος. Σ'ε άλλα σπίτια, μπορείς να βρης πολλούς άντρες. Είσαι όμορφη, και δεν μπορείς να τ'α αποφυγής. Φαντάσου, λοιπόν, να σ' ένοχλη κανένας πενηντάρης... συχαμερός... Γιατί όχι; "Ετσι, μη χαλάς πιά τον κόσμο αν σε πειράξει λιγάκι ο Ρίκος... Και να σου πω και κάτι άλλο: Δεν έχεις να χάσης τίποτα...

— "Εγώ, Φωτεινή, τον αγαπώ τόσο πολύ το γιού μου, βλέπεις. Είμαστε σαν αδελφία. Δεν έχουμε μυστικά ο ένας από τον άλλο.

— "Ότε το ξέρατε;... ρώτησε με χείλη πανιασμένα η κοπέλλα.

— Δηλαδή... φυσικά, δεν θ'α καθήση να μου πη, ότι φίλησε μία κοπέλλα... "Αλλά, γιά να σου μιλήσω με ειλικρίνεια, κι' αν μου το πη, δεν θ'α θεωρήσω έγκλημα. "Όλοι οι νέοι στην ηλικία του έχουν άνησιν!...

— Κυρία, φώναξε δραματικά η Φωτεινή. Αυτά που λέτε είναι σωστά. "Εγώ όμως ήρθα γιά να έργαστώ τίμια. Θά έργαστώ κανά-δυο χρόνια, κι' έπειτα έχω άλλα όνειρα...

— "Ενας λόγος παραπάνω, είπε η κ. Βερβέτη. Νά σε βοηθήσουμε να πραγματοποιήσης τ'α όνειρά σου. Κάησε κανά-δυο χρόνια εδώ... Νά φερθής όμως λογικά...

Κι' έπειτα εγώ είμαι εδώ... "Ότι θέλεις θά γίνει!...

Η Φωτεινή άκουγε μ' ανοιχτό στόμα. "Ήταν τόσο η έκπληξή της, που νομίζε πως όνειρεύεται. Δεν μπορούσε να πιστέψη πώς άκουγε σ' αλήθεια αυτά τα λόγια από τ'α χείλη μιάς γυναίκας, μιάς μητέρας.

Η κ. Βερβέτη σηκώθηκε, την κύτταξε ίσια στα μάτια και της χαμογέλασε:

— Λοιπόν, σύμφωνοι; Μην τ'α παίρνης τραγικά τα πράγματα. "Όσο πιο απλά φέρεσαι, τόσο λιγώτερο τον προκαλείς. Μη νομίζης πώς κερδίζεις τίποτα με τις σεμνοτυφίες σου. "Ακου πού σου λέω, κάτι ξέρω. Νά φέρνεται έλεύθερα, σαν να είσαι στο σπίτι σου, σαν να είσαι αδελφός σου. Και τότε ίσως να μ'ε ένοχλήσης. "Αν κλειδώνεσαι και φαίνεσαι να τρέμης, τον προκαλείς...

— Κι' αν χωρίς να τον προκαλέσω με πειράξη;...

— Σου είπα... Είμαι κι' εγώ παραπίσω. Δεν πρόκειται να βγης ζημιωμένη...

Την κύτταξε με σημασία, και τη χτύπησε φιλικά στον ώμο.

— "Αργότερα, τ'α φώναζε και της χάρισε μία ώραία τσάντα, σχεδόν καινούργια.

— Νά, Φωτεινούλα, της είπε. Παρατήρησα πώς δεν έχεις τσάντα. "Εγώ έχω πολλές. Δεν μου χρειάζεται αυτή!...

Την πήρε η κοπέλλα χωρίς χαρά. "Όλη την ημέρα, ελογάστηκε, ανήσυχη. Τα λόγια της κυρίας Βερβέτη στριφογυρίζαν στο μυαλό της:

«Μου προτείνει ένα συμβιβασμό, συλλογιζόταν. Είναι φανερό πως αυτό θέλει κι' αυτή. Νά γίνει φιλενάδα του γιουλιού της».

Αυτό το πράγμα της φαινόταν τερατώδες! Δεν είχε πείρα από αυτά. γιά να καταλάβη πώς έδρασε τα πράγματα η κυρία Βερβέτη. Κι' ενώ την αγαπούσε ως τώρα, άξαφνα, κατάλαβε την καρδιά της να παγώνει.

«Γ' αυτό είναι όλη η καλωσύνη της, συλλογιζόταν. Μονάχα γι' αυτό».

Σκέφθηκε να ζητήσει συμβουλή από κάποιον. Και, την επόμενη Κυριακή, που είχε έξοδο, αποφάσισε να πάη στην κυρία Ταχινά. Θά μάθαινε νέα γιά τη Μαίρη. Κι' ήταν η μόνη γυναίκα, η Μαριάννα, που ήξερε καλά αυτά τα ζητήματα.

Καλές συμβουλές...

Η Μαριάννα φάνηκε ένθουσιασμένη, μόλις άκουσε το περιστατικό.

— "Ε, αν είσαι κουτή, θά χάσης τέτοια ευκαιρία! φώναξε. Τι σου λέγα εγώ η δύστυχη; Μονάχα άντρας μπορεί να σε βοηθήσει, και μάλιστα με αντάλλαγμα. Η κυρία Βερβέτη λατρεύει τον κανακάρη της και σκέπτεται πολύ πρακτικά. "Εκεί που θά τον βλέπη να τρέχη με τη μιά και με την άλλη, φροντίζει να πάρη υπηρέτριες νόστιμες, γερές και πενταφάνες...

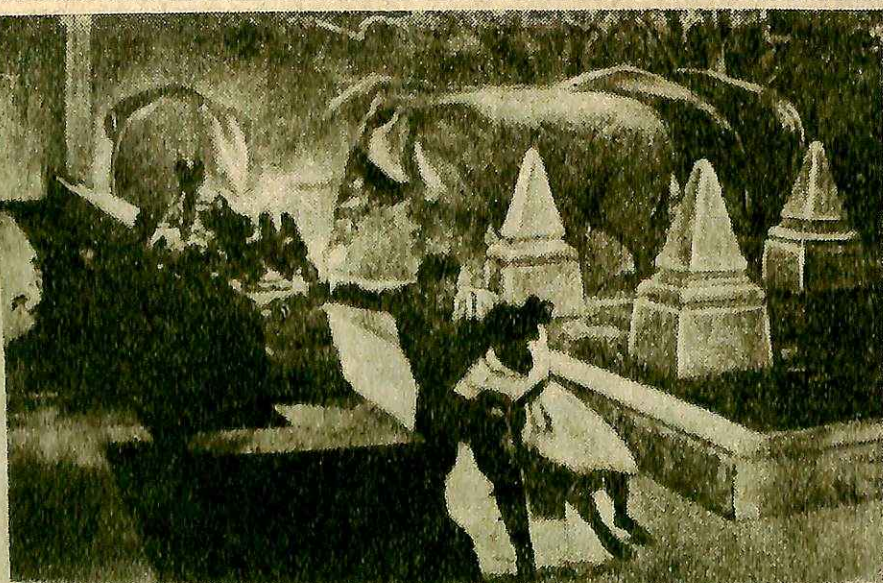
— Γιά να μη φοβάται κανένα πατέρα ή κανένα αδερφό;...

— Νά που ξυπνήσες κι' εσύ και καταλαβαίνεις. "Ακριβώς γι' αυτό!

— "Αν δεν φοβάται, λοιπόν, μπορεί μία χαρά να με θυσιάσει, και να με διώξη έπειτα!...

— "Όπως μου την περιγράφεις, δεν φαίνεται τέτοιος τύπος. Είναι γενναίωδωρη. "Αν είναι ευχαριστημένος ο γιός της μαζί σου, θά σε χρυσώσει. "Εξ άλλου, Φωτεινούλα, έτσι κι' αλλιώς, με κάποιον θά μπλέξεις... Γιατί όχι μ' αυτό το πλουσιόπαιδο; Πάρε την απόφαση. Είδες πόσον καιρό βασανίστηκες έτσι; Μακάρι να είχε τέτοια τύχη κι' η Μαίρη μου... "Αλλά είναι που δεν άποφάσισε να τ'αβάλω υπηρέτρια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΕΝΑ ΦΙΛΜ ΠΟΥ ΓΥΡΙΣΤΗΚΕ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ

Αυτή είναι μία από τις πιο δραματικές σκηνές του φιλμ «Ο δρόμος των ελεφάντων», που ξαναγυρίστηκε στην Κιούλανη με πρωταγωνιστές την Ελίζαμπετ Τάιλορ και τον Ντάνι Αλντρίους. "Ο σκηνοθέτης Ουάλλισμ Ντιτερλέ αναγκάστηκε να γυρίσει γιά δεύτερη φορά το έργο ύστερα από τη σοβαρή νευρική κρίση, που υποχρέωσε την Βίβιαν Λη, την πρώτη πρωταγωνίστρια, να εγκαταλείψη το γύρισμα. Στ'α φωτογράφιση μας, οι δυο νέοι πρωταγωνιστές του φιλμ απομακρύνονται γιά ν' απορροφούν τη μανία των εξεγερμένων ελεφάντων.

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΕΣ ΤΡΥΦΕΡΟΤΗΤΕΣ

Θά νομίζατε άσφαλως πως η λεοπαρδάλις αυτή καταπαράσσει το θύμα της. Στην πραγματικότητα όμως το θηρίο αυτό παίζει με τον Καρλ Μίλλερ τον διευθυντή του Ζωολογικού Κήπου της Φρανκφούρτης, σπών όποιο άνθρωπο. Οι λεοπαρδάλες έξημερώνονται εύκολα και παίζουν ακριβώς όπως οι γάτες μ' εκείνους που θ'α κατορθώσουν να κερδίσουν την συμπάθειά τους.

ΟΙ ΘΡΙΑΜΒΟΙ τῶν Ρωμαίων στρατηγῶν

Ὁ ἥρωας μετὰ 300 παρὰσημα

Τὰ μέταλλα, τὰ παρὰσημα καὶ γε-
νικά τὰ διαφόρα τιμητικά ἐμβλήματα,
ἐν δὲν ὑπῆρχαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου,
ἀφ' ἐφευρέσαν, ὅμως, ἀπὸ πολὺ ἐνωρίς.
Στὴν ἀρχαία Ρώμῃ, τὰ στρατιωτικά
παρὰσημα καὶ μέταλλα ἦσαν σὲ πολὺ
μεγάλῃ περιουσίᾳ καὶ ἀποτελοῦσαν τι-
μούς εὐγενεῖας ὅχι μόνον γιὰ ἐκείνους
ποὺ εἶχαν τιμηθῇ μ' αὐτά, ἀλλὰ καὶ γιὰ
τὶς οἰκογενεῖς τους.

Ἡ ἀνεκδοτογραφικὴ ἱστορία μᾶς δι-
δάσκει μερικὲς πληροφορίες γι' αὐτά.
Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι ὁ ἀνθρώπος ποὺ
τιμῆθηκε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον
ἦταν ὁ Ρωμαῖος λεγεωνάριος Σκιόσιος
Δεντάτος. Εἶχε πάρει 300 μέταλλα.

Αὐτὸς ὁ Δεντάτος φαίνεται πὺς ἦταν
φαινόμενον ἥρωισμοῦ καὶ ἀνδρείας. Για-
τί γνωρίζουμε ἀπὸ διαφόρους πηγὰς ὅτι ἡ
ἀπονομή διακριτικῶν ἐμβλημάτων γίνε-
ταν μὲ μεγάλη φειδὼ ἀπὸ τοὺς Ρωμαί-
ους ὑπάρχοντες καὶ ἀνθυπάρχοντες. Εἶναι
γνωστὸ, ἔξ ἄλλου, ὅτι ἀνθρώποι ποὺ εἶ-
χαν περάσει ὅλη τὴ ζωὴ τους στὰ στρα-
τοπέδια καὶ ποὺ εἶχαν διακρίθῃ γιὰ τὸ
θάρρος τους καὶ τὴν αὐταπάρνησί τους
ἀπομακρύνονταν ἀπὸ τὴν ἐνεργὴ ὑπηρε-
σία μὲ τὸ πικρὸν παράπονον ὅτι, μ' ὅλο
ποὺ εἶχαν ἀνεβῇ τὰ σκαλοπάτια τῆς
στρατιωτικῆς ἱεραρχίας, δὲν εἶχαν τι-
μῆθῃ οὔτε μὲ τὸ πῶς ταπεινὸ μέταλλο.

Ποσυχματικά, οἱ διοικητὰί τῶν λεγε-
ῶνων ἐξεχώριζαν τοὺς ἀνδρείους ἀπὸ ἐ-
κείνους ποὺ εἰδείχον ἡνετίκας ἱκανότη-
τες. Στους πρώτους ἐδίωξαν παρὰσημα
καὶ μέταλλα, τοὺς δεύτερους τοὺς ἀν-
ταμείβαν μὲ μίαν προσηγορίαν.

Οἱ τιμητικὲς διακρίσεις ἦσαν διαφο-
ρῶν βαθμῶν. Ἄλλες ἀπ' αὐτὲς προορι-
ζόνταν γιὰ τοὺς λεγεωνάρχους καὶ τοὺς
ὑπαξιωματικούς, ἄλλες γιὰ τοὺς ἐκα-
τοντάρχους καὶ τοὺς χιλιάρχους κ' ἄλ-
λες, τέλος, γιὰ τοὺς διοικητὰς τῶν λε-
γεῶνων.

Ἡ ἀνώτερη τιμὴ γιὰ ἓνα Ρωμαῖο
στρατηγὸν ἦταν ὁ θρίαμβός. Ἐπρεπε, ὁ-
μως, νὰ ὑπῆρχαν οἱ ἐξῆς προϋποθέσεις
γιὰ νὰ δοθῇ αὕτη ἡ ἀδεια ἀπὸ τὴν
Συγκλήτῳ:

α) Ὁ στρατηγὸς ἔπρεπε νὰ εἶχε χρη-
σιμεύσει δικτάτωρ, ὑπάτος ἢ πραιτωρ.
β) Ἐπρεπε νὰ εἶχε ἡγηθῇ αὐτοπρο-
σώπως τῆς μάχης, ποὺ εἶχαν κερδίσει
τὰ στρατεύματά του.

γ) Ἡ μάχῃ ἔπρεπε νὰ ἦταν ἀποφασι-
στικὴ καὶ νὰ ἐτερμάτιζε ὁριστικὰ μίαν
ἐκστρατεία.

δ) Οἱ ἐχθροὶ ἔπρεπε νὰ ἦσαν ξένοι
(νικτὴ σὲ ἐμφύλιον πόλεμον δὲν εἶδνε δι-
καιοῦσα σὲ θρίαμβο) καὶ νὰ εἶχαν φο-
νευθῇ τουλάχιστον 5000 ἀπ' αὐτούς.

Ὅταν συνέτρεχαν ὅλες αὐτὲς οἱ προ-
ϋποθέσεις, ὁ θριαμβεύτης στρατηγὸς ἐμ-
παίνει μαζί μὲ τὰ στρατεύματά του στὴ
Ρώμῃ καὶ ἀνέβαινε στὸ Καπιτώλιο, ὅ-
που τὸν ὑποδεχόνταν τὰ μέλη τῆς Συγ-
κλητῆς καὶ οἱ ἀρχόντες τῆς πόλεως.

Ὅταν δὲν ὑπῆρχαν αὐτὲς οἱ προϋπο-
θέσεις, ἡ Συγκλήτῃς μπορούσε νὰ ἐπι-
τρέψῃ σ' ἓνα νικητὴ στρατηγὸν νὰ τε-
λέσῃ τὸν καλούμενον «ἐλάσσονα θρίαμ-
βον», ποὺ συνίστατο σὲ παρέλασι τῶν
στρατευμάτων ἀπὸ τοὺς δρόμους τῆς
Ρώμης καὶ σὲ μίαν θρησκευτικὴν τελετὴν
πάνω στὸ Ἀλφεινὸν ὄρος.

Τὰ στρατιωτικά μέταλλα ἦσαν συνή-
θως κυκλικά καὶ ἡ διάμετρος των ἔ-
φτανε πολλὰς φορὲς τὰ 8 ἢ 10 ἐκατο-
στά. Οἱ τιμημένοι μ' αὐτὰ τὰ κρεμοῦ-
σαν σὲ στήθος ὅπως καὶ σήμερα.

Τὰ μέταλλα αὐτὰ στολίζονταν μὲ δι-
αφόρες παραστάσεις. Τὰ φύλλα βελα-
νιδίας ἢ τὰ στάχυα ἀποτελοῦσαν μίαν
ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες διακρίσεις, στὴν
ὁποία ἐδικαιολογῶντο ὅσοι εἶχαν σώσει τὴν
πατρίδα ἀπὸ μεγάλου κινδύνου.

Τὰ μέταλλα τῶν ἀνωτέρων αξιωμα-
τικῶν ἦσαν ἀργυρά. Στους κατωτέρους
ἀξιωματικούς καὶ τοὺς στρατιώτες ἀπο-
νέμονταν μέταλλα ἀρκευαλκίνα.

Τὰ περιβέραια ἦσαν χρυσά, ἀργυρά
ἢ ἀρκευαλκίνα. Στὰ δύο πρώτα εἶχαν
δικαιοῦσα μόνον οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ χι-
λιασχοί.

Τὰ χρυσὰ στέμματα παρεῖχοντο μόνον
στοὺς θριαμβεύτας στρατηγοὺς, ποὺ εἶ-
χαν δικαιοῦσα νὰ τὰ φοροῦν μόνον κατὰ
τὸ πέρασμά τους ἀπὸ τοὺς δρόμους τῆς
Ρώμης γιὰ νὰ φέκωναν στὸ Καπιτώλιο.
Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διαστῆμα, ἓνας ὁλῶν
σκόπος ποὺ στεκόταν πλάι τους, τοὺς ἔ-
λεγε ἀκατάπαυστα: «Μὴν ξεχνᾶς ὅτι
εἶσαι θνητός».

Αὐτοτραυματισμός.
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΛΥΡΙΚΑ ΓΡΑΦΥΔΙΑ

ΚΑΡΔΙΕΣ

Κάθε καρδιά ποὺ γνωρίζα
καρδιά μικρὴ, μεγάλῃ,
ἀμέσως τὴν ξεχώρισα
κι' ἄλλοι τὴν ἔχω βάλει...
Κι' εἶδα καρδιὲς ποὺ λαχταροῦν
τοῦ Κροίσου τὰ παλάτια
καὶ ἄλλες, ποὺ γιὰ νὰ χαροῦν
γυρεύανε γινάτια!...

Εἶδα καρδιὲς, εἶδα καρδιὲς
ἀδιάφορες, σὰν ξένες,
ποὺ σ' ἀπειριότιτες βραδυὲς
ἦτανε παγωμένες...
Κι' εἶδα καρδιὲς ποὺ μόνες τους
ζητοῦσαν νάβρουν ταίρια,
καρδιὲς ποὺ κι' οἱ χειμῶνες τους
ἦτανε καλοκαίρια!

Κάθε καρδιά ποὺ γνωρίζα
τὴν ἔχω μελετήσῃ
καὶ στὴ στιγμὴ τῆς ὥριμα
τὶ τάχα θ' ἀπαιτήσῃ...
Κι' εἶδα καρδιὲς ἀστείρευτες
ἀγάπῃ νὰ σκορπᾶνε
κι' ἄλλες καρδιὲς ποὺ ἀγύρευτες
καὶ ξεροκισμένες νᾶναι!...

Πόσες καρδιὲς ποὺ χτύπησαν
σὰν λέγαν τὴν ἀλήθεια
καὶ πόσες ποὺ μ' ἐλύπησαν
κατάβαθα στὰ στήθια...
Καρδιὲς ποὺ λαχταροῦσαν
νὰ νοιώσουν τὸν πόνο
καὶ ἄλλες ποὺ χτυποῦσαν
ἀπὸ συνήθεια μόνο!...

Εἶδα καρδιὲς... Πόσες καρδιὲς!...
Καμιά δὲν ἦταν ἴδια,
ἄλλες ζητοῦσαν λιχουδιὰς
καὶ πνευματικὰ παιχνίδια...
Καὶ μόνο μίαν ἐνέβηκε,
σὰν ἔμεινε στὴν ἀκρίβη,
ποὺ μὴν παραπονεθῆκε
μ' ἓνα πικρὸ τῆς δάκρυ!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Πωλοῦνται ΣΥΖΥΓΟΙ

Ἀλλὰ δὲν βρίσκονται ἀγοραστὲς

Πόσο κοστίζει τοῖς μετρητοῖς ἓνας σύ-
ζυγος πρώτης ποιότητος;
Σὰς φαίνεται ἀσφαλὲς ἀλλόκοτη αὐ-
τὴ ἡ ἐρώτησις. Κι' ὅμως κάποια σύζυ-
γος, στὸ Κέντγουντ τῆς Λουίζιάνας, δὲν
ἐδίστασε καθόλου στὸν ὑπολογισμό τῆς
χορηματικῆς ἀξίας τοῦ ἀνδρός της. Ἀπο-
φάσισε πράγματι νὰ τὸν πωλήσῃ γιὰ
75.000 δολάρια; καὶ δημοσίευσε τὴν
σχετικὴ «μικρὴ ἀγγελία» σὲ μίαν τοπικὴν
ἐφημερίδα!

Μέσα σὲ δύο μέρες, τὴν κατέκλυσαν
τὰ γράμματα, ὅλα ἀπὸ γυναῖκες ποὺ
ζητοῦσαν σύζυγο. Καμμία ὅμως ἐπ' αὐ-
τὲς δὲν δέχονταν νὰ τὸν πληρώσῃ τόσο
ακριβὰ. Ἡ μεγαλύτερη προσφορά, 5.
000 δολάρια, προσερχόταν ἀπὸ μίαν γε-
ροντοκόρη, ποὺ ζητοῦσε μάλιστα ἐγγύη-
σι πὺς θὰ ἐπαίρουν πίσω τὰ λεφτὰ της,
ἂν δὲν ἔμεινε εὐχάριστημένη!

Ἡ ἀγοραπωλησία λοιπὸν ματαιώθη-
κε, ἐφόσον μάλιστα διατύπωσε τὴν τε-
λευταία στιγμὴν ἀντιρρήσεις κι' ὁ σύζυ-
γος... Στὸ μεταξὺ ὅμως, ἔγινε γνωστὴ
ἡ ἱστορία κι' ἓνας ἀντὴρ ἐγράψε στὴν
κυρία ποὺ εἶχε δημοσιεύσει τὴν ἀγγε-
λία. «Ὅχι πὺς ἐνδιαφερόταν κι' αὐτὸς
γιὰ τὴν προσφορά της, ἀλλὰ τὴν περα-
καλοῦσε... νὰ τὸν φέρῃ σ' ἐπαφὴ μὲ τὴν
γεροντοκόρη, ποὺ προθυμοποιεῖται νὰ
πληρώσῃ 5.000 δολάρια γιὰ ἓνα σύζυ-
γο ποὺ δὲν τὸν εἶχε δὴ ποτὲ τη!

Ἀλλὰ καὶ πρὶν ἀπὸ 30 χρόνια, μίαν
ἄλλη Ἀμερικανίδα, στὴν Καλιφόρνια,
εἶχε τόσο βαρεθῇ τὸν ἀντὴρ της, ὥστε
τὸν ἐπώλεσε «στὸ σφυρί», μὲ πρώτη
προσφορά 6.000 δολάρια. Δὲν δυσκο-
λεύθηκε πολὺ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν συγκα-
θεσι τοῦ ἴδιου. Στὴν προκήρυξι ὅμως
τῆς... δημοπρασίας, τὸν περιέγραψε
ὡς «ἀνίστοχ καὶ καθόλου ρωμαντικό». Τὸ
ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ μὴν ἐνδιαφερθῇ
καμμία γυναίκα γι' αὐτόν. Ἐπείσαν ὁ-
μως στὴν ἐνδιαφερομένη τὸν ἄνδρα
γράμματα ἀπὸ ἀντρες, ποὺ τῆς ποῦ-
σαν ὅλοι νὰ ἀναλάβῃ νὰ τοὺς «πωλήσῃ»
σὲ πλουσίους συζύγους, παίρνοντας φυ-
σικὰ τὰ ποσοστὰ της! Μὰ αὕτη ἀρνήθη-
κε, ὁμολογώντας μὲ εὐλακίαν ὅτι δὲν
εἶχε καταφέρει νὰ πωλήσῃ οὔτε τὸ δι-
κό της ἀντρί...

Ἀλλὰ καὶ μίαν σύζυγο, ποὺ προσφε-
ρότανε γιὰ πούλημα, ἀμέσως μετὰ τὸ
τέλος τοῦ πολέμου, δὲν βρῆκε ἀγορα-
στὴν. Ἦταν μίαν ὥρια ἐξοχὴ Νεοϋόρ-
κεζ, εἶχε δὲ ὑπολογίσει τὴν ἀξία της
σὲ 10.000 δολάρια. Ἐλᾶσε λοιπὸν ἐ-
κατοντάδες γράμματα ἀπὸ διαφόρους
ἀντρες, ποὺ δέχονταν νὰ πληρώσουν τὸ
ποσὸν αὐτό, γιὰ νὰ τὴν κάμουν φίλινά-
μα τους. Οὔτε ἓνας ὅμως δὲν ποθεῖ-
μοποιήθηκε νὰ τὴν παντρευθῇ νομίμως.
Στὸ Τασσάρ τῆς Ἀγγλίας, κάποιος
ἀνδρὸς ἀγόρασε πρὸ πολλῶν ἐτῶν μίαν
σύζυγον γιὰ ἓνα ποτὴρ μύρτα! Φαίνε-
ται δὲ ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς δύο τοὺς δὲν
μετανόησε. Ἐξήσαν χρόνια καὶ χρόνια,
ταπεινῶν καὶ ἐπιτυχῶν, καὶ μόνον ὁ
θάνατος τοὺς χάρισε.

Κάποτε, οἱ σύζυγοι ποὺ προσφέρουν
γιὰ πούλημα τὴν γυναῖκα τους, ἐπικα-
λοῦνται τὶς πρὶν παραβέβαιες δικαιολογίες.
Στὴ Βαυαρία π.χ., ἓνας ταχυδρομικὸς
παραχώρησε τὴν σιμβία του γιὰ 30 λί-
ρες. Ἐξήγησε δὲ στοὺς κατόπληκτους
φίλους του ὅτι χρειαζόταν αὐτὰ τὰ χρή-
ματα γιὰ νὰ πληρώσῃ τὶς δόσεις γιὰ τὸ
ἐπίπλυν τῶν σπιτιοῦ του!

Κάποιος κτηματίας, σὲ Μίντλαντ, ἐ-
πιθυμοῦσε πολὺ ν' ἀγοράσῃ ἓνα χωράφι,
διπλὸ στὸ κτῆμα του. Ἀλλ' ὁ ἰδιοκτή-
της τοῦ ἀντίστανε νὰ τοῦ τὸ δώσῃ. Ὅ-
ταν πέθανε ὁ κτηματίας, ὁ γιὸς του
καὶ κληρονόμος του συνάντησε μίαν με-
ρα στὸ δρόμο τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ χωρα-
φιοῦ καὶ τοῦ ἐπανάκαμψε τὴν πρότασι.

— Λέγομαι νὰ σοὺ πωλήσω τὸ χω-
ράφι, ἀπάντησε τότε ἐκεῖνος, ἂν ἀγο-
ράσῃς μαζί καὶ τὴν γυναίκα μου.

— Ὁ νεὸς γέλασε κι' ἀποιακρόνηκε,
νομίζοντας πὺς ἀστείοευσαν. Μὰ, τὴν
ἐπομένη μέρα, ὁ ἄλλος τὸν ἐπισκέ-
φθηκε, μαζί μὲ τὴν γυναίκα του, ποὺ ἦ-
ταν ἀκόμα ἀρκετὰ ἑλκυστικὴ.

— Ποτὲ δὲν μπορεῖσαι νὰ εὐτυχίσου-
με, ὁ ἀντὴρ μου κι' ἐγὼ, ἐξήγησε ἔ-
κείνη, γιὰτί εἶναι πολὺ μεγαλτοῦρός
μου. Ἐχω ἀποφασίσει νὰ τὸν ἀφίσω.
Δυὸ μῆνες ἀργότερα λοιπὸν, ὁ νεὸς
ἀπέκτησε τὸ χωράφι... καὶ τὴν σύζυγο
μαζί. Ὅπως βεβαίως δὲ κατόπιν, δὲν
λυπήθηκε ποτὲ τὰ λεφτὰ ποὺ πληρώσε
καὶ γιὰ τὰ δύο...

Ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς

ΜΕ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΤΟΥ ΚΑΘΕΝΟΣ

Τὴν εἶχα ἐρωτευθῇ βαθύτατα τὴν Πέππ, γι-
ατί τὸ εἶξε. Ἦταν πολὺ σκανδαλιστικὴ καὶ
εἶχε ἓνα μάτι (ὀφθαλμὸν, ὅσο εἶχε) σπασί που
λένε. Ἀσπράφει! Γέλοιε πολὺ καὶ ἦταν
παλινδρόμος. Εἶχε καὶ ἄλλα πολλὰ χαρίσμα-
τα, πὺς ὅταν πᾶν νὰ τὴν περιγράψω, ζαλιζομαι.
Ὅταν, λοιπὸν, τὴν ἐρωτεύθηκα, δοκίμασα πεντέξ
φορὲς νὰ τῆς ἐκφράσω τὸ αἰσθητό μου, πλὴν ὅμως,
δὲν τὰ κατάφερα. Τὰ λόγια ἐρχόντουσαν ὡς τὰ
χειλῶν μου, ἀλλὰ δὲν μπορούσαν νὰ βγῶν καὶ γύ-
ριζαν πίσω καὶ μου βάραιναν τὸ στομάχι. Μ' ἐπία-
νε αὐτὸ τὸ τράκ ποὺ λένε. Αὐτὴ ἡ παράξενη κατὰ-
στασι ποὺ κόβει τὰ γόνατα καὶ στεγνώνει τὸ σά-
λιο.

Καὶ πὺς δηλαδὴ; Θὰ τὰ παρατοῦσα; Ἀ! Ὅχι.
Ὅταν δὲν μπορῇ κανεὶς νὰ τὰ καταφέρῃ στὰ προ-
φορικά, ὑπάρχουν καὶ τὰ γραφτά, ποὺ ἔχουν καλύ-
τερα ἀποτελέσματα. Αὐτὸ τόδερα ἀπὸ τὸ σχολεῖο.
Ὅταν μ' ἐβγάσαν οἱ δασκάλοι νὰ πᾶ μάθημα, πᾶ-
βαινα τὸ ἴδιο πρᾶμα. Κοδόντουσαν τὰ γόνατά μου
καὶ στεγνώνει ἡ γλώσσα μου — καμμία φορὰ καὶ
τὸ ἀντίθετο. Μὴδὲν. Ἀλλὰ στοὺς διαγωνισμούς, ἄ-
ριστα. Τὸ κατάλαβαν κι' οἱ δασκάλοι, ποὺ μούλε-
γαν:

— Ἐσὺ δὲν ἔχεις τὸ λέγειν, ἀλλὰ ἔχεις τὰ χά-
ρισμα τοῦ γράφειν.
Αὐτὸ τὸ χάρισμα θὰ δοκίμαζα καὶ τώρα, πὺς ἦ-
ταν τὸ στοιχείο μου.

Πῆρα καρτὶ πολυτελείας — χρῶμα
γαλάζιο, πολὺ ἀνοιχτό — καὶ στρώ-
θηκα. Σκάρωνα ἓνα ἀριστοῦργημα.
Ἀπὸ — γιὰ νὰ καταλάβετε — τὸ ξα-
ναδιάβασα καὶ παρὰ λίγο νὰ ἐρωτη-
θῶ τὸν ἐαυτό μου. Τόσο καλογραμ-
μένο ἦταν τὸ ἀφιδότιμο. Εἶχα μέσα
πλήρη περιγραφὴ τῶν αἰσθημάτων
μου καὶ καταλόγη μὲ μίαν συγκινητικὴν
ἐκκάλσι στὴν ἀγαπημένη μου καὶ ξε-
χωριστὰ στὸ τρυφερὰ τῆς χαρακία
(ὅπου κρέμεται ἀνάμεσα στοὺς μί-
σους τῶν κρινδοκτύλων τῆς ἡ εὐ-
τυχία, ὡς καὶ ἡ ζωὴ ἓνος δυστυ-
χοῦς ἀνθρώπου ποὺ ἔκανε τὸ ἐγκλη-
μα ν' ἀγαπήσῃ...) Κι' ἔβαλα κι' ἓνα
συνταρακτικὸ ὑστερόγραφο:

«Κλείνω τὸ φάκελλο καὶ δὲν τὸν σφρα-
γίζω ὅπως ὅλους τοὺς φακέλλους. Ὑγραί-
νω τὴ γόμα μὲ τὰ δάκρυά μου καὶ κολά-
ω τὸ φάκελλο. Ὁ ἴδιος».

Τὴν πρώτη στιγμὴν ποὺ θὰ τὴν ξα-
ναδέλα, θὰ τῆς εἶδνα τὸ φάκελλο:
— Ἐνα γράμμα γιὰ σὰς!

Ἀλλὰ πάλι μ' ἐπίασε τὸ καταρα-
μένο τράκ. Ἐβάζα τὸ χέρι μου στὴν
τσέπη καὶ τὸν νιώθω νὰ τρέμῃ. Δὲν εἶ-
χε τὴ δύναμι νὰ τραβῇ τὸ φάκελλο.
Εὐτυχῶς, ποὺ βρέθηκαν τὰ ταχυ-
δρομεία.

Ὅταν ξαναεἶδα τὴν Πέππ, δύο μέ-
ρες ἀργότερα, μοὺ χαμογέλασε:

— Φανούρι, ἐσὺ μοῦστειλες ἓνα ὡ-
ραῖο γράμμα;

— Ναι, Πέππ. Τὸ διάβασες; ρώτη-
σα ψιθυριστὰ.

— Ἐνα τόσο ὡραῖο γράμμα, μπο-
ροῦσα νὰ μὴν τὸ διαβάσω; Τὸ ὑστερό-
γραφο μάλιστα... μὲ τὰ δάκρυα. Γι'
αὐτὸ ἦταν τόσο γερὰ κολλημένος ὁ
φάκελλος. Μπράβο, Φανούριε. Γρά-
φεὶς ὁμορφα. Πολὺ ποιητικὰ.

— Μὰ εἰμαι καὶ ποιητής. Ἄν ἦμουν
κάτι ἄλλο, θὰ σοῦνταφα ἄλλοιως...

— Τί ἄλλο, δηλαδὴ;

— Ναι... ἀστρονόμος νὰ ποῦμε.

— Ἀλήθεια, Φανούριε, πὺς θὰ μοῦγραφες ἂν ἦ-
σουν ἀστρονόμοι;

— Ζήτημα φαντασίας. Ἀλλὰ γιὰ πὺς μου πρῶτα
τὴν ἀπάντησι στὸ γράμμα μου.

— Μὴν εἰσαί βασιτικός. Γράψε μου ἓνα ἄλλο ὡς
ἀστρονόμος. Ὡς αὐτὸ μὲ συγκίνησι περισσότερο.
Θάνα κατὶ πρωτότυπο.

— Ἡ ἐπιθυμία μου εἶναι διαταγή, Πέππ.

Κάθισα, λοιπὸν καὶ φαντάστηκα πὺς ἦμουν ἀ-
στρονόμος, ἀνάμεσα σὲ τηλεσκόπια καὶ οὐράνιους
χάρτες. Κι' ἐγράψα:

«Ἀστὸν τοῦ βίου μου,
Στὸ σκότος καὶ τὸ ἔρεος τῆς ζωῆς μου, ἐφάνηκες
ἐσὺ μίαν μέρα σὺν λαμπρῶς ἡλίου κι' ἐρρίξες τὶς χρυσεὶς
σου ἀκτίνες στὸ δόμο μου. Στὸ πρῶτο ἀντίκρυσμα σου,
ἠσθάνθην σεισμικὴν δόνησι. Ὑπέβασα γιὰ μίαν στιγμὴν
ὅτι θὰ ἦσουν ἓνας διὰ τὸν ἀστὸν, μίαν ἑσπέρικὴν ἀστὴρ
ποὺ θὰ ἐσθύνει, μίαν πόρτα ποὺ θὰ περνῶσιν. Ἀλλὰ ὅχι.
Εἶσαι ὅλος ὁ κόσμος γιὰ μένα. Βλέπω διαρκῶς μπροστὰ
μου τὸ οὐράνιον σῶμα σου, τὸ χρυσὸ ἥλιον τῶν ματιῶν
σου, καὶ αἰσθάνομαι πραγματικὴν θερμότητα ἀπὸ τὸν ἥλιον
σου. Μὴν ἀρνῆθῃς τὸν ἐρωτὰ μου, τὴν τροχιά τῆς ζωῆς
σου καὶ θέλω νὰ διανωσκώμεν μαζί τὴν τροχιά σου ἀντι-
μας. Εἰμαι τόσο ἐρωτευμένος μαζί τῆς ζωῆς σου ἀντι-
μας, ὅτι θὰ μ' ἐκάνε νὰ ὑποσῶ ἄλκιμην ἐκκλίψιν ἀπὸ τὸν κό-
σμον. Ἀλλὰ ὅχι. Εἰμαι βέβαιος ὅτι θὰ συμμετρίωσιν σὺν
ἐσὺ τὸν ἐρωτὰ μου καὶ θὰ ἐλθῇς νὰ σὲ ἀνεβάσω σὺν
ἐσὺ τὸν οὐρανόν. Καὶ κανένα μέρος δὲν θὰ σκιάσῃ ποτὲ
τὸν ὁρίζοντα τῆς εὐτυχίας μας.

Ὁ ἀστὸς σου
Ἀρης Τηλεσκοπίδης»

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

— Νόστιμη ἡ ἀστρονομικὴ σου ντεκλαρασιὸν, μοὺ εἶπε
ἡ Πέππ. Κι' ὅταν τὴν διάβασα, σκέφτηκα: Ἀλήθεια, πὺς
θάγραφε τάχα ὁ Φανούριος, ἂν ἦτανε γιατρός;

— Τὸ μόνο εὐκόλο, Πέππ.
Χαρτὶ καὶ καλαμάρι. Καὶ τὸ γράμμα ἑτοιμο:

«Ἀγαπημένη μου,
τὴν πρώτην φορὰν ποὺ σὲ εἶδα, ἠσθάνθην κεραυνοβόλον
καὶ ἀκαριαίαν τὴν ἐισβολὴν τῆς τρυφερᾶς ἀσθενείας ἡ ὁ-
ποία λέγεταί ἐρως. Τὰ συμπτώματα ἦσαν σαφῆ: Ἐπιτάχυνσι
τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος, αἰσθησι τῆς πίεσεως, ἰσχυρὰ ζέ-
λι, τρεμουλία κατὰ τὰς ἀρθρώσεις καὶ σημαντικὴ ὑψώσι τῆς
θερμοκρασίας. Συνέσπασα κατ' ἀρχὴν ἀνάπαυσιν εἰς τὸν ἀσθε-
νὴ (τὸν ἐαυτόν μου) μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι, διὰ τῆς ἀντιστάσεως
τοῦ ὁργανισμοῦ, θ' ἀπεκαθίστατο τὸ ὕψος αἵματος. Ἀλλὰ δυστυ-
χῶς, ἀντὶ βελτιώσεως, ἡ κατὰστασι παρουσιάσε ἐπιδεινωσιν,
συμβαδούσῃ ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ συμπτώματα τοῦ ἐρω-
τος, ἥτοι: ἀπώλεια τῆς ὁρέξεως, ἀπνία καὶ ἐμμενος ἰδέα πρὸς
ἓνα νοητευτικὸν πρόσωπον — τὸ ἰδικόν σου. Ἡ-
δη, τὸ αἰσθητό μου ἔχει καταλάβει ὅτι ἀπᾶσαν τὴν
καρδιακὴν ἡσυχίαν, μὲ φλόγων τὸν ἐγκεφάλου.

Ἡ διαγνώσις μου εἶναι βαρεία: Δὲν ὑπάρχει
θεραπευσι. Τὰ συντάγματα θεραπευτικὰ μέσα, ἥ-
τοι ἀπασχολήσι τῆς σκέψεως περὶ ἄλλα θέμα-
τα, ἀλλοτρίῃ ἀέρος, ἀντιπερισσάσις μὲ ἄλλο
πρόσωπον, δὲν ἀφελόνε εἰς τίποτε. Δὲν μένει πα-
ρὰ μόνον μίαν ἐλπίδα: Νὰ μεταδώσῃ τὸν ἐρωτὰ
μου καὶ εἰς ἐσέ. Τὸ φάρμακον εἶναι θαυματουργόν
καὶ θὰ φέρῃ τὴν ταχέαν ἀνάρρωσιν μου. Μὴ
μοὺ τὸ ἀρνῆθῃς. Καὶ εἰς ὅτου λᾶσῃ τὴν ἀπό-
φασίν σου, κάνε μου τουλάχιστον μερικὰς ἐνε-
σεις ἐλπίδος καὶ αἰσιδοφίας, ποὺ εἶναι ἀπαραί-
τη

ΔΕΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΟΗΤΕΙΑΣ

Για το ντύσιμο, το βάψιμο, τους τρόπους σας

ΜΑΘΗΜΑ 1. — ΤΑΝ κάνετε μια καινούργια ανδρική γνωριμία, συλλογισθήκατε ποτέ τη γνώμη που σχηματίζεται αμέσως για σας στο μυαλό του προσώπου εκείνου; Αναρωτηθήκατε ποτέ τι σκέπτεται αληθινά για σας;

Ίσως όχι. Κι όμως, απ' την πρώτη αυτή εντύπωση εξαρτώνται συνήθως οι μελλοντικές σχέσεις σας. Αφού τον τράβηξε στην αρχή το χαμόγελό σας, η πρόσχαρη κι' έξυπνη κουβέντα σας, ή η ιδιαίτερα αξία σας σε ώριμο έπιθετο γυναικείας δράσεως, ο καινούργιος σας γνώριμος θα σας εξετάσει ύστερα προσεκτικότερα, για να εξακριβώσει και τ' άλλα προσόντα σας.

Θέλοντας να σας βοηθήσει να υποστήτε μ' επιτυχία αυτή την εξέταση, μιλάει ο Χέλλυουντ δίνει στη σύγχρονη γυναίκα δέκα σύντομα «μαθήματα», βασισμένα στις προσωπικές της παρατηρήσεις και στην πείρα της, για να την διδάξει ν' άρει. Ποιά είν' αυτή η ήθοποιος; Για πρωτοτυπία, προτίμησε να κρατήσει την ανωνυμία. Την ξέρετε μόνο το κινηματογραφικό περιοδικό που δημοσίευσε τις συμβουλές της. Πάντως, αποδεικνύεται μια γυναίκα με φρονιμάδα και αντίληψη.

Αν καθεμιά απ' τις αναγνώστριές μας ήξερε ν' απαντήσει σωστά στα δέκα ερωτήματα που διατυπώνει πιο κάτω, δεν θα υπήρχαν τόσα τσακισμένα δειρά, τόσοι διαλελυμένοι άρραβάνες, τόσοι άποτυχημένοι γάμοι...

ΜΑΘΗΜΑ 1. — "Όταν ένας άντρας συναντά για πρώτη φορά μια κοπέλλα, ή όταν την προσκαλή να βγούν μαζί έξω, ποιά είναι το πρώτο πράγμα που προσέχει σ' αυτήν;

Ο τρόπος που είναι ντυμένη... και πλυμένη! Δεν σημαίνει αυτό ότι το φόρεμά της πρέπει να προέρχεται από μεγάλη μωδίστρα, ή ν' αποτελεί μοντέλο της τελευταίας μόδας. 99 φορές στις 100, ο νέος δεν είναι σε θέση ν' αντιληφθεί αν πρόκειται για σχέδιο περσινό ή φετινό. Θα προσέξει όμως πάντα αν είναι καθαρό και περιποιημένο. Δεν έχει τόση σημασία εκείνο που φοράτε, όσο ο τρόπος που το φοράτε. Η ίδια συμβουλή ίσχυει και για τη φυσική σας τουαλέτα. Η σύγχρονη γυναίκα οφείλει να είναι άμωγα καθαρή. Πρέπει να κάνει μπάνιο ή ντους το λιγότερο κάθε δυο μέρες, να λούζεται κάθε 10 μέρες (οι ξανθές ακόμα συχνότερα) και να περιποιηθεί ταχτικά τα νύχια της.

ΜΑΘΗΜΑ 2. — Πιστεύετε πως οι άντρες αντιπαθούν αληθινά το μακιγιάρισμένο πρόσωπο;

Μόνο όταν είναι επιδεικτικά βαμμένο. Το μακιγιάζ πρέπει να χρησιμοποιείται για ν' αναδεικνύει την ομορφιά της γυναίκας, κι' όχι για να της δημιουργή ένα καινούργιο πρόσωπο. Πρέπει να τονίζει τα φυσικά της χαρίσματα και να κρύβει τα ελαττώματα και τις ελλείψεις της, όχι όμως να τη μεταβάλλει σε... ζωγραφικό ταμπλό! Οι άντρες δεν ανέχονται κάθε τι το τεχνητό, βεβιασμένο κι' άφυσικο: μάγουλα πολύ κόκκινα, μάτια πολύ μαύρα απ' το βάψιμο, κλπ.

ΜΑΘΗΜΑ 3. — Μια γυναίκα πρέπει να πάψει να βάψει τα νύχια της με πολύ ζωηρά χρώματα, αν της το ζητήσει ο άγαπημένος της;

Αυτό είνε ζήτημα άτομικό. Καθεμιά μπορεί ν' αποφασίσει, αναλογισθεί αν κοίτη πως το ζωηρό βερνίκι της δίνει ή όχι ένα άμην πηγαίνοντάς την στην ανδρική θέληση. Αλλάστε, τα άνοιχτα χρώματα βερνίκια δίνουν φυσικότερη άμνη στα νύχια, επομένως έχετε δική τους τα προτιμούν.

ΜΑΘΗΜΑ 4. — "Όταν διαλέγετε ένα φόρεμα, πρέπει να ζητάτε άρεση, άντικειμενικά; Διαλέγετε άδίστακτα το φόρεμα που χαρίζει περισσότερο στην ομορφιά σας, που ταιριάζει δηλαδή πιο πολύ με το χρώμα των μαλλιών, του δέρματος, των ματιών σας. Έχει παρατηρηθεί ότι τα

Από την πρώτη εντύπωση εξαρτώνται συνήθως οι μελλοντικές σχέσεις μ' έναν άνδρα...

ροϊίτητες άρετές στον έρωτα είναι ή μετριοφροσύνη κι' ή ταπεινότης.

Φοβήθηκαν τή... γρουσουζιά

Δύο σύζυγοι, ο Τζαίμς Μάκ Κούλλοχ, ηλικίας 45 χρόνων και ή γυναίκα του Όλβια, ηλικίας 43 χρόνων, κατόλισαν πρό ήμερών σ' ένα ξενοδοχείο του Ρίτμοντ. Η διεύθυνσις τους παραχώρησε στην αρχή το δωμάτιο υπ' αριθμ. 13. Αλλά, άνηθήκαν να το πάρουν λέγοντας ότι φοβόνταν μήπως ο αριθμός του τους φέρη γρουσουζιά. Τους δόθηκε τότε το δωμάτιο υπ' αριθμ. 12. Το άλλο πρωί βρέθηκαν κι' οι δυο νεκροί. Είχαν αυτοκτονήσει αφήνοντας άνοιχτό το γκάζι. Σε μια έπιτολή που άφησαν έξηγουσαν ότι έκείνο που φοβήθηκαν όταν τους δόθηκε το υπ' αριθμ. 13 δωμάτιο ήταν μήπως «ο γρουσουζικός» αυτός αριθμός τους έκανε, να λιπομυχήσουν και να μνήν έκτελέσουν την απόφασιν, που είχαν πάρει! Καί μια χαρακτηριστική λεπτομέρεια: το υπ' αριθμ. 13 δωμάτιο δεν είχε έγκατάστασι γκαζιού!

Τά ζωντανά μανιτάρια

Ασφαλώς τα μανιτάρια είνε πράγματα κοινά κι' ο καθένας σας τ' άξερει. Μά υπάρχουνε και κάτι μανιτάρια ζωντανά που κατά κανόνα πάντα ξεφυτρώνουν καλοκαίρι!

Είν' ενσάρκωσις καθένα πειρασμού προκλητικού κι' όλα τους άνεξαρτήτως είνε... γένους θηλυκού! Δηλαδή, με άλλα λόγια, θελκτικά ξεπεταροδία, μόλις «άπ' τ' αυγό σκασμένα», λιλυπούτειοι μπελάδες, κοριτσάκια που μια νύχτα κοιμήθηκαν άγγελούδια και ξυπνήσαν... σατανάδες!

Ετσι πάντοτε συμβαίνει, όταν φτάνη καλοκαίρι — τα φορέματά τους, βλέπεις, βοηθούν τα θερινά — κι' αϊφνιδίως ή Διόλικα, ή Φιφίκα και ή Μαίρη ξεπετάγονται στους δρόμους μανιτάρια ζωντανά!

Και οι μνήν θα τα θαυμάσουν και οι δέ γοητευμένοι θα τα πάρουν «κατά πόδι», θέλοντας να... δοκιμάσουν αν αυτά τα μανιτάρια είνε δηλητηριώδη!

Κι' όλ' αυτά τα μανιτάρια τα γλυκά, τα ζωντανά που πολλές φωτιές άνέδδουν, δίχως να στενοχωρούνται

να μνήν είνε τραγανά, μά κατάλληλα γιά... δόντια ελαχίστων θεωρούνται!

Προϊόντα τής Αθήνας, άλλα κι' όλων των χωριών ξεπετάγονται με φούργια κάθε μέρα και καινούργια κι' ή παραγωγή αυξάνει ζωντανών μανιταριών!

Οπουδήποτε φυτρώνουν και παντού κυκλοφορούν και στους δρόμους και στα κέντρα, σε βουνά και σ' (άκρογιάλια κι' όλι τα παρατηρούν μ' «οφθαλμών γυμνών» ή... κυάλια!

Βάσει δέ συμπερασμάτων ήλεγμένων κι' έπισήμων, υποδείγματα, σ' αλήθεια, γοησών είνε πραιμίων. Θανασιών «ουρά» μεγάλη γίνεται, χωρίς ν' άργή κι' ή πολλή τους νοστιμιά κι' ή μεγάλη τους σαγήνη πιά πολλά κι' από τη βόμβα ποδχε σκάσει στο Μπικίνι!

Ε'τα γλυκά τους προσωπάκια — πράγμα δήλο και (σαφές — που δεν τάχουνε σκεβρώσει οι μογιές και οι βαφές, ρόδα άνθίζοντε και κρύνα, γιασεμιά και μαργαρίτες και γι' αυτό τα παλληκάρια τα έν λόγω «μανιτάρια» με το δίκχη τους τα λένε «άγριους Δολομυριγκίτες»!

Ο πως σας το ξαναείπα, μόλις μπήκε καλοκαίρι, έξεχούθηκε στους δρόμους ένα δολοκλήρο άσκέρι απ' αυτά τα μανιτάρια τα γλυκά, τα ζωντανά κι' άνθρωποι πολλοί ρωτιούνται μεταξύ τους σιγανά: «... άπετάξουν Σατανά».

Α! «μανιταροκρατούνται» τελευταίως αϊ Αθήναι! Κι' όλα τους άνάθεμά τα τι όρεκτικά πού είνε! Πώ! πώ! σκέρτσος! Πώ! πώ! νάζι! Πώ! πώ! έλξιν και (σαγήνη!

Θαύμαζε λοιπόν, κοσμάκη, δεν μπορεί άλλοιώς να γίνη κι' έτσι με τα μάτια τούδε τις αϊριανές Μονορόε!

Γιά τα μανιτάρια έτοια δ καυμός σου είνε μεγάλος. Μόνο που σαν ώριμάσουν, θα τα τραγανίση άλλος!

Ειωνογράφος Δ. Σμα. Γαζαρίτς. Στοιχεργάτης Γ.

**ΜΙΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ
ΝΥΧΤΑ**

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

«Η ΑΓΑΠΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΑΝ...»

Η Άβα Γκάρνερ στα στούντιο της Ρώμης.

Μία ενδιαφέρουσα συνέντευξη με τη σταρ "Άβα Γκάρνερ"

ΑΠΟ την πείρα που απέκτησε με τους τρεις μέχρι τώρα γάμους της, από τους οποίους οι δύο είχαν... οίκτρο τέλος και ο τρίτος μάλλον κλονίζεται, η δημοφιλής Αμερικανίδα βεντέτα "Άβα Γκάρνερ" δηλώνει πως η αγάπη δεν είναι το πάν για να δώσει την ευτυχία σε ένα καλλιτεχνικό γάμο. "Αλλά ούτε και η επιτυχία στην οθόνη είναι ικανή να διατηρήσει το γάμο εύτυχισμένο, παρ' όλο που προσωπικά η "Άβα" κερδίζει περισσότερα από 250 χιλιάδες δολάρια το χρόνο!...

Αυτά κι άλλα πολλά μας εξομολογήθηκε η διάσημη ηθοποιός σε μία τελευταία συνέντευξη της στη Ρώμη. "Ήμαστε δέκα περιπου δημοσιογράφοι από ευρωπαϊκές εφημερίδες και περιοδικά, που γίναμε δεκτοί από την "Άβα" στα μεγάλα στούντιο Ταινιών, στα όποια, με συντροφο το Χάμιλτον Μπόγκαρτ, γυρίζει το φιλμ «Ξυπόλητη Πριγκίπισσα» πάνω σ' ένα σενάριο που μοιάζει πολύ με το ερωτικό ρομάντο, τον γάμο και το διαζύγιο της Ρίτας Χάιγουορθ με τον Άλβι Χαν.

— Αν η προσωπική επιτυχία και τα χρηματικά όφελή ήταν το πάν, μάς λέει η "Άβα", θα έπρεπε να είμαι η πιο ευτυχισμένη γυναίκα του κόσμου! Γιατί και χρήματα πολλά κερδίζω και μεγάλη φήμη έχω. Αλλά δεν είμαι!... Πριν μ' ερωτήσετε όμως έσπευσε να ακριβώς ζητώ από τη ζωή, θα σας απαντήσω μόνη μου...

Και η όμορφη πρωταγωνίστρια συνεχίζει: — Ζητώ απ' τη ζωή, ότι θα μπορούσε να ζητήσει κάθε φρόνιμη γυναίκα. Έναν εύτυχισμένο γάμο και όλα τα σχετικά με αυτόν. Ένα πραγματικό γάμο, όμως, να εξηγουμένα... Η εργασία μου ως ηθοποιού με ικανοποιεί, αλλά δεν μου δίνει τη χαρά που μπορεί να νιώσει και η πιο απλή γυναίκα μόλις παντρευτεί. Ένωσα τη χαρά της μητρότητας... Αν οτά τόσα άλλα αγαθά που έχω, είχα κι' ένα παιδί, τότε θα ήμουν άσφαλώς μία από τις πιο ευτυχισμένες γυναίκες του κόσμου. Αυτή τη στιγμή θα έδινα το πάν αν μπορούσα να γίνω εαφικά μια σπορική μητέρα, μια καλή νοικοκυρά, που αγαπάει τον άντρα της και το σπίτι της...

— Δηλαδή, η Γκάρνερ, δεν είστε ευχαριστημένη από τον άντρα σας, το Φράνκ Σινάτρα;

— Απεναντίας, είμαι και πολύ μάλιστα! Είναι καλός και σπορτικός. Δεν διατάζω να πω πως είναι ο μοναδικός άντρας της ζωής μου. Μόνο που θα τον προτιμούσα περισσότερο οικογενειάρχη, περισσότερο νοικοκύρη. Δυστυχώς αυτά τα δύο προσόντα δεν τα έχει. Την ημέρα είναι διαρκώς απασχολημένος με τις διάφορες υποχρεώσεις του. Τα βράδια πάλι του άρεσαν πολύ οι διασκεδάσεις και τα ξενυχτία. Στο σημείο αυτό

Η γοντευτική Άβα σε μία τελευταία φωτογραφία της.

το είναι αλήθεια ότι διαφωνούμε συχνά κι' έχουμε και μερικές γκρίνιες.

«Αλλά πρέπει να σας ομολογήσω κι' εγώ ότι είμαι πολύ παράξενη γυναίκα, μία γυναίκα τριγυρισμένη από πραγματικούς και φανταστικούς κινδύνους. Δεν μου άρεσουν οι κοσμικές συγκυβερνήσεις και τα κέντρα, ενώ το πλήθος, που με περικυκλώνει σε κάθε μου δημόσια εμφάνιση, με τρομοκρατεί κυριολεκτικά...»

Καθώς μάς μιλούσε καμίζοντας με νευρικές κινήσεις, την κυττάσαμε προσπαθώντας να μπουέ στη σκέψη της. Ακάμει και χωρίς ίχνος μακιγιάζ στο πρόσωπό της είναι μία από τις πιο όμορφες γυναίκες του κόσμου. Έχει φωτεινά πρασινωγμένα μάτια, συμμετρικό πρόσωπο και μεταξένια καστανά μαλλιά, καμμένα κοντά, ενώ το σώμα της είναι άμωγο, σ' όλες του τις γραμμές.

Θέλοντας να μεταφέρουμε άλλοι τη συζήτηση, τη ρωτάμε πού και πότε γεννήθηκε, πότε έφθασε για πρώτη φορά στο Χόλλυγουντ και πόσες φορές παντρεύτηκε προηγουμένως. Αλλά σ' όλα αυτά τα ερωτήματα συναντούμε κατηγορηματική την άρνηση της διάσημης βεντέτας: — Όλα αυτά, λέει κάπως απότομα, είναι γνωστά και χιλιεπιμένα πράγματα. Δεν έχω τίποτα καινούργιο να προσέσω. Θα προτιμούσα να σας έλεγα κάτι για τα μελλοντικά μου σχέδια. Λοιπόν, μόλις τελειώσω εδώ στη Ρώμη το γυρίσμα της ταινίας «Ξυπόλητη Πριγκίπισσα», θα φύγωμε άσροπορικώς με τον άνδρα μου για το Χόλλυγουντ. Εκεί με περιμένει ο ένας απ' τους δυο πρωτεύοντες ρόλους σ' ένα αισθηματικό δραματικό φιλμ που θα σημειώσει διεθνή επιτυχία. Πρόκειται για μία πολύ ενδιαφέρουσα ταινία, στην οποία για πρώτη φορά πρόκειται να εμφανισθούμε μαζί, η φίλη μου Λάνα Τάρνερ κι' εγώ...

Μόλις τελειώσει κι' αυτή η ταινία ο Φράνκ κι' εγώ, έλευθεροί πια για λίγο διάστημα, θα επιχειρήσουμε ένα άρκετα μεγάλο τουριστικό ταξίδι στην Ευρώπη και στη Μέση Ανατολή. Θα επισκεφθούμε, δηλαδή, το Δυτικό Βερολίνο, την Παρίσι, το Βελιγράδι, την Αθήνα, όπου, καθώς μάς λένε, υπάρχει μεγάλη κινηματογραφική κίνηση και όπου έχουμε πολλούς θαυμαστές. Στην όμορφη αυτή χώρα επρόκειτο να πάμε από πέρσι, αλλά την τελευταία στιγμή αναγκασθήκαμε να μεταλλάξουμε το ταξίδι μας, γιατί άρρώστησε εαφικά ο Φράνκ. Αυτή τη φορά, όμως, θα πάμε άπωδοήποτε! Το έχουμε αποφασίσει οριστικά!

— Έχετε να μάς διηγηθήτε κανένα περιεργο περιστατικό από τη ζωή σας ως στάρ; — Νομίζω πως κάθε γνωστή ηθοποιός της οθόνης έχει πάντοτε τέτοια περιστατικά. Αυτό που θα σας διηγηθώ τώρα και που πρώτη φορά φέρνω στη δημοσιότητα, μου συνέβη πέρσι εδω στη Ρώμη. Ο Φράνκ το βράδυ εκείνο θα έδινε το τελευταίο του ρεσιτάλ τραγουδιού κι' εγώ, κουρασμένη, προτιμούσα να πάω έναρσι στο ξενοδοχείο μου για να ξεπαλώσω. Μόλις, ως, μπήκα άνιποστη σ' ένα από τα δωμάτια, και άναθρόνα έναν έντελώς άγνωστό μου αλλά συμπαθητικό νέο, ο οποίος μόλις με είδε σηκώθηκε χουαγελώντας. Πριν προλάβω να κάνω την παραμικρή κίνηση πρόφθασε εκείνος και μου είπε σε καλά αγγλικά: — Μη φοβάστε, μίς Γκάρνερ δεν ήρθα να σας κάνω κακό. Είμαι Ιταλός από τη Νεαπολι και ο πιο θερμός ίσως θαυμαστής σας σ' όλο τον κόσμο! Ηρθα με τον περιεργο αυτόν τρόπο, για τάν όποιον σας ζητά συγγνώμη, μόνο για να σας δώ από κοντά και να σας ζητήσω μία φωτογραφία σας με άφιέρωσι!...

«Περισσότερο γιατί φοβήθηκα πραγματικά και λιγώτερο γιατί ήταν ένας τολμηρός θαυμαστής! μου του έδωσα άμέσως τη φωτογραφία. Αλλά εκείνος άντι να φύγη, συνέχισε: — Δεν θα ήθελα να σας τρομάξω περισσότερο, μένοντας εδω. Αλλά και δεν θα μπορούσα να φύγω χωρίς να... σας φιλήσω! Θα θέλατε να μου κάνετε και τη χάρη αυτή; Σας παρακαλώ θερμά!... Τότε θα γινώμουν ο πιο εύτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου!...

«Από λόγους άνωπέρας βίας πάλι, τον πλησίασα και σκύβοντας λίγο τον άφησα να με φιλήσει από μάγουλο. — Άμέσως μετά το φιλή αυτό, τον είδα να προχωρή προς την πόρτα. — Σας ευχαριστώ πάρα πολύ για όλα, μου έκανε φεύγοντας. Ήμουν τόσο βέβαιος πως δεν είστε άκατάδεκτη. Θα σας γράψω στο Χόλλυγουντ και είμαι βέβαιος πως δεν θα μου στερήσετε τη μεγάλη χαρά να λάβω μία άπάντησή σας!...

«Μόλις έκλεισε την πόρτα, έτρεξα στα κουδούνια για να άναστατώσω το ξενοδοχείο. Αλλά άμέσως μετάνοησα. Τι είχα να κερδίσω, αφού ο άγνωστος είχε φύγει πια;

«Πάντως η περιπέτεια αυτή με τάν τολμηρό θαυμαστή μου, που, καθώς φαίνεται, είχε τριπώσει στο διαμέρισμά μου με τη βοήθεια κάποιου από το προσωπικό του ξενοδοχείου, θα μου μείνη άεχέσθησι. Ένωείται πως ύστερα απ' αυτό το επεισόδιο, δεν μπαίνω πια ποτέ μόνη μου σε δωμάτιο ξενοδοχείου. Πάντα έχω κοντά μου τόν Φράνκ, ή με συνοδεύουν δυο καμαριέρηδες!

«Ποιος έφτει τί μπορεί να γίνη; Οι θαυμαστές τάν αστέρων είναι και τρελλοί καμμία φορά!...

Π. ΕΡΙΒΕ

Η Τζίνα Λολομπριγκίτα

Τα νεώιερα των άσιέρων

Σύντομες είδησούλες

* Στο Χόλλυγουντ πέθανε σε ηλικία 50 χρόνων ένας από τους πιο παλαιούς κάου-μπους του κινηματογράφου, ο Τάμ Τάυλερ. Πρωτόπαίξε στον κινηματογράφο στο έργο της «Ελινόρ Γκλίν». Τρεις έδδομάδες και από το 1927 είδικεύθηκε στους ρόλους του κάου-μπους. Το 1942 θεωρήθηκε ο κάου-μπού του όποιου τα έργα πραγματοποιούσαν τις μεγαλύτερες εισπράξεις. Μετάξυ τών έργων στα όποια τόν είδαμε τελευταίως, συγκαταλέγονται το «Σάν Αντωνίω» και «Ο όρκος της έκδικήσεως».

* Η Μαρίζα Παθάν φαίνεται πως θα καταφέρναι να παντρευτεί πριν από τη διδυμη άδελφή της Άννα Μαρία Πιεράντζελι. Τόσο αυτή, όσο και ο Ρίτσαρντ Ήγκαν, άνακάλυψαν ότι είναι φτιαγμένοι ο ένας για τόν άλλο.

* Η πληροφορία, ότι ο Μοντγκόμερυ Κλίφτ έβεσθή κατ' επανάληψιν με μία γυναίκα, πάντοτε την ίδια, άνησυχήσε τις θαυμάστριές του, που τόν θέλουν άνιπανδρο. Η κυρία, όμως, αυτή, όνομάζεται Μίρα Ρόσθοβα και δίνει στον Κλίφτ μαθήματα δραματικής τέχνης.

* Η Ντίνα Ντίσνεϋ, κόρη τού Γουόλτ Ντίσνεϋ, παντρεύτηκε τόν περίφημο Άμερικανό ποδοσφαιριστή Ρόναλντ Μίλλερ. Αυτός ήταν ο έπιλόγος ενός ώραιου ειδυλλίου.

* Ο Ζάν Γκαμπέν θα γυρίση ένα φιλμ με παρτεναίρ την Ντολорές ντέλ Ρίο. Ο παραγωγός του μεξικανικού κινηματογράφου Γίεζους Γκρόβας έδηλωσε, ότι τα έξωτερικά του έργου θα γυριστούν στη Γαλλία και άκούσως θα έπιστρέψη μαζί με τόν Ζάν Γκαμπέν για να γυρίση τα έσωτερικά στα στούντιο τού Μεξικού.

* Το Χόλλυγουντ έτοιμάζει ένα φιλμ με θέμα τη ζωή της Τζήν Χάρλου. Γίνεται λόγος για τήν Μαίριλιν Μοντγκόμερυ, πρωταγωνιστούσα ρόλο, είναι όμως πολύ πιθανόν τελικά ο ρόλος αυτός ν' ανατεθή στη νέα γόρσα και έπικίνδυνη άντιπαλο της Μαίριλιν, Μάμυ Βάν Ντόρεν.

* Η Τζήν Σίμμονς έχει στο Χόλλυγουντ την πιο πλούσια συλλογή δίσκων γραμμοφώνου. Θεωρεί ότι πήγε χαμένη μία μέρα κατά τήν όποια δεν άκουσε από το πικ-άπ της τούλάχιστον 75 από τούς άγαπημένους δίσκους της.

* Σάν να μή της έφτανε τόν γεγονός, ότι δεν περνά μέρα χωρίς να ποζάρη μπροστά στον κινηματογραφικό φακό, ή Υδόν ντέ Κάρολο άποφάσισε να γίνη και σεναριογράφος. Έχει κιάλας έτοιμο τόν πρώτο της σενάριο, τόν όποιο έπιτλοφόρησε «Σχέδια για τόν μέλλον».

* Η άμερικανική λογοκρισία έπενειβαινε ως τώρα κι' έκανε περικόπες στα φιλμ όταν ύπήρχαν πολύ τολμηρά γυναικεία ντεκαλτέ. Τώρα όμως περιέκοψε και μερικές σκηνές τού φιλμ «Ο Αίγυπτιος», έπειδή βρήκε, ότι ώρισμένα γυμνά άνδρικά στήθη θα μπορούσαν να ασκάρουν.

* Τώρα που ο Ρόμπερτ Τάιηλορ παντρεύτηκε την Ούρσουλα Τίς, τήν ζήτησε από τήν εταιρεία τού ως παρτεναίρ του στο προσέχες τόν φιλμ, «Όλοι πιστεύουν τώρα, ότι χάρη στον Ρόμπερτ, η Ούρσουλα θα γίνη έπί τέλους μία μεγάλη στάρ.

* Το φιλμ «Ο ίππότης και ή τσιγγανιά» (Φανφάν λα Τουλίπ), θα έχη μία συνέχεια. Το νέο έργο θα γυριστή στην Ιταλία με τούς ίδιους πρωταγωνιστές, δηλαδή τόν Ζεράρ Φιλίπ και τήν Τζίνα Λολομπριγκίτα.

* Η Μάργκαρετ Ο' Μπράιεν, που ήταν πριν από δέκα χρόνια τόν παιδι-θαύμο τού άμερικανικού κινηματογράφου και που τώρα εργάζεται στην τηλεόραση, άραβωνιάστηκε με τόν Χόσεφ Ροτεντάνιν.

* Στη Νέα Υόρκη παντρεύτηκε για τρίτη φορά ο Τζάικυ Κούπερ, που ύπήρξε κι' αυτός κάποτε παιδί-θαύμα τού άμερικανικού κινηματογράφου. Το όνομα της τρίτης συζύγου του, είναι Μπαρμπαρα Κράους.

* Το γαλλικό κινηματογραφικό περιοδικό «Σινεμόντ», ζητάει κάθε χρόνο από τούς πολυαριθμούς άναγνώστες του να τού πουν ποιοί είναι οι πιο άγαπημένοι τούς άστέρες, τού γαλλικού και ξένου κινηματογράφου. Να ποιά ήταν τα έφτεινά άποτελέσματα, κατά σειράν έπιτυχίας:

1) Μαρτίν Καρόλ, Φρανσουά Άρνουλ, Μισέλ Μοργκάν.

1) Ζάν-Κλόντ Πασκάλ, 2) Ζάν Μαρσί, 3) Ζεράρ Φιλίπ.

1) Τζίνα Λολομπριγκίτα, 2) Ντέμπορα Κέρρ, Άβα Γκάρνερ.

1) Στιούαρτ Γκρέντσερ, 2) Τζέιμς Μέσσην, 3) Ρόμπερτ Τάιηλορ.

* Η Μέρλε Όμπερον έλαβε δύο έκατομμύρια πένετες (δύο περίπου έκατομμύρια νέες δραχμές), για τήν συμμετοχή της στο φιλμ «Όλα μπορούν να συμβούν στον Καναδά». Η άμοιβή αυτή είναι ή μεγαλύτερη απ' όσες πληρώσε μέχρι σήμερα ο ισπανικός κινηματογράφος.

* Η γαλλική λογοκρισία άπηγόρευσε τήν προβολή τού φιλμ «Καταραμένα νερά». Σινεμασκόπ της Φόξ, έπειδή τόν θεώρησε πολύ άντικομμουνιστικό.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ροβινσώνες της μοναξιάς

«Έκεινος κι' Εκείνη γυρίζουν, βραδάκι, άπάνω σ' ένα πανάθλιο τζίν, ύστερα από μια είκοσιετήρωρη περιόδεϊ τούς σ' ακροαγία τού όνειρου».

ΕΚΕΙΝΗ (με τόν κεφαλάκι της άκουμπιμένο στον ώμο τού): «Ήταν όμως πραγματική μαγεία!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ένω σφάρει με μέτρια ταχύτητα άπάνω στο όρομό της Έλεουσίνας προς τήν Αθήνα): Και να συλλογιστή κανείς ότι χτες άκόμα άγνούσαμε ότι ύπήρχε Δροσόπουρος σε κάποια γωνίτσα της Υόρκειν.

ΕΚΕΙΝΗ:... Σκαρφωμένος στο πιο μαγευτικό βουναλάκι της Αττικής, που βουιάζει ήδονικά τα πόδια του σά πιο κρυστάλλινα νερά τού Σαρωνικού, άντικρυ στο γκριζόγαλανό όρομα της Σαλαμίνας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι είμαστε όμως, έμεις οι άνθρωποι τού καιρού μας! Καθόμαστε στην Αθήνα και μαθαίνουμε πιο εύκολα πού βρίσκεται τόν Άντι της Ίνδοκίνας, από τόν Δροσόπουρο, που είναι μερικά χιλιόμετρα έξω απ' τήν πόλη!

ΕΚΕΙΝΗ: Μην είσαι καυμένη, άνιποστη! Τόν Άντι τόν μάθαμε, γιατί εκεί έφθασε ή ήρωική νοσκόμια Γενεθιέθ ντέ Γκαλάρ, ύστερα από τήν πτώση τού Ντι. έν Μπέν Φού...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και τόν Δροσόπουρο, λοιπόν, έπρεπε να τόν ξερούμε, γιατί στή γωνίτσα αυτή της Αττικής κι' όχι της Ίνδοκίνας, ο Σαρωνικός, ή άντικρυ, ή Σαλαμίνα, τή Γερανεία όρη, ή γαλάζιος ούρανος της άνοιξης και ο ήλιος με τις ολόχρυσες άκτινες, συνδέονταν τόν πιο άπίθανο σε μεγάλωπρη όμορφιά θαύμα!

ΕΚΕΙΝΗ: Τι ώραίο όνειρο! ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν θάχαμε άνάγκη από τίποτα, γιατί θα τάχα-

«Ο διατητής: Γυναίκα, έτοιμάσε γρήγορα έπιδέσμονες!... Έρχομαι!...

19

με όλα! Οά ζεσταίνονται το καλοκαίρι. Μια σάϊ-λαγκ στη βεραντίνα μας θα μας εδίδε την πιο μεγάλη ευτυχία καλοκαιριότητας: δροσιάς! Μπροστά μας, το θέαμα μιας απριτίδω-της λιμνοθάλασσας, που προβάλλει σαν είδος Λαγκο, ντι-κέρ. Και γύρω μας οι οικίες της νύχτας θ'απλώνανε τα σκοτεινά νοκωμια βελούδα τους μαζί με το εξαιρετικό παννύχι της σιγής. Αυτή τη σιγή θαρόχτανε να τα-ράξη σε λίγο ο κούκος κι' ο γκιώνης, και θα φώτιζε από ψηλά η μαρμαρυγή των αστρών... Και τότε, μόνοι μας, ολομόναχοι δίπλα στο θεό, θα σπρώχνανε οικά την πόρτα μας, θα ανάθαμε τη λαμπιτσα του πετρελαίου, και θα καθόμαστε μπροστά στο χοντροκομμένο τραπέζι μας... 'Απάνω του λίγα τρόφιμα — γιάουρτι, τυρί άπο τις γειτονικές στάνες, κι' ύστερα άπο το δείπνο μας, ο ύπνος! Ο έλαφρός ύπνος, με το παρόθυμο ανοικτό στο θάμα της καλοκαιριότητας νύχτας, με τα όνειρά του, διάφανα και κρυστάλλινα, επηρεασμένα κι' αυτά άπο την προί-αι του περιβάλλοντος... Κι' ύστερα, την άλλη μέρα, την άλλη αυγή, οι ακτίνες του ήλιου θα γλυτοκρούσαν, ως το στρώμα μας για να μας ευχόσυνε μια χαρούμενη όλοήμερη καλημέρα, θα πεταγόνισσε, θρόβι, και μέσα στις λαμψές της αυγής, μέσα στην ταχυτέρη αύρα, που θα κατηφόριζε άπο τις κορφές των Γερανίων θα τραβούσαμε για τις στάνες, για ν' αγοράσουμε το γάλα, το βούτυρο, το γιάουρτι, να κάτσουμε σ' ένα βροχάκι εκεί ψηλά και να τα φάμε χωρίς πηρούνι, χωρίς μαχαίρι ή κουτάλι... Καμία φορά, θα συνεχίζαμε τον υπέροχο αυγινό περίπατό μας προς τα ψηλά, προς την κορφή του βουνού, προς το όνειρό! Μια απλήστη διάθεσι ν' αγκαλιάζουμε με τα μάτια μας όσο γινότανε πιο πολύν ορίζοντα, θα φτέρωνε τα πόδια μας σ' αυτή την τόσο πρωινή ορειβασία... Και, πραγματικά, το θέαμα που θα προσέδιδε σ'α ότα έκθαμα μάτια μας άπο εκείνα τα ψηλά, θα άδισε, όχι έναν, άλλα χιλίους κόπους σαν κι αυτόν που θα νοιώθαμε τη στιγμή εκείνη! Κι' ύστερα, άφου ού θα χορταίναμε χρώματα, φωτισμούς, σεΐς, θάλασσα, βουνό, ύψον και ήλιο, θα κατακυλούσαμε πάλι προς τα κάτω! 'Από τα ψηλά του βουνού, προς τη θάλασσα με το σκοτεινό της αιμουδίας, με τα πεντακάθαρα βοτσαλάκια που διακόσμου-νε τόσο αυθόρμητα το πιο τεχνι-τό κι' αυθόρμητο μωσαϊκό για να πατισόμε άπάνω του γοη-τευμένοι! Θά πετάγαμε μια παράσηρη καλημέρα σε τίποτε ψαράδες που άθχαν άότα, με την κουθέρα της ψαροβάρκας τους γεμάτη λακταρίδια ρόδι-να λίθινια ή άσημένιες νόπες, θα διαλέγαμε καμμία όκαδίτσα για το μεσημεριανό φαί μας, κι' ύστερα θα τραβούσαμε για άλλου... Για πού; Για όπουδ ή-ποτε! Όλα δικά μας. Κι' ο κά-μπος, και το βουνό, κι' η θά-λασσα... Μέσα στο μεγαλείο του χερσαγόλανου υπαίθρου, Ροβινώνες της μοναξιάς, θα ζούσαμε με την υπέροχη ατά-πατη πως εμίστα βασιλιάδες του Σουλτανάτου!

ΕΚΕΙΝΗ (ένώ έχουνε μπή πιά στην 'Ιερά Όδο και περ-νάνε κάτω άπο τις πανύψηλες λεύκες του Βασιλικού): Τι να σου πω όμως! Συλλογίσαι τι-ρα που νύχτασε τί άγρια θα-ναι ή μοναξιά εκεί πάνω, και με πιάει τρεμόβλα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (με πικρά): Είναι αί τοξίνες της 'Αθηνάς... Πολύ φοβάμαι ότι δεν θα μπορού-με να γίνουμε ποτέ πραγμα-τικο Ροβινώνες της μοναξιάς, και μείνουμε ταπεινοί δούλοι του θορύβου και της πολυκο-μίας... (Έχουνε μπή στο δό-ρυθο και στην πολυκομία. Το μεγαλείο της μοναξιάς έχει ξε-ψυχήσει πίσω τους...)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η γυναίκα του θηριοδασατού...

Επίκαιροι στίχοι

ΡΙΖΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Νεσρά της εποχής μας και σφοδρής έρωτευμένη, έπειδή έθεωρούσε την άγάπη της χαμένη, προκειμένου τον Έκείνον τον ακλόνητο να συνηγήση, πήρε, άκουσον και φέξον... Ντι-Τι-Τι ν' αυτοκτονήση!

Δραστικού έντομοκτόνου πήρε δόσιν δηλαδή με σκοπό να μαλακώση το σκληρόκαρδο παιδί κι' άνοσιαν θάχη μάλλον ή καρδιά της δια βίου μια κι' αιώσις απηλλάγη του... έρωτομικροβίου!

ΚΩΔΩΝ ΚΙΝΔΥΝΟΥ

Κάποια Δίωση, νεωκόρος κι' άπ' τις πλέον αγαθές, να σημάνη την καμπάνα επεχειρήσε προχθές, μα ξεκόλλησε αϊωνίμως ή καμπάνα ή μεγάλη και... καμπανιστή της ήθελε της καμμένης στο κεφάλι!

Εντωχώς όμως την πήρε λίγο φάτσα και ξυστά, ενώ κάλλιστα μπορούσε, για να πούμε τα σωστά, την ταλαίπωρη τη Δίωση έντελώς να τήνε... λύωση!

Ηγουν να την κάνει λύωμα, αθάψει και μάνι-μάνι και το τέλος της ζωής της ή καμπάνα να... σημάνη!

ΜΕΛΛΟΝ... ΕΥΡΥ

Κάποιος φέρελπις Πλατς των ναρκωτικών αν γενέι ήταν άσος πωλητής και μ' αυτό το σύστημά του είχε λύσει, μια για πάντα, της ζωής το ποδότημά του!

Είχε βοή κοινώς «την ξάπλα και τη φούμα και τη (μύσσα),

μα τον πήρανε χαμπαίρι και τον έπιασαν στα πράσα... Κι' ο Πλατς, με τέτοια δράση, την υπόλοιπη ζωή του στη... «στενή» θα την περάση!

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Σ' ένα φινό χωριουδάκι, στο 'Αργίτιο κοντά, ο Τραγούαλλος έπηρε άνα χείρας τον μπαλντά και με νεύρα κουρντιαμένα, όπως λένε, στο «καντίνι» τον... Ψηλό τον άνηψιό του πήρε άμέσως να... καντίνη!

Μπαλνταδής, λοιπόν, πέντ' έξη του τραβεί έδω κι' εκεί κι' είναι, όττως, τέτοιο πράγμα είρωνεία... τραγική, όταν φεύ! την μάχαιρά του ο Τραγούαλλος άρπάξη και, χωρίς πολλές κουξέντες, σαν... τραγί τον άλλον (σφάζει)

ΕΞΕΛΙΞΙΣ

Αγαπήθηκαν στη Δέρο δυό μοντέρνοι μαθητά κι' έπ' εκείνος στην Έκείνη: «Δεν χωρίζουμε ποτέ!» Στα παλιά τους τα παπούτσια είχαν γράψει τά... γραφτά (τους)

κι' όλο τα ραντεβουδάκια κυνηγούσαν τα κλεφτά τους!

Μά παρά τις προφυλάξεις, τόχε βούκινο ή Δέρος, ότι θαρχε μεταξύ τους φιλογερός και λαύρος έρως και χωρίς να καταλάβη και χωρίς να το πιστέψη, το πρωτότυπο ζευγάρι ώδηγήθηκε στη... στέψη! Έτσι βρέθηκαν στο τέλος τα μαθητοδάκια αυτά με «μουλούρα» στο κεφάλι και... μουλούς στα γραφτά!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Το δηλητηριωδέστερο ΔΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο χυμός του τυφλώνει άν-θρώπους και άλογα

Ένα άπό τα πιο επικίνδυνα για τον άνθρωπο δέντρα βρίσκε-ται στο Έθνικό Πάρκο Έβερ-κλέιντ της Φλωρίδας, κοντά στον Κόλπο του Μεξικού. Η επιστημο-νική όνομασία του είναι «μαντι-νέλα ή ιππομάνης». Ο καρπός του μοιάζει κάπως με μήλο, πε-ριέχει δε ένα θανατηφόρο δηλητή-ριο. Ο δε γαλακτώδης χυμός του προκαλεί τυφλώσι κι' ερεθίζει ί-σχυρά το δέρμα.

Ο δόκτωρ Γουέρνερ Λάουτερ, ένας χημικός του Πανεπιστημίου της Φλωρίδας, δεν πίστευε όσα εί-χε άκούσει να λέγονται γι' αυτό το δέντρο — π. χ. ότι περιέχουν δηλητήριο άκόμα κι' οι σταγόνες της δροσιάς ή της βροχής που σταλαζουν άπο τα φύλλα του κι' ότι ή έπαφή με το χυμό του προ-καλεί φουσκάλες στο δέρμα. Δι-ωγώντας λοιπόν μία επιστημονι-κή άποστολή στο Έβερκλέιντ, με το σκοπό να διαφύση αυτά τα «παράμυθια».

Άλλά ή «μαντινέλα» τον τι-μώρησε: Έπεσαν πάνω στο ξύ-αυτί του λίγες σταγόνες, που έ-σταξαν άπ' τα κλαδιά ενός δέν-τρου, κι' άμέσως σχηματίσκανε φουσκάλες στο μέρος εκείνο!...

Πολύ χειρότερα πράγματα έπα-θε, καθώς εξέταζε τον καρπό του διαβολικού αυτού δέντρου. Τα κα-ουτορुकένια γάντια που φορούσε, για να προφυλάξη τα χέρια του, είχαν μια μικροσκοπική τρυπίτσα σαν μύτη καρφίτσας. Είσεχώρησε λοιπόν άπ' αυτήν λίγος χυμός και το μόλυε το χέρι. Το δελίο του μπράτσο πρήστηκε, πασέλυσε κι' έμεινε πληγισμένο επί μέρες!

Ο δόκτωρ Έρνιμαν Γουέστ, βοτανολόγος του Πανεπιστημίου της Φλωρίδας, θεωρεί τη «μαντι-νέλα» ως το δηλητηριωδέστερο δέν-τρο της Αμερικής. Ίσως δε και όλόκληρου του κόσμου.

Συνήθως βλαστάνει σε άμώ-δεις παραλίες, φτάνει δε σε ύψος τα 3-15 μέτρα και σε διάμετρο τους 12-15 πόντους. Υπάρχει σε πολλά μέρη της τροπικής Αμερι-κής, στον Παναμά, στο Μεξικό, στη Βενεζουέλα, στις Δυτικές 'Ιν-δίες, στο Πορτορικό, στη Φλω-ρίδα. Το ξύλο του, όταν γυαλι-σθή, γίνεται άραιότατο και έπι-πλα. Πριν το κόψουν όμως οι έυ-λοκόποι, ανάβουν γύρω του θυνα-τή φωτιά, για να εξατμισθούν με τη θερμότητα τα δηλητηριώδη συ-στατικά του χυμού του. Έξ άλ-λου, οι επίλοιποι που μεταχει-ρίζονται τέτοιο ξύλο, σκεπάζουν το πρόσωπό τους με λεπτό πανί, για να το προφυλάξουν άπ' τις αναθυμιάσεις κι' άπο τα δηλητη-ριώδη προϊόντα.

Άρισμένα έζα — ίδιως οι κα-τοίκες — δεν παθαίνουν τίποτε άπ' τους χυμούς της «μαντινέ-λας». Άντίθετα, τα άλογα είνε ί-διαίτερως ευαίσθητα σ' αυτούς.

Ένας Βρετανός γιατρός του 17ου αιώνας, σ' ένα βιβλίο του για τα ζώα και τα φυτά των νή-σων Μπαρμπάντος, περιέγραφε την πάλη δυό άλόγων κοντά σ' ένα τέτοιο δέντρο. Με τις βίαιες κι-νήσεις τους, γδάρθηκε ο φλοιός του δέντρου, κι' ο χυμός του τι-νάχθηκε και τυφλώσε τα ζώα επί τέσσερες βδομάδες. Έπίσης έπε-σε το τρίχωμά τους και ξεκόλλη-σε το δέρμα του προσώπου τους.

Όταν έφτασαν στη Φλωρίδα οι πρώτοι λευκοί, οι ιθαγενείς τους αντιμετώπιζαν, όχι μόνο με βέλη, ακόντια και ροπάλα, άλλα και μ' ένα άλλο «όπλο». Έρριχναν δι-πλαή μικρά κλωνάρια άπο «μαν-τινέλα» μέσα στο νερό των πι-γών κι' άφιναν σε μέρη καταφα-νή τους έλκυστικούς κτηνιτροφά-γους καρπούς αυτού του δέντρου. Όσοι λοιπόν ήπιαν άπ' αυτό το νερό ή έφαγαν τους καρπούς, βρή-καν μαρτυρικό θάνατο.

Το πρόβλημα, που βασανίζει κάθε μητέρα, άπό την στιγμή που η κόρη της αρχίζει να μεγαλώνη, να γίνεται γυναίκα, είναι πάντα το ίδιο: «Πού θα βρούμε έναν καλό νέο να την παντρεύουμε;» Και δεν αισθάνεται να ελαφρώνη άπο αυτή την εύθυνη, που έχει για το μέλλον του πλάσματος που γέννησε και άνάθεψε, παρά μόνον όταν ο «καλός νέος» βρεθή και το καινούργιο ζευγάρι τρεχέη τον δρόμο του.

Ας μη νομίσω, όμως, κανείς πως, άνάμεσα στις μητέρες, μόνον τις κοινές θνητές απασχολεί το πρόβλημα αυτό. Στην ίδια και μεγαλύτερη ένταση απασχολεί και τις βασιλίσσες — άκόμα μάλιστα, περισσότερο τις βαλίσσες της εποχής μας.

Η έξηνησί δεν είναι άσχετο με παντρευτούν μια πριγκίπο-που δεν θά είχαν την διάθεσι να παντρευτούν μια πριγκίπο-πούλα άπο βασιλικό αίμα. Άκόμη, όμως, λιγώτερο είναι εκείνοι που διαθέτουν τα προσόντα γι' αυτό.

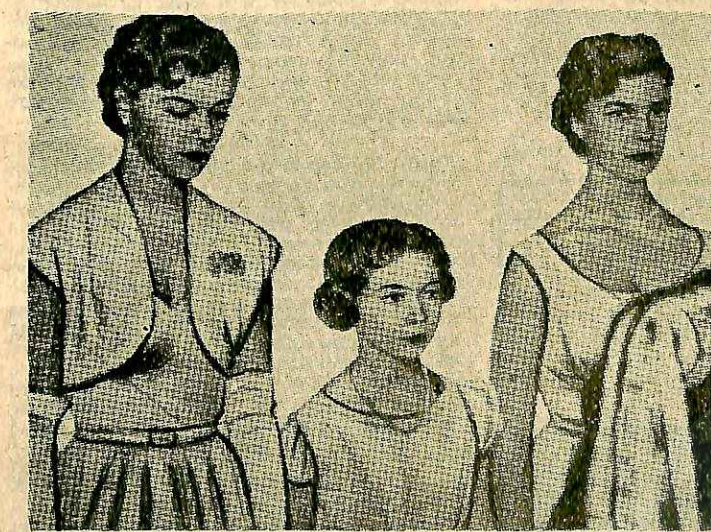
Οι μοργανατικοί γάμοι — οι γάμοι, δηλαδή, άνάμεσα σε νό-νους βασιλικών οικογενειών και κοινούς άνηπούς — όσο κι' αν έγιναν, κατ' ανάγκη, λιγώτερο σπάνιους στους καιρούς μας άπο άλλοτε, εξακολουθούν να μην άποτελούν παρά την εξαίρεσι. Ένας μοργανατικός γάμος, άκόμη κι' όταν δεν γίνεται άφορμή να πείσ άπο τον θρόνο ένας βασιλιάς — όπως στην περιπτωσι του Έδουάρδου Η' με την κυρία Σίμσον — προκαλεί την φανε-ρή ή κρυφή δυσφορία της Αύλης, των πολιτικών, άκόμη και της κοινής γνώμης της χώρας.

Η νεαρή πριγκίπισσα όφείλει να διαλέξη έναν σύζυγο άπο βασιλική οικογένεια και μάλιστα — αυτό, όπως καταλαβαίνετε, είναι άπαραίτητο για πολιτικούς λόγους — άπο οικογένεια, που να μην βρίσκεται εξόριση, άλλα να διατηρή τον θρόνο της.

Έτσι, ο κύκλος στον οποίο ένα βασιλικό ζεύγος πρέπει να άναζητήσει τον υποψήφιο γαμπρό για την κόρη του, έχει γίνει σήμερα εξαιρετικά περιορισμένος. Και έχει καταστήσει δυσκο-λότερο για μία πορφυρογέννητη να βρή σύζυγο, παρά — άς μας συγχωρηθή ή άνευλαδής συγκρίσις — για την άπρσιχη κόρη της οποιασδήποτε συνοικιακής οικοκυράς.

Σαν να μην έφταναν, όμως, όλες αυτές οι προϋπάρχουσες δυσκολίες, έχει διαμορφωθή κι' άλ-λη μία, που χειρότερεται άκόμη πε-ρισσότερο τα πράγματα. Οι άνυπα-ντες πριγκίπισσες είναι σήμερα πολ-λύ περισσότερες άπο τους άνυπα-ντους πριγκίπες της Ευρώπης. Για-τί, άπο μία περιεργή ιδιοτροπία της Μοίρας, όλες οι ευρωπαϊκές βασιλιά-σες, κατά τα τελευταία είκοσι πέν-τε χρόνια, γεννούν, άποκλειστικώς σκεδόν, κορίτσια, και σπάνια, που και που μόνον, κανένα άγόρι!

Δεν είναι, λοιπόν, περιεργό άν, για τις βασιλίσσες, το πανά-...

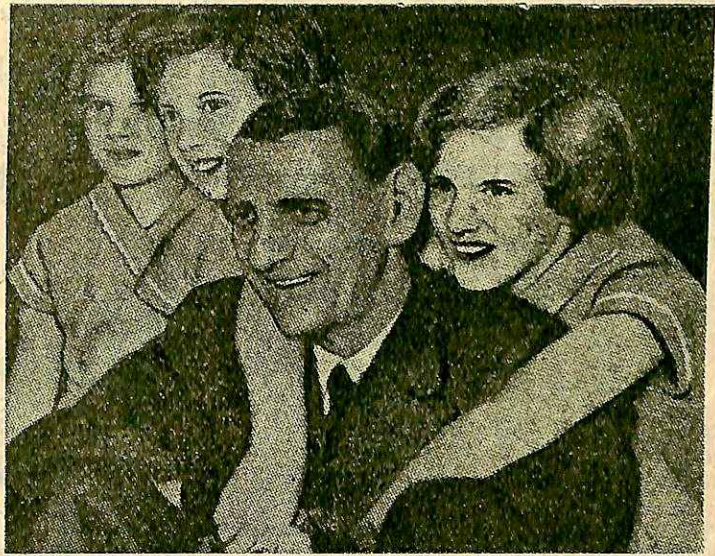
Οι πριγκίπισσες Μπριγκίττα, Χριστίνα και Μεζερέ της Σουηδίας. Για την μεσαία και μικρότερη, το πρόβλημα του γάμου δεν έχει δημιουργηθή άκόμη, άλλα για τις δυό άλλες και την μεγαλύτερη άδελ-φή τους Μαργαρίτα, ή κρίσιμη στιγμή έχει φτάσει.

και ο έρώτημα όλων των μητέρων του κόσμου: «Πού θα βρεθή ένας καλός νέος για το κορί-τι μας;» είναι, στις ημέρες μας, άκόμη πιο έπιτακτικό και άγωνιώδες, παρά για τις άλλες γυναίκες.

Δεκαπέντε πριγκίπισσες — που γίνονται δε-καοκτώ αν προσθέσουμε και τις τρεις του Ιταλι-κού κόλπου της Σαβοΐας, που έχασε τον θρόνο του με το δημοψήφισμα του 1946 — βρίσκονται σήμερα σε άναζήτηση γαμπρού. Και για τις δε-κα άπο αυτές, το πρόβλημα είναι άμεσα έπι-τακτικό, γιατί έχουν ήδη φτάσει σε ηλικία γά-μου. Άς δούμε, όμως, με την σειρά, ποιές εί-ναι οι πριγκίπισσες των βασιλικών οίκων της Ευρώπης, που δεν έχουν φορέσει άκόμη το νυ-φικό στεφάνι.

Πρώτη στον πίνακα, άναφέρεται ή Μαργα-ρίτα της Άγγλιας (23 ετών), για την όποια συνεχώς γίνεται λόγος πως θα παντρευτή... και ποτέ δεν παντρεύεται! Δεύτερη πριγκί-...

Η πριγκίπισσα Άστριντ της Νορβηγίας, που ή δια-φορά του θρησκευτικού δογματός έμπόδισε τον γά-μο της με τον βασιλέα Μπωντουέν του Βελγίου.

Ο βασιλεύς Φερδινάνδος της Δανίας με τις τρεις μικρές κόρες του. Τι θα τις κάνει, όταν μεγαλώσουν;...

18 πριγκίπισσες ΖΗΤΟΥΝ ΣΥΖΥΓΟ!

Μά ή προσφορά είνε εξαιρετικά περιορισμένη...

πύσσα του άγγλικού βασιλικού οίκου, που περιμένει κι' αυτή έπίσης σύ-ζυγο, είναι ή Άλεξάνδρα του Κέντ (17 ετών) κόρη της πριγκίπισσας Μαρίας του Νικολάου.

Ακολουεί ή πριγκίπισσα Άσ-τριντ της Νορβηγίας (22 ετών), για την όποια δημιουργεί διπλή ύποχρε-ωσι να παντρευτή με πριγκίπα το γεγονός ότι ή άδελφή της Ράγκ-χίλντ παντρεύτηκε με τον γυίο έ-νός πλούσιου άστού. Μετά είναι οι τρεις πριγκίπισσες της Σου-ηδίας: Μαργαρίτα 19 ετών, Μπριγκίττα 17 και Ντεζίρε 16. Δεκα-έξη ετών είναι έπίσης ή διάδοχος του άλλανδικού θρόνου Βεα-τρικη και ένα χρόνο μικρότερη ή άδελφή της, Εϊρήνη.

Ο Ιταλικός οίκος της Σαβοΐας προσθέτει στον κατάλογο αυτό τρεις άκόμη πριγκίπισσες: τη Μαρία Πία 24 ετών, τη Μαρία Γκαμπριέλλα 14 ετών και τη Μαρία Βεατρικη 11 ετών. Οι δυο τελευταίες, έννοείται, μαζί με την Χριστίνα της Σουηδίας 10 ετών, την Βενεδίκτη και την Άννα Μαρία της Δανίας, τη Σο-φία και την Εϊρήνη της Ελλάδας, και την τρίτοχροη άπο τις κόρες της Τζουλιάνας, παραμένουν επί του παρόντος (έκτός διαγωνισμού), αν και γι' αυτές έπίσης το πρόβλημα θα παρου-σιασθή πολύ σύντομα.

Άπέναντι σ' αυτή την λεγεώνα των πριγκίπισσών, που πε-ριμένουν το βασιλόπουλο, που θα τις πάρη, ή γαλαζαίστη άνδρική προσφορά εμφανίζεται, δυστυχώς, εξαιρετικά περιορι-σμένη, όπως είπαμε ήδη.

Έπί κεφαλής του πίνακος των έπιδόσων γαμπρών, βρίσκεται ο βασιλεύς Μπωντουέν του Βελγίου, που δεν δείχνει, ωστόσο, κανένα ιδιαίτερο ζήλο για να παντρευτή, παρ' όλο που φαίνε-ται να το επιθυμούν ζωηρά ή βαλγική κυβέρνηση καθώς και ο λαός του.

Για ένα διάστημα, είχε πιστευθή ως βέβαιο πως ο σκυθρωπός και μελαγχολικός έστεμμένος του Βελγίου θα παντρευόταν την πριγκίπισσα Άστριντ της Νορβηγίας. Άλλ' ο γάμος εκείνος προσέκρουσε στον αυστηρό καθολικισμό του Βελγίου μονάρχη, που δεν δέχόταν να πάρη διαμαρτυρούμενη πριγκίπισσα.

Αργότερα πάλι, κυκλοφόρησε ή φήμη πως ή πρότιμοι του Μπωντουέν είχε στροφά προς την Ιταλίδα πριγκίπισσα Τορ-λονία. Άλλά ένα άνακτορικό άνακοινωθέν διέψευσε κατηγορη-ματικά τα θρυλόμενα.

Μετά τον Μπωντουέν, ο δεύτερος περιζήτητος γαμπρός για τις άνυπαντες πριγκίπισσες, είναι ο δούς του Κέντ, πρώτος εξαδελφός της βασιλίσσης της Άγγλιας. Τον νεαρό δούκα, που αυτή την εποχή υπηρετεί την στορωτική του θητεία, διεκδικούν, για τους έθλυκούς βλαστούς τους, τρεις βασιλικοί οίκοι συγχρόνως: της Νορβηγίας, της Σουηδι-ας και της Όλλανδίας.

Άγνωστος είνε άκόμη ποιος θα τον άποκτήση καθώς και αν δεν θα προτιμήση τελικώς να έ-πιστημοποιήση το εύδωλλό του με μία Άγγλιδα άσπ-ένεχόμενο, που άνησκει σ'α σπαρά, όπως είναι ευλοκό, τις υποψήφιες πεθερές του της Σκωδιννίας!

Τοίτος — και τελευταίος — είναι ο ξανθός διάδοχος της Νορβηγίας, ο πριγκίπας Χάραλντ, για τον όποιο θεωρείται πολύ πιθανόν πως θα παντρευτή με την πριγκίπισσα Άλεξάνδρα του Κέντ.

Άπο τους έπομένους, κανείς δεν έχει φτά-σει άκόμη σε ηλικία γάμου. Ο διάδοχος Κων-σταντίνος της Ελλάδας, ο πριγκίπας Γουλι-έλμος του Γκαλνδερς και οι δυο νεαροί Χοεν-τσόλλερν, γυίοι του Λουδοβίκου-θεοδωάνδου, βρίσκονται σε ηλικία κάτω των 15 ετών, ώστε να μην αντιμετώπιζονται άκόμη σαν έπιδόσοι γαμπροί.

Άλλά και ή έννληκίωσι τους δεν πρόκειται να λύση το πρόβλημα και να καλύψη την δι-σανόλονη ζήτηση.

Φαίνεται λοιπόν πιθανώτατο ότι άρκετές πρι-γκίπισσες της Ευρώπης θα μείνουν «στο ράφι» — έκτός αν πάρουν στο τέλος την ηρωική από-φασι να κάνουν μοργανατικό γάμο.

ΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Λεωνώρα αρνείται να ακολουθήσει τον πατέρα της μακριά από τη Βενετία. Στο μεταξύ, ο Ρολάνδος μπαίνει μεταμφιεσμένος στο σπίτι του Τζενάρου και του ζητάει διάφορες πληροφορίες για την τελετή του γάμου του δόγη με την Αδριατική. Του κάνει γνωστό συγχρόνως ότι αν πάρει την εξουσία στα χέρια του θα καταργήσει το όζωμα του Μεγάλου Ίερεξεταστού. Ο Τζενάρου, απογοητευμένος στις προσδοκίες του, αποφασίζει να στραφεί εναντίον του Ρολάνδου. Δεν θέλει, όμως, να εκτεθεί ο ίδιος και καταλήγει στη σκέψη να χρησιμοποιήσει τον Άλτιέρι. Πραγματικά, έπειτα από λίγη ώρα πηγαίνει στο μέγαρό του.

14ον 'Ο Τζενάρου χαμογέλασε και πάλι και συνέχισε: — Δεν θέλησα να εκτελέσω μια πράξη τόσο σοβαρή, από την όποια εξαρτώνται πολλά συμφέροντα, χωρίς να σας μιλήσω προηγουμένως γι' αυτήν...

— Μιλήσατε στο δόγη; ρώτησε ζωηρά ο Άλτιέρι.

— Όχι ακόμη. Σκέφτηκα ότι έπρεπε να μιλήσω πρώτα σε σας...

Ο Άλτιέρι κύταξε με περιέργεια τον διευθυντή της αστυνομίας.

— Ήξερε, ότι ο Τζενάρου ήταν άφοσιωμένος στο δόγη. Αυτή τουλάχιστον την έντοπιση έδινε. Και για το λόγο αυτό, ο Άλτιέρι φρόντισε από καιρό να μην έχει καμία σχέση μαζί του... Άλλα γιατί ο διευθυντής της αστυνομίας είχε πάει τώρα να τον επίσκεψι; Ποιοι ήταν οι σκοποί του; Ήθελε μήπως να τον «παρέψη» κι είχε ρίξει το όνομα του Κανδιάνου για δόλωμα;

Μια σκιά δυσπιστίας απλώθηκε στο πρόσωπό του.

— Γιατί, ρώτησε, έρχοσαστε να μιλήσετε γι' αυτό το ζήτημα σε μένα;... Μηπως η αστυνομία της δημοκρατίας βρίσκεται στη δικαιοδοσία μου;... Αφού όμως το θέλετε, θα σας μιλήσω καθαρά. Άν είχα αυτή τη δικαιοδοσία, ο Ρολάνδος Κανδιάνου θα είχε συλληφθεί και θα είχε εκτελεσθεί από καιρό... Αυτός ο προδότης, αυτός ο δραπέτης, αυτός ο ληστής, τολμήσε να εμφανισθεί στη Βενετία;

— Είχε εξαφανισθεί για κάμποσο καιρό, αλλά ξαναγύρισε, είπε ήρεμα ο Τζενάρου.

Ένας σπασμός τάραισε το πρόσωπο του Άλτιέρι.

— Τι θέλει; ρώτησε. Τι ήρθε να κάνει;

Επαιξε νευρικά το έγχειριδιο, που κρατούσε στο χέρι του.

Ο Τζενάρου δεν έδειξε την παραμικρή ταραχή.

— Βλέπετε, αθένητα, είπε, ότι η τύχη του Κανδιάνου σας ενδιαφέρει... Μου μιλήσατε με τέτοιο τρόπο, που θαπρεπε να σπκωθώ και να φύγω... Μα δεν θα το κάμω, γιατί είμαι φίλος σας περισσότερο από ό,τι φανταζόσαστε.

— Έσείς φίλος μου;

— Τι το παράξενο βρίσκετε σ' αυτό;... Ναι, είμαι φίλος σας και πρέπει να με πιστέψετε... Ξέρω πολλά πράγματα, αθένητα...

— Τι πράγματα; ρώτησε ο Άλτιέρι, που έχασε αμέσως το χρώμα του.

— Θέλω να πω, ότι ξέρω πολλά πράγματα σχετικά με τον Κανδιάνου, διώρθωσε ο Τζενάρου. Ξέρω π. χ. ότι μισείτε αυτό τον άνθρωπο κι' ότι το μίσος σας είναι απόλυτα δικαιολογημένο... Άς είμαστε ελίκρινες, εξοχώτατε. Για να σας δείξω την ελίκρινειά μου, σας λέω, ότι έχω την ανάγκη σας... Θα σας πω αργότερα για ποιο λόγο...

— Πότε; ρώτησε με πνιγμένη φωνή ο Άλτιέρι.

— Σ' ένα μήνα... ή σε δεκαπέντε ή-

μέρες... Στο διάστημα που μεσολαβεί ως τότε, αισθανόμαι την ανάγκη να λείψω από τη Βενετία... Θέλω ν' άγνωστί τι θα γίνει στο μεταξύ... Είτε ο Κανδιάνου συλληφθεί, είτε όχι, είτε γινί δ,τιδήποτε άλλο, εγώ θα το μάθω κατόπιν.

— Θα φύγετε από τη Βενετία; ρώτησε ο Άλτιέρι. Μπορώ να μάθω για ποιο λόγο;

— 'Ο λόγος είναι, ότι δεν θέλω ν' ανακατευτώ σ' ό,τι πρόκειται να γίνη κι' ότι θέλω ν' άγνωστί τα πάντα...

Ο Άλτιέρι τινάχτηκε όρθιος.

Ήταν βέβαιος τώρα, ότι ο Τζενάρου ήξερε τη συνωμοσία. Με άργα τα πάντα, άρχισε να προχωρή προς το μέρος του.

«Άν πω έστω και μία λέξη παραπάνω,

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Άλλανή κλίματος

Ήρθε ξανά η εποχή με τα λιπούρια τα μεγάλα κι' όλοι πηγαίνουν έξοχη για να ξεσκάνουν μια στάλα! Και για να βρουν τη θροσία άλλοι τραβάνε για τα όρη κι' όλοι γουστάρουν νησίδα ταρακουνιούνται στο βαπόρι!

Τσοῦρμ, που λένε, και σωρό πάνε τη ψυχή να χαρούνε και στο τρεχούμενο... νερό κι'... θαρραλέα τους να βρουνε!

Ετοι, χωρίς υπερβολή, και για μεγάλη τους βλακεία, πάν υγιείς οι πιο πολλοί κι' έρχονται με υδ'ρωπικία!

Βλέπεις, δεν ξέρουν οι φτωχοί και δεν το πήρανε χαμπάρι, πως η καλύτερη έξοχη είναι του Ζάκου του... πατάρι! Μόνον εκεί κάθε βραδυά, παραθερίζουμε οι... «κράσοι» και τα είκοσάχρονα παιδιά τα ζευτελίζουμε στην... «κράσι».

Μέθανα, όθεν, κι' 'Ικαριές, άς πάνε, λέμε, κα-τά μέτρο και με... Σπατοκατοστωριές θα το περάσουμε το θέρος! Γιατί δεν είμαστε τρελλοί, να πω ν' αλλάξουμε το κλίμα, όταν έμας μας ω-φελεί, της Άττικης μόνο τό... κλήμα!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

είμαι χαμένος», σκέφτηκε ο διευθυντής της αστυνομίας.

— Τι νομίζετε, λοιπόν, πως πρόκειται να γίνη; ρώτησε ο Άλτιέρι, πλησιάζοντας ολόενα.

— Νομίζω, ότι θα συλληφθεί ο Κανδιάνου, απάντησε ο Τζενάρου.

Ο Άλτιέρι ανέπνευσε και ξαναγύρισε στη θέσι του.

— Και γιατί δεν θέλετε ν' ανακατευτήτε σ' αυτή τη συλλήψη; ρώτησε με ύφος πιο ήρεμο από πριν.

— Θα σας το εξηγήσω, εξοχώτατε, απάντησε ο Τζενάρου. Προσπάθησα δυο φορές ως τώρα να πιάσω τον Ρολάνδο Κανδιάνου, αλλά δεν το κατάφερα. Φοβάμαι, λοιπόν, ότι και τρίτη φορά αν το επιχειρήσω, δεν θα σταθώ τυχερότερος από τις δυο άλλες. Άν θέλετε, μπορείτε να το πάρετε σαν πρόληψη... Δεν ξέρω αν με καταλαβαίνετε...

— Σας καταλαβαίνω, είπε ο Άλτιέρι. Συνεχίστε.

— Κατάντησα να φοβάμαι αυτό τον άνθρωπο, εγώ που δεν φοβήθηκα ποτέ τίποτα... Σκέφτηκα, λοιπόν, ότι η αστυνομία δεν μπορεί να εξοντώσει τον Κανδιάνου κι' ότι η εξόντωσή του πρέπει να γίνη μ' άλλο τρόπο...

— Ήξενηθήτε.

— Με μία μονομαχία, παραδείγματος χάριν. Υπάρχουν στη Βενετία άνθρωποι, που θα ήθελαν πολύ να ξέρουν, ότι ο Ρολάνδος Κανδιάνου θα βρίσκεται άπόψε μόνος του στο σπίτι του.

Ο Άλτιέρι ένοιωσε ένα ρίγος να κυλάει σ' όλο του το σώμα. Συγκρατήθηκε ωστόσο και ρώτησε:

— Ποιους ένοείτε;

— Το μυαλό μου πήγε σε σας, εξοχώτατε, απάντησε ο Τζενάρου με υποκριτική αφέλεια. Σας υποσέθηκα, ότι είμαι ελίκρινος μαζί σας και θα τηρήσω την υπόσχεσή μου έστω κι' αν πρόκειται να σας δυσαρεστήσω. Ο Ρολάνδος Κανδιάνου και σείς, αθένητα, είχατε άλλοτε το ίδιο είδωλο. Και είμαι σε θέσι να ξέρω ότι αυτός ο άνθρωπος στέκεται πάντοτε έμπόδιο στην εύτυχία σας...

Η σύλληψη του Κανδιάνου μου είναι το κάτω-κάτω αδιάφορη. Άρκεί μόνο να μην επίχειρηση τίποτα εναντίον της δημοκρατίας. Με σας όμως, δεν είναι το ίδιο... Ήρθα, λοιπόν, να σας πω, ότι σας τον παραχωρώ... Μάλιστα, αθένητα, σας τον παραχωρώ και νομίζω, ότι, κάνοντας αυτή την παραχώρησι, σας προσφέρω μία πολύ μεγάλη υπηρεσία! Αυτό που σας λέω, δεν πρέπει να σας φανή παράξενο. Με παραμερίσατε από το δρόμο σας, γιατί φαντασθήκατε πως είμαι τυφλά άφοσιωμένος σ' ας συμφέροντα ενός άλλου... Έγώ, όμως, παρακολούθησα με συμπάθεια τις προσπάθειές σας και λυπήθηκα πολύ γιατί δεν σας είδα στη θέσι που σας ταίριαζε...

Άλλα περισσότερα λυπήθηκα, γιατί... δεν είσαστε εύτυχισμένος... Σώπασαν κι' οι δυο για κάμποσα λεπτά.

«Ποιόν προδίδει;», αναρωτήθηκε ο Άλτιέρι.

Άλλ' έπειτα από μικρή σκέψη, κατέληξε στο συμπέρασμα πως ο Τζενάρου ήταν ελίκρινος. Άν ήξερε τη συνωμοσία κι' ήταν άφοσιωμένος στο Φόσκαρι, τί θα τον έμποδίζε να τον συλλάβει μέσα στο δογικό ανάκτορο; Κι' όμως δεν το είχε κάμει.

Το βλέμμα του σπηλώθηκε μ' έπιμονή πάνω στον διευθυντή της αστυνομίας. Κι' ο Τζενάρου κατάλαβε απ' αυτό το βλέμμα πως τα πράγματα βαδίζουν σύμφωνα με τις επιθυμίες του.

Σηκώθηκε άμέσως από τη θέσι του.

— Νομίζω, είπε, ότι έκαμα το καθήκον μου. Θα μου επιτρέψετε τώρα να φύγω...

φυγω... 'Ο,τι κι' αν γίνη, σας παρακαλώ να θυμηθείτε, ότι φέρθηκα άπέναντί σας σαν αληθινός φίλος.

Ο Άλτιέρι δεν απάντησε, αλλά σηκώθηκε κι' αυτός από τη θέσι του, για να συνοδεύσει τον Τζενάρου ως την πόρτα.

Και, ξαφνικά, καθώς ο Τζενάρου ήταν έτοιμος να διασκελίσει το κατώφλι, του έδωσε το χέρι.

Ο διευθυντής της αστυνομίας έσφιξε αυτό το χέρι με σεβασμό.

— Είπατε, ρώτησε σιγά ο Άλτιέρι, ότι ο Κανδιάνου θα βρίσκεται άπόψε στο σπίτι του;

— Ναι. Στη νήσο του Όλιδόλο.

— Μόνος;

— Ναι, μόνος... μαζί με τον πατέρα του.

Ο Τζενάρου άπομακρύνθηκε κατόπιν και ξαναγύρισε γρήγορα στο σπίτι του. Όταν έβρισκε εκεί, κλειδώθηκε στο δωμάτιό του και, κυττάζοντας το πρόσωπό του στον καθρέφτη, ψιθύρισε:

— Είμαι, σ' αλήθεια, μεγάλος άνθρωπος! Τους παίζω όλους στα δάχτυλά μου... Γιατί ένοσάρκων τον πιο ύπεροχο θεσμό του πολιτισμένου κόσμου: την αστυνομία!

Έπειτα από κάμποση ώρα, φώναςε τον ύπνρήτη του. Ήταν ο ίδιος που είχε έμφανισθεί και πρωύτερα.

— Ξέρεις τη νήσο του Όλιδόλο; τον ρώτησε.

Ο ύπνρήτης χαμογέλασε.

— Ξέρεις ποιός μένει τώρα εκεί;

— 'Ο άνθρωπος που σας έπισκέφτηκε έπειτα από την πρώην άναφορά.

— Α!... Α! Τον άναγνώρισε, λοιπόν:

Ο ύπνρήτης χαμογέλασε και πάλι.

— Άπόψε, είπε ο Άλτιέρι, θα μπη στον κήπο και θα περάσεις εκεί τη νύχτα. 'Ο,τιδήποτε κι' αν γίνη μέσα στο σπίτι ή στον κήπο, δεν θ' ανακατευτής. Θα προσπαθήσεις μόνο να δής και ν' ακούσεις τα πάντα κι' αύριο το πρωί θαρθής να μου πής τί είδες και τί άκουσες. Άν τα καπής, θα σου δώσω δέκα σκρούδα. Άλλ' αν δη κανείς και την άκρη μόνο του αυτιού σου, θα διατάξω να σου δώσουν σαράντα ραβδισμούς.

Ο ύπνρήτης έκαμε μία βαθεία υπόκλιση και έφυγε.

Η μητέρα, ή κέρη και ή γυνίς

Ο Άλτιέρι έμεινε κάμποσες στιγμές άκίνητος. Ένα σωρό σκέψεις στριφογυρίζαν μέσα στο μυαλό του. Ξανακάθησε, τέλος, στην πολυθρόνα του και χτύπησε τις παλάμες του.

Ένας ύπνρήτης έμφανίστηκε άμέσως.

— Στείλε μου τον Καστρούτσιο, του είπε ο Άλτιέρι.

Έπειτα από λίγο, ένας άνθρωπος καμιά τριανταριά χρόνων, που πορούσε τη στολή του άξιωματικού των τυφεκιοφόρων, μπήκε στο γραφείο.

— Όλα σ' αυτό τον άνθρωπο φανέρωναν εξαιρετική ρώμη. Το πρόσωπό του ήταν ήρεμο και θεληματικό.

Ο Άλτιέρι τον κύταξε με σιωπηλό θαυμασμό.

— Καστρούτσιο, τον ρώτησε, θέλεις να με συνοδεύσεις άπόψε σε μία επικίνδυνη επίχειρηση;

— Ξέρετε, ότι είμαι πάντα έτοιμος να διακινδυνεύω τη ζωή μου για σας, απάντησε ο νεαρός άξιωματικός.

— Το ξέρω, Καστρούτσιο. Θα πάρης, λοιπόν, τους φίλους σου Ρομάνι και Γκιμπέρτο και θα είσαστε έτοιμοι στις δέκα.

— Βασισθήτε σε μας, αθένητα. Πρόκειται να...

Έκαμε ταυτόχρονα μία κίνησι σαν να μαχαίρωνε κάποιον.

— Ναι, απάντησε ο Άλτιέρι.

— Ποιόν;

— Οά δής.

— Παύ;

— Οά το μάθος.

— Οά είμαστε, λοιπόν, έδώ άπόψε στις έκα;

— Ναι, Καστρούτσιο.

Ο νεαρός άξιωματικός έφυγε.

Ένα χαμόγελο φάνηκε τότε στο πρόσωπο του Άλτιέρι.

Για πρώτη φορά. Έπειτα από τόσον

καιρό, αισθανόταν ήρεμη την ψυχή του. Άπό την επίσκεψή του Τζενάρου, είχε βγάλει το συμπέρασμα, ότι ο διευθυντής της αστυνομίας δεν ήταν εναντίον του. Αυτό ήταν πολύ σημαντικό. Δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί ο Τζενάρου ήθελε να μείνη οδύερος.

Άλλα μήπως ή οδύερότης του δεν εξυμνητούσε τα δικά του σχέδια; Δεν είχε τώρα την παραμικρή αμφιβολία, ότι θα γινόταν δόγης. Το σοβαρότερο, όμως, ήταν ότι να γλύτωνε ταύτοχρονα και από τον Ρολάνδο Κανδιάνου, που είχε σταθή ως τότε ο έφιάλης της ζωής του.

Το κέρδος από την εξαφάνισή του Ρολάνδου θα ήταν διπλό. Γιατί δεν θα γλύτωνε μόνο από έναν επικίνδυνο αντίπαλο. Έπειτα από το θάνατό του, θα εύρισκε ίσως τον τρόπο να συγκινήσει και την καρδιά της Λεωνώρας.

Η Λεωνώρα είχε μείνει ως τότε πιστή στην άνάμνησι του Ρολάνδου, γιατί ήξερε πως ζούσε και γιατί έλπιζε ίσως πως θα ξανάσμιγε κάποτε μαζί του. Άλλα, από τη στιγμή που αυτή ή έλπίδα θάσθυνε μέσα της, ή καρδιά της θα ξανάδρισκε την έλευθερία της. 'Ο τίτλος της δόγισσας δεν θα την άφηνε, άλλωστε, άσυγκίνητη. Κι' ή άγάπη ίσως θαμπαινε σιγά-σιγά μέσα στην ψυχή της...

Νά γιατί ο Άλτιέρι ένοιωσε τόση χαρά. Η φιλοδοξία κι' ή άγάπη του θα βάδιζαν από τότε με μία πλάϊ στην άλλη.

Δεν χρειαζόταν τώρα να κάμη τίποτε άλλο από το να οργανώσει τη δολοφονία του Ρολάνδου.

Αυτή ή λέξι δεν τον τρώαζε. Τί σημασία είχε ο τρόπος που θα γλύτωνε από τον Κανδιάνου; Το κυριότερο ήταν να γλυτώσει.

Βγήκε από το γραφείο του ήρεμος, γελαστός σχεδόν. Άλλα άπόφου να περάσει από τους προθαλάμους, που ήταν γεμάτοι από άξιωματικούς. Άκολούθησε τούναντίον ένα μυστικό διάδρομο κι' ανέβηκε στον πρώτο όροφο του μεγάρου, όπου βρισκόταν το διαμέρισμά της Λεωνώρας και του Δάνδουλο.

Έλπιζε, ότι θα συναντούσε τη Λεωνώρα. Δεν θα της φανέρωνε τίποτε. Άλλα με την έκφρασι και το βλέμμα του, θα την έκανε να καταλάβει, ότι μεγάλα πράγματα θα μπορούσαν να γίνουν από τη μία στιγμή στην άλλη.

Δεν συνάντησε, όμως, ούτε τη Λεωνώρα ούτε τον Δάνδουλο.

Ξανακατέβηκε τότε στο γραφείο του, βγήκε στον προθαλάμο και συνωμύλησε χαρούμενα με τους άξιωματικούς που βρίσκονταν εκεί.

Ποτέ οι άνθρωποι του δεν τον είχαν δη γελαστό και χαρούμενο. Έμφανίζονταν

πάντα μπροστά τους σκυθρωπός και σπώνια άνοιγε το στόμα του για να πη κάτι.

Έβλεπαν τώρα έναν καινούργιο Άλτιέρι μπροστά τους. Αυτή ή μεταβολή προκάλεσε σ' όλους έκπληξι. Κανείς, ωστόσο, δεν σκέφτηκε να την σχολιάσει και ν' άναζητήσει την αίτία της.

Ο Άλτιέρι, όπως ο Φόσκαρι ή ο Βέμπο, είχε την ιδιαίτερη αλή του. Με μνητή διαφορά, ότι οι άνθρωποι που τον περιστοιχίζαν, πορούσαν όλοι τη στρατιωτική στολή και δεν είχαν την οδυερέκεια των συνηθισμένων αυλοκολάκων, που τους άρκει ένας μορφασμός, μία κίνησι, μία λέξι, για να μαντέψουν τα πάντα.

Κατά το σούρουπο, τέλος, ο Άλτιέρι βγήκε από το μέγαρό του. Ήταν μόνος και δεν πορούσε τη συνηθισμένη στολή του. Είχε τυλιχτή μέσα σ' έναν εύρυχωρο μανδύα, έτσι που άν ήταν άδύνατο να τον άναγνώριση κανείς.

Άπομακρύνθηκε γρήγορα από το κέντρο της πόλεως κι' έπειτα από κάμποση ώρα, χωνόταν μέσα σ' ας στενοσόκακα μιάς από τις πιο φτωχικές και πιο κακόφημες συνοικίες της Βενετίας.

Στη συνοικία αυτή ζούσαν γυναίκες που πολούσαν τον έρωτά τους για ένα κομμάτι ψωμί, λαθρέμποροι, κακοποιοί, δολοφόνοι, ένας όλοκληρος κόσμος από άνωθρώπους χωρίς όρισμένο έπάγγελμα και χωρίς ήθικη συνείδησι. Οι άνθρωποι αυτοί ήταν έτοιμοι να κάμουν τα πάντα, άρκει να πληρώνονταν.

Η συνοικία αυτή, μ' άλλα λόγια, ζούσε από το έγκλημα και τη διαφορά.

Ο Άλτιέρι βάδιζε θαρραλέα μ' όλο που ήταν μόνος κι' ήξερε καλά πως το πέρασμα τη νύχτα απ' αυτή τη συνοικία δεν ήταν άκίνδυνο. Έφτασε έτσι μπροστά σ' ένα χαμηλό σπιτάκι. Πίσω απ' αυτό, κυλούσε το νερό κάποιου καναλιού.

Το σπιτάκι αυτό είχε μία πόρτα κι' ένα παράθυρο.

Το παράθυρο ήταν φωτισμένο.

Ο Άλτιέρι προσπάθησε να κυττάξει απ' αυτό στο έσωτερικό του σπιτιού. Άλλα δεν διέκρινε τίποτα. Τα τζάμια, πίσω από τα σιδερένια κάγκελλα που τα προστατεύαν, σκεπάζονταν από ένα πυκνό στρώμα σκόνης, που έμπόδιζε τον άδίκριτο να ίδη τί γινόταν πίσω απ' αυτά.

Χωρίς να διστάσει, ο άρχιστράτηγος της Βενετίας χτύπησε την πόρτα.

Η πόρτα αυτή άνοιξε άμέσως σχεδόν και στο άνοιγμα φάνηκε μία γρηά. Κρατούσε σ' ας χέρια της μία λάμπα του λαδιού, που την είχε σηκώσει πάνω από το κεφάλι της, για να δη καλύτερα τον έπισκέπτη.

Η γρηά του έρριξε ένα έρευνητικό βλέμμα, φάνηκε ικανοποιημένη απ' αυτή

Η πόρτα άνοιξε άμέσως σχεδόν στο χτύπημα του Άλτιέρι και παρουσιάστηκε μία γρηά

την εξέτασι και περίμενε σιωπηλή.

Ο 'Αλτιέρι ρώτησε:

— Έδώ μένει ο Σπαρτιβέντο;
— Έδώ, αφέντη, απάντησε η γρηά, μι-
σανοιγώντας τα χείλη της σ' ένα χαμό-
γελο που έκαμε πιο άποκρουστικό το ρυ-
τιδωμένο πρόσωπό της.

Παραμέρισε ταυτόχρονα για ν' αφήσει
τον 'Αλτιέρι να περάσει. Έκλεισε κατόπιν
με προσοχή την πόρτα κι' έδειξε στον έ-
πισκέπτη ένα ξύλινο σκαμνάκι.

Ο 'Αλτιέρι προτίμησε να μείνει όρθιος.
Το δωμάτιο όπου βρίσκονταν, παρου-
σίαζε ένα αλλόκοτο θέαμα. Και τί δεν έ-
δωλες εκεί μέσα! Πολύτιμα υφάσματα,

μπουκάλια που περιείχαν ποικιλόχρωμα υ-
γρά, δέσμες από βότανα που κρέμονταν
στους τοίχους, σπαθιά, έγχυρίδια, στο-
λίδια αξίας, εικόνες της Παναγίας, σκεύη
της κουζίνας πάνω σε βελούδινες πολυθρο-
νες, ένα σωρό άλλα πράγματα...

Πικρό στρώμα σκόνης σκέπαζε όλα αυτά
τα αντικείμενα... Την παράξενη εικόνα
συμπληρώναν μερικές μαύρες γάτες, που
πηδούσαν από το ένα έπιπλο στο άλλο ή
στέκονταν κουδουριασμένες κάτω από τα
καθίσματα.

Στο βάθος υπήρχε άλλη μία πόρτα κι'
άλλο ένα παράθυρο. Η πόρτα ώδηγούσε
σε μία σοφίτα. Το παράθυρο έδωλεπε στο
κανάλι.

Ένας άνθρωπος λιγότερο θαρραλέος
από τον 'Αλτιέρι, θα τρούαζε.

Ο αρχιστράτηγος της Βενετίας κύτταζε
δλα αυτά τα αντικείμενα κι' έπειτα στη-
λωσε τα μάτια του πάνω στη γρηά. Αυτή
άρχισε τότε να μιλάει σιγά.

— 'Αφέντη, ρώτησε, ήρθατε για το γιοί
μου, για την κόρη μου ή για μένα;...
Θα σας εξυπηρετήσουμε πρόθυμα σ' ό,τι
επιθυμείτε... Θέλετε να μάθετε την τύχη
σας, να γνωρίσετε το παρελθόν, το παρόν
και το μέλλον;... Τί είναι εκείνο που σας
άπασχολεί; 'Η αγάπη ή το χρήμα;...

— 'Η μήπως δνδρεύσατε τιμές και δόξα;...
'Η μήπως θέλετε κανένα από τα έλξηρια που ξαναεινώνουν;... 'Η
ένα μαγικό φίλτρο που θα σας κάμη ν'
αγαπηθίτε κι' από την πιο άκαταδεχτη
γυναίκα;... Και πάλι εγώ θα σας εξυ-
πηρετήσω...

— 'Η μήπως ενδιαφέρεστε για
κανένα δηλητήριο, που να μην αφήνει ίχνη
για ν' απαλλαγίτε από κάποιον ένοχλη-
τικό αντίπαλο;... 'Η να είναι έτσι, δεν έ-
χετε παρά να μιλήσετε... Τιμή και χαρά
μου να εξυπηρετήσω έναν άρχοντα σαν
και σας...

— 'Η μήπως θέλετε καμιά δ-
μορφή νεά;... 'Η να είναι έτσι, ή κόρη μου

θα σας την φέρη σε μία στιγμή... 'Αρ-
κει μόνο να πήτε πώς την θέλετε; Μαύρη
σαν τη νύχτα, ξανθή σαν την 'Αφροδίτη,
Γαλλίδα, Γερμανίδα, Σπανιόλα, Νουβιανή,
Μιλιήση, αφέντη... 'Η μήπως θέλετε ν'
απαλλαγίτε από έναν ηλιόληρο σύζυγο ή
από έναν ένοχλητικό αντίπαλο, ή από έναν
πλούσιο συγγενή που άργει να πεθάνη,
για να κληρονομήσετε την περιουσία του;...
Πέστε μία λέξη κι' ο γιοίς μου θα τον
στείλν με μία καλή μαχαίρια εκεί από δ-
που ο άνθρωπος δεν ξαναγυρίζει ποτέ...
Ο 'Αλτιέρι έμεινε μερικές στιγμές συλ-
λογισμένος. Έπειτα απάντησε:

— 'Ηρθα για να δω τον Σπαρτιβέντο.

— Τότε θέλετε το γιοί μου, είπε η
γρηά. Βρίσκεται εδώ κι' είναι έτοιμος να
σας εξυπηρετήση σε ό,τι θελήσετε. Θάλε-
γες πώς περιέμενε την επίσκεψή σας. Γιατί
του είχαν προτείνει μία καλή δουλειά και,
μάλιστα, του πρόσφεραν προκαταβολικά
δέκα σκούδα. 'Αλλ' ο γιοίς μου άρνή-
θηκε και προτίμησε να μείνει στο σπίτι,
σαν να προσιθάνονταν πως θαρούσαστε...

— Πάψε, γρηά, και πήγαινε να φωνά-
ξεις το γιοί σου, της είπε άπτομα ο 'Αλ-
τιέρι, διακόπτοντάς την.

— 'Η γρηά πήγε ν' ανοίξη την πόρτα που
βρισκόταν στο βάθος.

— 'Ανεβήτε, αφέντη, είπε.

Ο 'Αλτιέρι, δίστασε για μία στιγμή.
'Αλλ' έπειτα άρχισε ν' ανεβαίνει τα σκα-
λοπάτια, ενώ η γρηά χτυπούσε μ' ένα χον-
τρό ξύλο δυο φορές στο ταβάνι.

Ο φονιάς

— 'Η σκάλα αυτή ώδηγούσε σ' ένα ευρύ-
χωρο δωμάτιο, που το ταβάνι του, όμως,
ήταν πολύ χαμηλό. Μία μικρή λάμπα έρ-
χιχνε ένα αδύνατο φώς σε κάποια από τις
γωνίες του. Όλο το άλλο δωμάτιο, έμενε
βυθισμένο στο σκοτάδι.

Ο 'Αλτιέρι κατάφερε, ωστόσο, να δια-
κρίνη ένα ξύλινο κρεβάτι, ένα τραπέζι και
μερικά σκαμνιά όλογυρα. Πάνω στο τρα-
πέζι βρισκόταν μία μπουκάλια και τρία ή
τέσσερα ποτήρια. Στους τοίχους κρέμον-
ταν σπαθιά και έγχυρίδια.

Ορθος, στη μέση του δωματίου, στε-
κόταν ένας άνθρωπος με λεπτό πρόσωπο
και ψηλό ανάστημα. Έκαμε ένα βήμα
προς τα έμπρος και, λυγίζοντας το κορμί
του στα δύο, είπε:

— Ο Σπαρτιβέντο περιμένει τις δια-
ταγές σας, αφέντη.

Φορούσε ένα όλομαυρο κοστούμι, που
του έδινε κάτι το αληθινά σατανικό. Από
τη ζώνη του, κρέμονταν ένα έγχυρίδιο, μέ-
σα σε μία θήκη από κόνκινο βελούδο.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο πιο ξακου-

σμένος φονιάς της Βενετίας, ένας άνεπιση-
μος δήμιος, που οι άνθρωποι τον έτρεμαν
πιο πολύ κι' από κείνον που έκτελούσε τις
αποφάσεις του Συμβουλίου των Δέκα.

Όσο η γρηά ήταν φλύαρη, τόσο ο
Σπαρτιβέντο μετρούσε με προσοχή τα λό-
για του. 'Αφού αυτοσυστήθηκε, έκαμε ένα
βήμα προς τα πίσω και περίμενε υπομο-
νητικά ν' ακούση από το στόμα του έπι-
σκέπτη του τί ήθελε άπ' αυτόν. 'Ηξερε,
άλλωστε, ότι σε παρόμοιες περιστάσεις,
οι άνθρωποι διστάζουν.

Ο 'Αλτιέρι δεν έκαμε εξαίρεσι σ' αυ-
τόν τον κανόνα. Θάλεγες πώς δίσταζε να
πή καθαρά τί τον είχε φέρει εκεί.

— 'Αλλ' όπως γινόταν με όλους εκείνους
που πήγαιναν να βρουν τον Σπαρτιβέντο,
οι δισταγμοί του κράτησαν πολύ λίγο.

— Άκουσα πολλά εγκώμια για την ικα-
νότητα που έχεις να χειρίζεσαι το σπαθί
και το έγχυρίδιο, είπε ξαφνικά.

— Σκοτώνω τον άνθρωπό μου με το
πρώτο, απάντησε ο Σπαρτιβέντο.

Πρόφερε αυτά τα λόγια άπληξ, σαν τον
τεχνίτη που παينύει την εργασία του.

— Και ποιος σου είπε ότι θέλω να
σκοτώσης κάποιον; είπε ο 'Αλτιέρι.

— Γιατί, λοιπόν, ήρθατε εδώ; ρώτησε
ο Σπαρτιβέντο όχι χωρίς έκπληξι. Φαίνε-
ται πως ή μητέρα μου έκαμε λάθος...

Είχε σουφρώσει τα φρύδια του και το
βλέμμα του σκοτεινίσανε ξαφνικά. 'Αν ο
άνθρωπος που στέκόταν μπροστά του δεν
ήθελε να γλυτώσει από κάποιον, τότε για-
τί είχε πάει να τον βρή;

Ο 'Αλτιέρι κατάλαβε πως οι ύπεκφυ-
γές ήταν περιττές.

— Άκουσε με, του είπε. 'Η μητέρα
σου δεν έκαμε λάθος. Θέλω να ξεπαστρέ-
ψης κάποιον. Είσαι έτοιμος να κάμης ό,τι
σε διατάξω;

— Ξέρετε τις τιμές μου; ρώτησε ο
Σπαρτιβέντο.

— Δεν μ' ενδιαφέρουν οι τιμές σου, ά-
πάντησε ο 'Αλτιέρι. Θα σου πληρώσω ό,τι
μου ζητήσεις, άρκει να μην άστοχήσης στο
χτύπημά σου. Πρόσεξε τώρα...

— Πάινω εικόσι σκούδα για έναν κοι-
νό πατριό...

— Καλά, καλά... Ο άνθρωπος που
πρέπει να σκοτώσης, είναι τρομερός. Σε
προειδοποιώ για να το ξέρης.

— 'Αν πρόκειται για άνωτερο κληρικό
ή για μέλος της Κυβερνήσεως, ή τιμή ει-
ναι πεινήτα σκούδα...

— Σου είπα ότι δεν μ' ενδιαφέρει!

— Θα μου πληρώσετε τα μισά προκα-
ταβολικά.

Ο 'Αλτιέρι έψαξε μέσα στη ζώνη του,
έβγαλε από εκεί μία φούχτα χρυσά νομί-
σματα και τα άποθεσε σε μία γωνία του
τραπέζιου.

Τα μάτια του Σπαρτιβέντο έλαμψαν.

— Θα μ' ακούσης τώρα; ρώτησε ο
'Αλτιέρι.

— Μιλήστε.

— Είσαι πρόθυμος να σκοτώσης έναν
άνθρωπο που θα σου πώ;

— Αυτό είναι το επάγγελμά μου.

— Σε προειδοποίησα, ότι ο άνθρωπος
είναι πολύ δυνατός. Θα ήταν καλό να πά-
ρης μαζί σου και μερικούς συντρόφους σου.

— 'Εργάζομαι πάντα μόνος μου.

— Σου ξαναλέω πως αυτός ο άνθρω-
πος είναι πολύ επικίνδυνος.

— Δεν θα μου γλυτώση.

— Δεν θα φοβηθώ.

Ο Σπαρτιβέντο κύτταξε με έκπληξι το
συνομιλητή του.

— Δεν ξέρω τί πράγμα είναι ο φόβος,
απάντησε.

— Κι' αν θα ήθελα, θα ήσουν έτοιμος
να κάμης άποψε τη δουλειά;

— Κι' άμέσως ακόμη.

— Είσαι βέβαιος πως θα τον χτυπή-
σης στο κατάλληλο μέρος;

— 'Αφού γι' αυτό με πληρώνετε;

— Σου ξαναλέω πως είναι τρομερός!
Πρέπει να φυλαχτείς!

Ο Σπαρτιβέντο ξεκρέμασε ένα σπαθί,
το πέρασε στη ζώνη του, τυλίχτηκε κατό-
πιν στο μανδύα του και είπε:

— Πού θα τον βρώ;

— Στη νήσο του 'Ολιβόλο... 'Αλλά
μην βιάζεσαι... Δεν πρέπει να πιάς άμέ-
σως.

— Πότε;

— Στις δέκα. "Οχι πρωύτερα...
Στις δέκα και μισή, όταν θάχης τελειώ-
σει, θα περάσης μπροστά από την έκκλη-
σία της 'Αγίας Μαρίας Φομόζας. Θα δης
εκεί τέσσερις ανθρώπους. Θα είμαι ο έ-
νας άπ' αυτούς.

— Καλά. Στις δέκα, λοιπόν!

Ο Σπαρτιβέντο έβγαλε το μανδύα και
το σπαθί του και τα ξανακρέμασε στα
καρφιά που βρίσκονταν στον τοίχο.

— Πέστε μου το μέρος ακριβώς, είπε.

— Στο παλλό σπίτι του 'Ανδρόλο. Το
ξέρετε;

— Ο άνθρωπος που πρέπει να σκοτώ-
σης, θα είναι μέσα, μαζί μ' έναν γέρο.
Θα χτυπήσης το νεό. Κατάλαβες;

— Κατάλαβα.

— Πώς θα καταφέρης να μπής ή να
τόν κάμης να βγί στον κήπο;

— Αυτό είναι δική μου δουλειά.

— Είσαι σύμφωνος, λοιπόν, σε όλα;

— Σε όλα.

— Μπορώ τότε να φύγω ήσυχος;

— Πηγαίνετε στο καλό. Στις δέκα και
μισή, ο άνθρωπος αυτός δεν θα βρίσκεται
στη ζωή κι' εγώ θα περάσω από την έκ-
κλησία.

— Έχω το λόγο σου, είπε ο 'Αλτιέρι,
που έκαμε ένα βήμα προς την πόρτα.

— Το λόγο μου τον έχετε, απάντησε
ο Σπαρτιβέντο. 'Αλλά ξεχάσατε κάτι.

— Τί πράγμα;

— Το όνομα αυτού του ανθρώπου.

— Τί σ' ενδιαφέρει; είπε ο 'Αλτιέρι,
ανατριχιάζοντας.

— Θέλω να ξέρω πάντα ποιους ανθρώ-
πους σκοτώνω.

Ο 'Αλτιέρι δίστασε. 'Αλλ' έπειτα από
λίγο, είπε:

— Είναι ένας άνθρωπος τρομερός, που
έχει κάμε μεγάλα πράγματα ως σήμερα,
που βγήκε από τον τάφο, όπου τον είχαν
κλείσει ζωντανό, που χτύπησε πολλούς
από τους έχθρους του και που κρατάει
στην έξουσία του τους αντίρτες του βου-
νού και της πεδιάδας.

— Το όνομά του;

— Πρόσεξε! Λίγοι άνθρωποι χειρίζον-
ται το έγχυρίδιο όπως αυτός.

— Το όνομά του;

— Θα ήταν καλό, όπως σου είπα και
πρωύτερα, να έπαιρνες μερικούς φίλους
σου μαζί.

— Το όνομά του;

— Λέγεται Ρολάνδος Κανδιάνο, είπε
τέλος ο 'Αλτιέρι.

— Πώς;

— Ρολάνδος Κανδιάνο.

— Τον Ρολάνδο Κανδιάνο πρέπει να
χτυπήσω άποψε στη νήσο του 'Ολιβόλο;

— Ναι.

Ο Σπαρτιβέντο άπλωσε το χέρι του
προς το τραπέζι.

— Πάρτε πίσω τα χρήματά σας, είπε.

— Πώς;... Τί θέλεις να πής; ρώτησε
με βραχνή φωνή ο 'Αλτιέρι.

— Πάρτε πίσω τα χρήματά σας, ξα-
ναείτε ο Σπαρτιβέντο.

— Γιατί;

— Γιατί δεν θέλω να χτυπήσω τον Ρο-
λάνδο Κανδιάνο.

Ο 'Αλτιέρι έπιασε το χέρι του Σπαρ-
τιβέντο και το τράνταξε με όρμη.

— 'Αθλιέ! Βρουχήθηκε. Θέλεις, λοιπόν,
να διατάξω να σε πιάσουν αύριο και να
σε ρίξουν στα «πιάδια»; 'Η δημοκρατία
σε ανέχεται μόνο και μόνο για να μπο-
ρης να την εξυπηρετήσης, όταν χρειάζε-
ται...

— 'Αλλ' εγώ δεν άναγνωρίζω τη δημο-
κρατία, ούτε δέχομαι διαταγές από κανένα,
απάντησε ο Σπαρτιβέντο. Οι άπειλές σας
είναι, λοιπόν, περιττές... Τεντώστε λίγο
τ' αυτιά σας... Δεν ακούτε το θόρυβο
του νερού που κυλάει ανάμεσα στις κολώ-
νες αυτού του σπιτιού;... 'Αν προσέξετε
λίγο, θα ξεχωρίσετε ίσως τα βογγητά έ-
κείνων που τολμήσαν, όπως και σείς, να
με άπειλήσουν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Κοινωνικά

'Αρραβώνες

Κωνσταντίνος 'Αναγνώστου — Μελικά 'Ιω-
αννίδου, ηρωοφανίσθησαν την 21-5-54. Εξ-
χομαι τεχέιαν την σιελίν.

Δ, Γλυ.

Η ωεδερά

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Χιεύμερ και σατυρικά επιγράμματα
για την πεθερά

Σε μία συναναστροφή γίνεται λόγος για
κάποιον που καταγγέλλεκε για δίγαμος.

Μιά κυρία, λοιπόν, ρωτάει:
— Δεν μου λέτε, με τί ποιηή τιμωρείται
ο δίγαμος;

— Κυρία μου, άπαντά ένας από τη συν-
τροφία, ή μεγαλύτερη του τιμωρία είναι ότι
έχει... δυο πεθερές!

Δυο γαμπροί συζητούν:
— Τί λές; Να πάρουμε κι' άλλο γιατρό
για την πεθερά μας;

— Δεν βαρύνεσαι, άδερφέ! Και ο ένας
φτάνει για να πεθάνει!...

Ο γ α μ π ρ ό ς: Πού πηγαίνεις, καλέ μη-
τέρα;

— Τί λές; Να πάρουμε κι' άλλο γιατρό
για την πεθερά μας;

— Δεν βαρύνεσαι, άδερφέ! Και ο ένας
φτάνει για να πεθάνει!...

Ο γ α μ π ρ ό ς: Δόξα σοι ο Θεός. 'Επί
τέλους!...

Στον πνευματικό:
— Τί; 'Εχεις πεθερά και ήρθε να έξο-
μολογήσης, τέκνον μου; Μά έσυ είσαι μεγα-
λομάρτυς... Μεγάλη ή χάρι σου!...

Ο υπέρτατος κίνδυνος.
Ο λωποδύτης μπαίνοντας τη νύχτα σ' έ-
να σπίτι λείει στον γαμπρό:

— Τα λεπτά σου ή τη ζωή σου!

Κι' ο γαμπρός:
— Προς Θεού, πάρε και τα δύο, αλλά
πρόσεξε μην ζυπνήσης την πεθερά μου κι
άρchiση πάλι τη γκρίνια!...

Λιλικά, έρχεσαι να φάμε άποψε; Έχω
μανιτάρια.

— Ευχαρίστως, έρχομαι... Μήπως δ-
μας είναι φαμακερά;

— 'Α, μπά!... Μού τάστειλε ή πε-
θερά μου, όλα διάλεγμένα.

— 'Η πεθερά σου; Ευχαριστώ. Δεν...
έρχομαι!

Ο γ α μ π ρ ό ς: Πώς πέρασες χτες στο
θέατρο;

— 'Η πεθερά: 'Α! θαυμάσια! Κόντεψα
να πεθάνω από τα γέλια.

Ο γ α μ π ρ ό ς: Δεν νομίζεις πως πρέ-
πει να ξαναπάς και αύριο;...

Στο δικαστήριο:
Ο πρόεδρος: Κατηγορείσαι ότι πέ-
ταξες την πεθερά σου από το παράθυρο.

Ο κατηγοούμενος: 'Ημουν τελεί-
ως άφθνημένος, κύριε πρόεδρε, δεν ήξερα
τί έκανα.

Ο πρόεδρος (που έχει κι' αυτός
πεθερά): Και τί ώφελεί αυτό; 'Επρεπε
να αναλογισής τί κινδύνους διέτρεχαν...
οι διαβάτες που περνούσαν εκείνη τη στι-
γμή κάτω από το παράθυρό σου!

Η πεθερά μου

— 'Η πεθερά μου!... Πώ, πώ, πώ.
Θέε μου σφοδρέλεια,
που αν με πιάση να σάς πώ
με σκ' σαν τα κουρέλια.

Τί καρχαρίας της έπρας
τον κόσμο που τρομάζει
Πληρώνω εγώ ο ψυκαράς
το κάθε της τό νάζι.

— 'Γαμπρέ μου κάνε μου αυτό
γαμπρέ μου φτιάσε τούτο,
πάρε μου κείνο το γλυκό,
πάρε κι' αυτό το φρούτο!

Θέλω φαγιά άναυχης
και φρούτα παγωμένα
θέλω άέρα έξοχης
θέλω... Κι' εγώ ο δυστυχής
πληρώνω τα οπαμένα.

(Μιτυλνναϊκό)

Επιτύμβια

— 'Η πεθερά μου αναπαύεται
στον τάφο αυτόν έδώ.
Διαβάτες, μην την κλάψετε
μή λυπηθίτε διόλου,
το ψάρι θε να ψήσι αυτή
στα χείλη του Διαβόλου!

Την πεθερά μου
ο' αυτόν τον τάφο
την έχω θάψει
Με τί χαρά μου
στην πλάκα γράφω:
'Με είξε κάψε!.

Παροιμίες για την πεθερά

— 'Η πεθερά μοιάζει με τον άνεμο της
καταιγίδας, που μπαίνει εύκολώτα στο
σπίτι σου και είναι άδύνατον να τον έμπο-
δίσης ή να τον διώξης.

— 'Αν πεθάνη ή πεθερά μου, θα φωνάξω
άλλον να τη γδάρη.

— 'Η καλύτερη πεθερά είναι εκείνη, που
θα φωτώσουν στον τάφο της φραγκο-
σταφυλά για φάγωμα.

— 'Η πεθερά δεν θυμάται ποτέ της ότι ή-
ταν κι' αυτή νύφη μία φορά.

— 'Η μητέρα του συζύγου, είναι ο σασα-
νός της συζύγου.

— 'Η πεθερά μου πέθανε κι' ή καρδιά μου
άνοιξε.

— 'Η πεθερά κι' από ζάχαρη αν είναι, πάν-
τα πικρή θε νάναι.

— 'Η πεθερά μου πέθανε κι' ή καρδιά μου
άνοιξε.

— 'Η πεθερά μου πέθανε κι' ή καρδιά μου
άνοιξε.

— 'Η πεθερά μου πέθανε κι' ή καρδιά μου
άνοιξε.

— 'Η πεθερά μου πέθανε κι' ή καρδιά μου
άνοιξε.

— 'Η πεθερά μου πέθανε κι' ή καρδιά μου
άνοιξε.

— 'Η πεθερά μου πέθανε κι' ή καρδιά μου
άνοιξε.

— 'Η πεθερά μου πέθανε κι' ή καρδιά μου
άνοιξε.

— 'Η πεθερά μου πέθανε κι' ή καρδιά μου
άνοιξε.

— 'Η πεθερά μου πέθανε κι' ή καρδιά μου
άνοιξε.

— 'Η πεθερά μου πέθανε κι' ή καρδιά μου
άνοιξε.

— 'Η πεθερά μου πέθανε κι' ή καρδιά μου
άνοιξε.

— 'Η πεθερά μου πέθανε κι' ή καρδιά μου
άνοιξε.

— 'Η πεθερά μου πέθανε κι' ή καρδιά μου
άνοιξε.

— 'Η πεθερά μου πέθανε κι' ή καρδιά μου
άνοιξε.

— 'Η πεθερά μου πέθανε κι' ή καρδιά μου
άνοιξε.

— 'Η πεθερά μου πέθανε κι' ή καρδιά μου
άνοιξε.

— 'Η πεθερά μου πέθανε κι' ή καρδιά μου
άνοιξε.

— 'Η πεθερά μου πέθανε κι' ή καρδιά μου
άνοιξε.

— 'Η πεθερά μου πέθανε κι' ή καρδιά μου
άνοιξε.

— 'Η πεθερά μου πέθανε κι' ή καρδιά μου
άνοιξε.

—Θα έχουμε άποτυχία, όποιοδήποτε, είπε ο Άγις. Άς αναβάλουμε την έκστρατεία...

Συνηθισμένες φράσεις και παροιμίες

Παρά είναι ή ιστορία τους

Στην αρχαία Έλλάδα πίστευαν πως ο «κνησμός» του σώματος ήταν προειδοποίηση των θεών. Πίστευαν δηλαδή πως όταν ένας άνθρωπος αισθανόταν φαγούρα στα πόδια του, θα έφευγε σε ταξίδι. Όταν τον έτρωγε ή άριστερή του παλαμιά, θα έπαιρνε δώρα. Αν συνέβαινε το ίδιο στη δεξιά, τότε θα έδινε αυτός δώρα. Η πρόληψη αυτή έμεινε ως τα χρόνια μας. «Με τρώει το χέρι μου, θα πάρω λεφτάς», συνηθίζουμε να λέμε, όταν μας συμβαίνει κάτι μέτριο. Οι αρχαίοι όμως θεωρούσαν γρουσουζιά, όταν αισθάνονταν φαγούρα στην πλάτη, στο λαιμό, στ' αυτιά και στη μύτη. Κάποτε, ο μεγάλος βασιλιάς της Σπάρτης Άγις, ενώ έκανε πολεμικό συμβούλιο με τους άρχηγούς του, είδε ξαφνικά κάποιον απ' αυτούς να εύνη άσπρημένης τ' αυτί του. Άμέσως σηκώθηκε πάνω και διέλυσε το συμβούλιο.

—Θα έχουμε άποτυχία όποιοδήποτε, είπε. Οι θεοί προειδοποίησαν τον Άριστορχο. Άς αναβάλουμε, λοιπόν, γι' αργότερα την έκστρατεία...

Οι Σπαρτιάτες πίστευαν ακόμη ότι τα παιδιά που αισθάνονταν φαγούρα στη μύτη τους, θα γίνονταν κακοί πολεμιστές. Έτσι όταν έβλεπαν κανένα παιδί να εύνη τη μύτη του, το τιμωρούσαν για να μην την ξαναεύση άλλη φορά. Από την πρόληψη αυτή βγήκε η φράση «η μύτη σου σε τρώει, εύλο θα φάς», που τη λέμε συνηθώς σε κείνους που άτακτούν.

* Όλες οι μέρες της έβδομάδας για το λούδι έχουν και μια ιστορία προλήψεως. Όταν π. χ. άρχίζει κανείς μια δουλειά, προτιμά να είναι Δευτέρα. Αντίθετα, η Τρίτη θεωρείται γρουσουζιά, επειδή Τρίτη ήταν ο άνανδρος ή Κωνσταντίνος. Η Τετάρτη είναι μέρα νηστείας. Την Πέμπτη δεν σπέρνουν ποτέ, ούτε κό-

βουν καινούργια ρούχα, γιατί το ύφασμα φθείρεται, από το όμορφο των λέξεων «Πέφτη» και «πέφτει». Επειδή πάλι Παρασκευή σταυρώθηκε ο Χριστός, πιστεύεται πως όταν πλύνουν εσώρουχα άρρώστων την ημέρα αυτή, γίνονται καλά. Αντίθετα, άποφεύγουν να πλύνουν ρούχα υγιών. Το Σάββατο είναι άφιερωμένο στους νεκρούς. Γι' αυτό δεν κλαδεύουν, δεν φυτεύουν και δεν ζυμώνουν. Την Κυριακή είναι ημέρα της άπολύτου άργίας, του φωτός και της χαράς. Τα παιδιά που γεννιούνται Κυριακή, ζουν εύτυχισμένα σε όλη τους τη ζωή. Στο Βυζάντιο άπαγορευόταν άσχημά να κόψει κανείς τα νύχια του την Τετάρτη και την Παρασκευή. Επίσης να λουστή την Κυριακή. Υπήρχε μάλιστα ειδικός εκκλησιαστικός νόμος για τους παραβάτες, που γινόταν εναντίον τους ένα είδος «ανάθεμα» από τόν άδελφόν. Με τον καιρό όμως ο νόμος αυτός καταργήθηκε. Παρά όλα αυτά ο λαός εξακολουθεί να πιστεύει και σήμερα ακόμη στην περίεργη αυτή Βυζαντινή πρόληψη. Σαν άπόδειξη έχουμε το γνωστότατο δίστιχο:

«Τετάρτη και Παρασκευή (τα νύχια σου μην κόψεις και Κυριακή να μη λουστής (άν θέλεις να προκόψεις».

*

Παροιμίες και φράσεις που τις λέμε σήμερα, κρατούν από τα πολύ παλιά χρόνια. Τις συναντούμε σε άρχαιότατα κείμενα, με μικρές παραλλαγές. Π. χ. όταν παίρνουμε μια άμετάκλητη άπόφαση, συνηθίζουμε να λέμε ότι «έδω και δύο κάνουν τέσσερα». Η φράση αυτή ήταν γνωστή κατά τον 4ο αιώνα, άφού ο Λιβάνιος στις «Επιστολές» του λέει: «Και γάρ εί δεινότατος σύ γε τών σοφιστών, άλλα κάκ». Όταν πάλι μιά πέφτει πολύ δουλειά, λέμε ότι «έδεν προλαβαίνω να εύ-

σω τ' αυτί μου». Την παροιμιώδη αυτή φράση τη συναντούμε στις συλλογές του Μακαρίου και του Άποστόλου, παλαιότερα δε ο Μιχαήλ Ψελλός έγραφε: «Υπερπλήρης ή ταλαιπωρία και προς το γράφειν συνεσις ως μητε τ' ους κνάν δύνασθαι τούτο δη λέγομεν». Άλλα και πριν απ' αυτόν ο Λουκιανός είπε: «Ούδ' όσον κνήσασθαι τ' ους, φασί, σχολήν άγών». Όταν καμιά φορά μιάς ζητούν δανεικά και δεν έχουμε να δώσουμε, συνηθίζουμε ν' άπαντούμε: «Ούτε σάλιο δεν έχω να σου δώσω». Η φράση αυτή ήταν πασίγνωστη στον 18ο αιώνα και τη βρίσκουμε στον Θεσσαλονίκης Ευστάθιο: «Τέσσαρας χρυσίον χιλιάδας εξήτηθημεν, οι μηδε καθωμιλημένον σίελον επί στόματος έχοντες». Τέλος, για κάποιον που είναι άσταθής στις άποφάσεις του, λέμε ότι «άλλάζει γνώμες σαν το πουκάμισο». Το ίδιο όμως λέει ο Γρηγόριος ο Θεολόγος: «Ούδ' εσθήτα τις ούτως άμεΐδει ραδίως ως σύ πρόπον». Το ίδιο κι ο Λιβάνιος: «Ταύτα έπαίνω και τ' μη μετά της εσθήτος άμείψαι την γνώμην». Το ίδιο και ο Άμμοσύνης Άστέριος: «Ούτοι όωπορ ήμίστιον ταχέως την θρησκείαν μετημφίεσαντο». Όπως βλέπουμε, λοιπόν, τίποτα δεν πάει στη γλώσσα μας χαμένα, αλλά διατηρείται ίσως κάπως παραλλαγμένο.

*

Στην εποχή μας, όταν ένας άντρας θέλει να παντρευτεί, διαλέγει συνηθώς μόνος τη γυναίκα που του ταιριάζει. Άλλά κι οι γυναίκες σχεδόν κάνουν το ίδιο. Κι όταν ακόμη υεσολάβη συνεισέει, πρέπει να δη ο ένας τόν άλλον προηγούμενος και να μιλήσουν μεταξύ τους. Αν συμφωνούν στις ιδέες τους τότε παντρεύονται. Δεν συνέβαινε όμως το ίδιο και στα παλιά χρόνια. Στο Βυζάντιο, όταν ένας νέος ήθελε να παντρευτεί, έστλανε στους γονείς της νέας «προξενήτη» για να του τη δώσουν. Συνηθώς τη νέα αυτή — αν ήταν άσχηρών άρχών — δεν την είχε δη ποτέ στο πρόσωπο. Το πολύ να την έβλεπε από μακριά στην εκκλησία ή στον Ίπποδρόμο, αλλά και πάλι ολόκληρο το κεφάλι της ήταν σκεπασμένο με μιά μεταξωτή καλύπτρα ή «κουκκούλα», που άφινε έλεύθερα μόνο τα μάτια. Και την ώρα όμως του γάμου, πολλές φορές ολόκληρη την ημέρα του γάμου, η νύφη έμενε με σκεπασμένο το πρόσωπο. Βέβαια το γεγονός αυτό είχε και δυσάρεστες έκπληξεις για τον καυμένο το γαμπρό, που όταν τελικά άφαιρούσε την καλύπτρα, έβλεπε ότι είχε παντρευτεί κάποιο έκτρωμα. Από το παλιό αυτό έθιμο βγήκε η φράση «κουκκούλας» που διατηρήθηκε ως τώρα και τη λέμε συνηθώς σε άνάλογες περιπτώσεις: «Ο τάδε... κουκκούλασε την κόρη του» ή «ή τάδε... κουκκούλωθηκε».

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Η έκλεκτή καλλιτέχνης του ελαφρού τραγουδιού Καίτη Έπισκόπου, η όποια θριαμβεύει στο κέντρον «Κόδων Γκάρντεν» του Κάιρου με συνθέσεις Άττίκ και Χαϊροπούλου. Κατόπιν της μεγάλης επιτυχίας την όποιαν σημειώνει η έκλεκτή τραγουδίστρια άναίμεως το συμβόλαιόν της με το ως άνω κέντρον γι' άλλους δύο μήνες.

ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ ΚΛΑΣΣΙΚΟΥ ΜΠΑΛΕΤΟΥ

Όπως κάθε χρόνο, έτσι και έφέτος η Σχολή Κλασσικού Μπαλέτου Μοριάνωδ, θα παρουσιάσει στην έτησία της επίδειξη στις 9 Ιουνίου, στον κινηματογράφο «Όρφεύς» ένα έκλεκτο πρόγραμμα από χοροδράματα. Στή φωτογραφία η κορυφαία Έλενη Μπενί και ο Άλμπερτ Ξανθοπούλος στο χοροδράμα «Λία γτε ντε».

ΤΟ ΜΩΡΟ ΠΟΥ ΠΕΡΠΑΤΕΙ

Η μικρούλα Σούζαν Ντάβερ από την Καλιφόρνια, ήλικίας μόλις 10 έβδομαδων είναι ένα πραγματικό παιδί φαίνομενο. Μπορεί να σταθή στα πόδια της και να βηματίσει, ενώ τα άλλα μόλις τόν δωδεκάτο μήνα περπατούν.

Τα διάφορα δηλητήρια

Άφού μιλήσαμε γενικά για τις πρώτες βοήθειες σε περιπτώσεις δηλητηριάσεων από άγνωστο δηλητήριο, θα ασχοληθούμε τώρα ιδιαίτερώς με το καθένα από τα κοινότερα χημικά δηλητήρια.

Άμμόνια (Βλέπετε: Καυστικά άλκαλικά).

Άρσενικό: Συμπτώματα: Όδυνηρό κάψιμο στο λαιμό και στο στομάχι. Λιποθυμία και κατάπνωση στο θώρακισμό επί μισή ώρα περίπου. Ναυτία, έμετος, διάρροια. Στόν έμετο μπορεί να παρατηρηθούν σταγόνες αίματος. Εύαισθησία στο υπογάστριο. Κρύο, γλοιώδες δέρμα, άδύνατος σφυγμός.

Πρώτες βοήθειες: 1) Δώστε στο θύμα έμετικό (ένα κουταλάκι μουστάρδα ή ένα κουτάλι άλάτι σ' ένα ποτήρι με νερό). Δώστε να πih πολλά ποτήρια έμετικό και προτρέψετε το να κάνει πολλές φορές έμετο. 2) Στείλτε στο φαρμακείο να σας έτοιμάσουν το καθαυτό αντίδοτο του άρσενικού: υδροείδιον του σιδήρου και της μαγνησίας. Δώστε του απ' αυτό ένα ποτήρι του κρασιού και συστήσατέ του να ξανακάνη έμετο. 3) Δύο κουταλάκια ρετσίναδο για να έξπλυθούν τα έντερα. 4) Μαλακτικά ποτά. 5) Ένα διεγερτικό. 6) Μέτρα άναρρώσεως.

Άσπιρίνη, φαινακετίνη (φάρμακα για τόν πονοκέφαλο). Συμπτώματα: Έντονο μελάνασμα του δέρματος, ιδίως στα χέλια. Άδύνατος, άποχώνωσις, ιδρώτας, άδύνατος σφυγμός και άναπνοή. Δυνατόν ν' άκολουθήσουν παραλήρημα και σπασμοί.

Πρώτες βοήθειες: 1) Έμετικό (μουστάρδα σε νερό). 2) Μία δόσις θεϊκής μαγνησίας. 3) Ένα διεγερτικό. 4) Άν παραστή ανάγκη, τεχνητή άναπνοή. 5) Μέτρα άναρρώσεως.

Άσπιρίνη και τ' παράγωγά της. Συμπτώματα: Η σοβαρά δηλητηρίαση είναι σπάνια. Η εύαισθησία στο φάρμακο αυτό μπορεί να φέρη στομαχική διαταραχή, ναυτία και έξαυνηματα στο δέρμα. Μεγάλη δόσις μπορεί να φέρη πονοκέφαλο, άπάθεια, σφυγμωρία, βαρκοΐα και όράματα. Σε μερικές περιπτώσεις, διανοητική έξαψη.

Πρώτες βοήθειες: 1) Διακόψατε τη χρήση του φαρμάκου. 2) Σόδα για να έπιταχύνετε την άποβολή από τόν άργανισμό. 3) Πάγο ή κατάπλασμα μουστάρδας στο στομάχι, για να προκληθή έμετός. Άν τα συμπτώματα από υπερβολική δόσι άυξάνονται, καλέστε άμέσως γιατρό.

Άτροπίνη και τ' παράγωγά της. Συμπτώματα: Ξηρότης στο στόμα, στη μύτη και στο λαιμό. Μεγάλη δίψα, ξαναμένο πρόσωπο. Μεγάλη διαστολή των ρουβινιών. Δυνατή ταχυκαλμία. Παράξενα όράματα. Βάδισμα, μεθυσμένου, δυνατά γέλια και άκατάσχετη φλυαρία. (Συνήθως η δηλητηρίαση νομίζεται για μεθύσι). Πιθανό παραλήρημα και σπασμοί. Στο τέλος, μεγάλη κατάπνωση και πιθανή κατάρρευσις.

Πρώτες βοήθειες: 1) Έμετικό (μουστάρδα σε νερό). 2) Ταννίνη (1/2 κουτάλι του γλυκού σ' ένα ποτήρι νερό), ή δυνατό τσάι. Έπίμονες συστάσεις στο θύμα να ξανακάνη έμετο. 3) Πάγος στην καρδιά, για να κατευνασθή το παραλήρημα. 4) Ένα διεγερτικό κατά τη διάρκεια της κατάπνωσης. 5) Άν παραστή ανάγκη, τεχνητή άναπνοή. 6) Μέτρα άναρρώσεως.

Βερονάλ, λουμινάλ. Συμπτώματα: Διανοητική σύγχυσις και υπνηλία που έπακολουθείται από κόμα. Ταχυκαλμία, ύγρo δέρμα. Τέλος, κατάρρευσις. Οι κόρες τών ματιών μπορεί να συσταλούν ή να διασταλούν.

Πρώτες βοήθειες: 1) Άν το θύμα διατηρή τις αισθήσεις του, δώστε του ένα έμετικό (σκόνη μουστάρδας). 2) Ποσότητες δυνατόν καφέ ως διεγερτικό. 3) Προσπαθήστε να διατηρήτε το θύμα ξύπνιο, ύποχρεώνοντάς το να περπατά, όχι όμως μέχρις έξαυτησεως. Χτυπάτε του τα άκρα, το πρόσωπο, την πλάτη και τ' όχερις με μιά κρύα, ύγρη πετσέτα. 4) Στήθος με μιά κρύα, ύγρη πετσέτα. 5) Όταν το θύμα πέση σε κοματώδη κατά-

Δηλητηριάσεις

στασι, διατηρήστε το ζεστό με κουβέρτες κι' έξωτερική θερμoκρασία (μπोटίλιες κλπ.), ώσπου να φτάση ο γιατρός.

Βορικόν οξύ. Συμπτώματα: Κρύα, γλοιώδης επιδερμίδα. Άδύνατος σφυγμός, πόνοι στην κοιλία. Έμετός. Διάρροια και κατάρρευσις.

Πρώτες βοήθειες: 1) Έμετικό (μουστάρδα σε νερό). 2) Δυνατός καφές ως διεγερτικό. 3) Χυμοί φρούτων και άλυσις σόδας σε άφθονία. 4) Μέτρα άναρρώσεως.

Ίώδιο. Συμπτώματα: Στυφή γεύσι στο στόμα. Πόνος κι' ένα αίσθημα μεγάλης θερμότητας στο λαιμό και στο στομάχι. Έμετός, εύκολιότης και μεγάλη δίψα. Οι άμυλώδεις τροφές που έμέσονται, έχουν ένα μπλε χρώμα.

Πρώτες βοήθειες: 1) Δώστε στο θύμα άμυλο ή άλεύρι σε νερό και σε όποιαδήποτε αναλογία. 2) Κατόπιν δώστε του ένα έμετικό (άλάτι, μουστάρδα σε νερό), ώσπου τα ύπολειμματα του στομάχου που θα βγαίνουν, πάψουν να είναι μπλε. 3) Μαλακτικά ποτά (άσπράδια άυγών σε νερό ή λιναρόσπορο σε νερό). 4) Ένα διεγερτικό. 5) Μέτρα άναρρώσεως.

Καμφορά. Συμπτώματα: Μυρωδιά καμφοράς στην άναπνοή. Όδυνηρό κάψιμο στο στομάχι. Άργότερα, πιάσιμο και συστολή τών νευρών, παραλήρημα, σπασμοί και τέλος κόμα.

Πρώτες βοήθειες: 1) Έμετικό (μουστάρδα σε νερό). 2) Δώστε στο θύμα να μυρίσει διεγερτικά (άμμωνία κλπ.). 3) Διεγερτικό ποτό (δυνατό καφέ). 4) Άν παραστή ανάγκη, τεχνητή άναπνοή. 5) Μέτρα άναρρώσεως.

Καυστικά άλκαλικά (Άμμωνία, άσβέστης, καυστική ποτάσσα, καυστική σόδα). Συμπτώματα: Τα ίδια με τα συμπτώματα τών δραστικών όξέων. Οι κηλίδες στα χέλια, στο στόμα και στη γλώσσα, έχουν ένα βρώμικο άσπρο χρώμα. Γίνονται κατόπιν πολύ κόκκινες και τέλος μαύρες.

Πρώτες βοήθειες: 1) Ξύδι (ένα ποτήρι του κρασιού) ή χυμός τεσσάρων λεμονιών σε 100 δράμια νερό. 2) Άσπράδια άμύων άυγών (2 - 3) σε λίγο νερό. ή ελαίολαδο (ένα ποτήρι του κρασιού), ή γάλα (ένα ή δύο ποτήρια). Προσοχή! Μην επιμένετε στον έμετο, αν το δηλητήριο έχη ληφθή σε συγκεντρωμένη μορφή. Αυτό θα τ' αντίληφθήτε από τη σοβαρή διάρροια τών χελιών, του στόματος και της γλώσσας.

Κινίνη. Συμπτώματα: Όταν κανείς είναι εύαισθητος στο κίνητο, τα συμπτώματα είναι: βουητό στ' αυτιά, βαρκοΐα, πιθανά έξαυνηματα στο δέρμα, ζάλη και προσωρινή τυφλότη. Όταν όμως ή δόσις του κινίνου είναι δηλητηριώδης, στα πασιπάνα συμπτώματα, προστίθενται: πόνος στο στομάχι, ναυτία και έμετός και ίσως παραλήρημα και κόμα.

Πρώτες βοήθειες: Στα έλαφρά συμπτώματα δεν άπαιτείται καμιά θεραπεία. Ένας δυνατός καφές φέρνει άνακούφιση. Στην όξεία δηλητηρίαση: 1) Έμετικό. 2) Διάλυσις υπερογγικού καλίου (4 κόκκοι σε 100 δράμια νερό). Κατόπιν σύστασι για έμετο πάλι. 3) Διεγερτικό (δυνατός καφές). 4) Μέτρα άναρρώσεως.

Κοκαΐνη: Οι κόρες τών ματιών διαστέλλονται. Φλυαρία. Άγριο γέλιο. Ναυτία, έμετός και πόνος στο υπογάστριο. Σπασμοί και, στο τέλος, κοματώδης κατάσταση. Επειδή ή κοκαΐνη άπομακρύνεται γρήγορα από τούς ιστούς του ανθρώπινου σώματος, προσπαθήστε να κρατηθή το θύμα στη ζωή έστω και για λίγα λεπτά μόνον.

Πρώτες βοήθειες: 1) Τοποθετήστε κάτω από τη μύτη του θύματος ένα πανί βρεγμένο σε διάλυσι άμμωνίας. 2) Ταννίνη (1/4 του κουταλιού του γλυκού) σ' ένα ποτήρι νερό, ή δυνατό τσάι. Άμέσως κατόπιν ένα έμετικό (μουστάρδα σκόνη σε νερό). 3) Διεγερτικό (δυνατό καφέ). 4) Άν παραστή ανάγκη, τεχνητή άναπνοή. 5) Μέτρα άναρρώσεως.

Κυάνιον και τ' παράγωγά του (λάδι πικραμυδάλο, υδροκυάνιον, κυανιούχα άλατα, πωσφονικόν οξύ). Συμπτώματα: Ένα από τα πιο θανατηφόρα δηλητήρια. Προσβάλλει άμέσως την καρδιά και τ' άναπνευστικό σύστημα κι' ο θάνατος μπορεί να έπέλθη, σε λίγα δευτερόλεπτα. Άν το θύμα έπιχρήση μιά ώρα, ύπάρχουν έλπίδες σωτηρίας του. Η άναπνοή μυρίζει σαν πικραμύδαλο ή σαν κουκούτσι από ροδοκί. Είναι άσθηματικές άφύσεις (ή άναπνοή) και άνάμεσα στις είσπνοες μεσολαβεί μεγάλο χρονικό διάστημα. Τα μάτια μένουν κλειστά, στυλωμένα, και οι κόρες διαστέλλονται. Άναισθησία, δυνατό σπασμοί, κόμα.

Πρώτες βοήθειες: Άν ύπάρχουν σε πρώτη ζήτησι, άμυγδαλές με νιτρώδες άμύλιον, σπάστε τις άμέσως κάτω από τη μύτη του θύματος, για να μπόρεση να εισπνεύση τούς άτμούς. Η δόσις του να εισπνεύση άμμωνία. Τοποθετήστε το θύμα ανάσκελα με τα πόδια ψηλά και καταβρέξετέ το με κρύο νερό στο πρόσωπο και στο στήθος. Άν διακοπή ή άναπνοή, αρχίσετε άσκήσεις τεχνητής. Συνηθώς, είναι άδύνατο να δοθι από θύμα έμετικό. Γι' αυτό, πρέπει να εισαχθή στο στομάχι του άποροφθητικός σωλήνας.

Μανιτάρια. Συμπτώματα: Τα συμπτώματα έμφανίζονται ύστερα από 2 έως 12 ώρες, αναλόγως με το είδος του δηλητηριώδους μανιταριού. Όξεις πόνοι στο υπογάστριο. Κωλικόπνοος. Κράμπες. Έμετός και διάρροια. Άργος σφυγμός και ρογώδης άναπνοή. Κατόπιν ίκτερος και συνηθώς κατάρρευσις, κόμα και σπασμοί.

Πρώτες βοήθειες: 1) Έμετικό (μουστάρδα σε νερό). 2) Μεγάλη δόσις θεϊκής μαγνησίας. 3) Ένα διεγερτικό. 4) Μέτρα άναρρώσεως.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Μολυβδόνηρο, νέφτι, νιτρικός άργυρος κλπ.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΥΣ

Ο αγώνας κατά της πολιομυελίτιδος

Οι έμβολιασμοί προληπτικά 500.000 Αμερικανέσουλκ

Ένα κρίσιμο πείραμα, που έγινε στις Ηνωμ. Πολιτείες, σε μεγάλη κλίμακα, 9' αποδείξει ίσως, ότι νικήθηκε επιτέλους η πολιομυελίτις, η φοβερή αυτή μαστίγια.

Με πρωτοβουλία του Έθνικού Ιδρυματος Παιδικής Παραλυσίας, έμβολιασθηκαν πάνω από 500.000 παιδιά του σχολείου μ' ένα προφυλακτικό έμβολιο, που απεδείχθη ήδη απολύτως αποτελεσματικό στα προκαταρκτικά πειράματα.

Το έμβολιο αυτό παρασκευάσθηκε πέρυσι από το δόκτορ Τζόννας Σάλκ, της Ιατρικής Σχολής του Πίττσμπουργκ, από τους τρεις τύπους ιών της πολιομυελίτιδος, μετά τη θανάτωσή τους με φορμαλίνη. Ο ομαδικός έμβολιασμός άρχισε το φεβρουάριο, ώστε να μην συμπληρωθεί πριν από το καλοκαίρι που αυξάνονται συνήθως τα κρούσματα αυτής της ασθένειας. Σε κάθε παιδί έγιναν τρεις ενέσεις, οι πρώτες δυο σε διάστημα μιας βδομάδας και η τρίτη μετά τέσσερες βδομάδες.

Το έμβολιο Σάλκ παρέχει τις μεγαλύτερες και βασιμότερες ελπίδες νίκης στον αγώνα κατά της πολιομυελίτιδος. Προηγούμενος είχε δοκιμασθεί σε 600 άτομα, χωρίς να παρουσιάσει ποτέ ανεπιθύμητα αποτελέσματα. Ο έφευρετής του εχει ήδη εμποτισμένη ο' αυτό, ώστε το χρησιμοποιούν στον έαυτο του, στη γυναίκα του και στα τρία παιδιά του. Είναι απόλυτα εξακριβωμένο ότι πρόκειται για ένα παρασκευάσμα τελείως ακίνδυνο. Μένει μόνο να εκτιμηθεί η ενέργειά του κατά της πολιομυελίτιδος. Τα σχετικά λοιπόν στατιστικά αποτελέσματα θα έχουν συγκεντρωθεί μόνο το 1955.

Όπως όλα τα έμβολια, κι' αυτό ενεργεί δημιουργώντας μέσα στο αίμα ειδικά αντίσωμα, που εξουδετερώνουν τον ιόν της πολιομυελίτιδος και προφυλάσσουν έπομένως από την ασθένεια, ή τουλάχιστον την κάνουν ήπιωτερη.

Το μεγάλο αυτό πείραμα θα στοιχίσει περί 7.500.000 δολάρια. Αν επιτύχει όμως τελικά, η εργασία του δόκτορος Σάλκ θα πάρει θέση μεταξύ των σπουδαιότερων ανακαλύψεων στην ιστορία της ιατρικής επιστήμης.

Στην παρασκευή του νέου έμβολιού συνετέλεσε πολύ η περσινή επιτυχία των επιστημόνων, που κατόρθωσαν για πρώτη φορά να εξετάσουν και να φωτογραφίσουν με το ηλεκτρονικό μικροσκόπιο τον ιόν της πολιομυελίτιδος. Έτσι μπόρεσαν κατόπιν οι έρευνες να παρασκευασθούν πυκνές καλλιέργειες του ιού αυτού.

Ένα άλλο αποτελεσματικό μέσον προφυλάξεως από την πολιομυελίτιδα είναι η «γάμμα γλοβουλίνη», ένα προϊόν βγαλμένο από το αίμα ανθρώπων που έπαθαν ήδη αυτή την ασθένεια και θεραπεύθηκαν. Η αζία του αποδείχθηκε με συστηματικά πειράματα που έγιναν το 1951 και 1952. Το Ιδρυμα Παιδικής Παραλυσίας δαπάνησε πέρυσι 19.000.000 δολάρια για την παρασκευή του και τη χρησιμοποίησή του σε περισσότερα από 1.000.000 παιδιά.

Όστόσο, η «γάμμα γλοβουλίνη» παρουσιάζει δυο σοβαρά

μειονεκτήματα: Πρώτον, είναι ανεπαρκής και ακριβή (δύο κι' αν έξη αυξηθεί τώρα η παραγωγή της και ελαττωθεί το κόστος της). Δεύτερον, η προφυλακτική της ενέργεια είναι προσωρινή, διαρκεί δηλαδή έως 5 βδομάδες.

Η «γάμμα γλοβουλίνη» περιέχει στο αίμα όλων των ανθρώπων. Σ' αυτήν αποθηκεύονται τα αντίσωμα, οι χημικές δηλαδή ουσίες που παράγει ο οργανισμός για την εξουδετέρωση των διαφόρων μικροβίων. Όταν π. χ. πάθω και ναις ιλαρά, παράγεται στον οργανισμό του το αντίσωμα αντισώμα, αποθηκεύεται στη «γάμμα γλοβουλίνη» του αίματός του και, την προφυλάσσει στο εξής από νέα προσβολή της ίδιας ασθένειας.

Κάθε είδος αντίσωματος ενεργεί μόνο στο αντίστοιχο μικρόβιο, και σε κανένα άλλο. Αν τώρα λείπει απ' τον οργανισμό μας ένα ώριμο αντίσωμα, μπορούμε να το πάρουμε από άλλο άτομο, που το έχει ήδη στο αίμα του.

Εξάγουμε δηλαδή απ' το αίμα του μια ποσότητα «γάμμα γλοβουλίνης», που περιέχει το αντίσωμα, και την εισάγουμε στο δικό μας. Η προφυλακτική όμως ενέργεια της «γάμμα γλοβουλίνης» διαρκεί μόνον όσο διατηρείται αυτή η ξένη ουσία μέσα στο αίμα μας, δηλαδή μερικές βδομάδες.

Κατά τις δοκιμές της «γάμμα γλοβουλίνης» εναντίον της πολιομυελίτιδος, οι έρευνες έκαναν στα μισά παιδιά ενέσεις μ' αυτήν και στα άλλα μισά με μια άδρανη διάλυση ζελατίνης χωρίς καμία προφυλακτική αζία. Το πείραμα έγινε σε 5.768 παιδιά, προερχόμενα από τα μέρη εκείνα των Ην. Πολιτειών, όπου παρουσιάζει τη μεγαλύτερη διάδοση η πολιομυελίτις.

Να τώρα το αποτέλεσμα: Μόνον ένα παιδί, στο οποίο χορηγήθηκε «γλοβουλίνη» έπαθε πολιομυελίτιδα, ενώ στο ίδιο χρονικό διάστημα έπαθαν 5 παιδιά στα οποία είχε χορηγηθεί η ζελατίνη, κι' άλλα 12 που δεν τους είχαν κάνει καμία ενέση.

Το επόμενο έτος (1952) τα πειράματα επανειλήφθησαν, σε 55.000 παιδιά τώρα, με το ίδιο σύστημα και πάλι. Ώς την 1η Οκτωβρίου λοιπόν, είχαν πάθει πολιομυελίτιδα 90 απ' αυτά. Η «γλοβουλίνη» είχε χορηγηθεί στα 26, στα δε άλλα 64 η διάλυση της ζελατίνης.

Η αζία της «γάμμα γλοβουλίνης» είχε πια αποδειχθεί πανηγυρικά.

Πρέπει να σημειωθεί ότι, αν το παιδί έξη ήδη μέσα στον οργανισμό του τον ιόν, η «γλοβουλίνη» δεν μπορεί να το προφυλάξει από την πολιομυελίτιδα. Παρατηρήθηκε λοιπόν ότι, από 27 παιδιά που έπαθαν πολιομυελίτιδα μέσα στην πρώτη βδομάδα από την έναρξη, στα 12 είχε χορηγηθεί «γλοβουλίνη», και στα 16 ζελατίνη. Τη δεύτερη βδομάδα αρρώστησαν 26 παιδιά, με την έξη αναλογία. Την τρίτη βδομάδα 10 παιδιά, 2 «γλοβουλίνη», 8 ζελατίνη. Την τέταρτη 5 παιδιά, 1 «γλοβουλίνη», 4 ζελατίνη. Την πέμπτη 3 παιδιά, όλα με ζελατίνη. Αυτή η συνεχής μεταβολή της

αναλογίας δείχνει ακόμη παραστατικότερα την πραγματική αζία της «γλοβουλίνης».

Μετά την πέμπτη βδομάδα, ήταν ίσος ο αριθμός των αρρώστων παιδιών που τους είχε χορηγηθεί «γλοβουλίνη» ή ζελατίνη. Γιατί είχε λείψει πια από το αίμα τους η «γλοβουλίνη».

Τέλος, όσα παιδιά έπαθαν πολιομυελίτιδα, παρ' όλη την έναρξη «γλοβουλίνης», είχαν πια συμπτώματα και θεραπεύθηκαν γρηγορώτερα από τ' άλλα.

Σ' αυτό το σημείο βρίσκεται τώρα ο αγώνας κατά της πολιομυελίτιδος. Το έμβολιο Σάλκ όμως ελπίζεται πως θ' αποτελέσει μια αποφασιστική νίκη.

ΟΟ

Αδίκαια βάραινα

Όπως φρονεί ένας χειρουργός του Πίττσμπουργκ, πολλές συνθήκες των συναδέλφων του είναι τελείως περιττές και αδικαιολόγητες, βασανίζουν δε άδικως τους άρρώστους. Δεν υπάρχει λόγος π.χ. να γίνονται ενέσεις καταπραυντικών φαρμάκων, έφσον κάνει την ίδια δουλειά κι' ένα χάπι. Επίσης είναι τελείως παράλογο το ξύρισμα του κάτω μέρους του σώματος πριν από μια έγχειρηση του στήθους. Μετά τις έγχειρήσεις, οι χειρουργοί απαγορεύουν συνήθως να δοθεί στον άρρωστο έστω και μία γουλιά νερό. Και όμως το νερό είναι ακίνδυνο. Γιατί λοιπόν να υποφέρει άδικως ο άρρώστος απ' τη δίψα; Όσο για τροφή, πρέπει να του δίνουν όποια και όση του άρρεί, κι' όχι να τον υποβάλλουν στην αυστηρή δίαιτα του νοσοκομείου. Αυτά υποστηρίζει ο χειρουργός απ' το Πίττσμπουργκ.

Κατά της «θυλακίτιδος»

Έχουμε γράψει κι' άλλοτε για την τόσο επώδυνη «θυλακίτιδα», που οφείλεται σε απόφραξη σκελίου και φλόγωση των ιστών ώριμων αρθρώσεων, ιδίως δε του ώμου, του γόνατος ή του αγκώνος. Σε τέτοιες περιπτώσεις, οι γιατροί εφαρμόζουν την ακτινοθεραπεία, ή ενέσεις τοπικών αναισθητικών ή υδροκορτιζόνης μέσα στην άρθρωση. Άριστα αποτε-

λέσματα λοιπόν έδωσε σε μερικούς πάσχοντες μια νέα θεραπευτική μέθοδος. Ο Άμερικανός δόκτωρ Ι. Κλέμενς δοκίμασε ενέσεις βιταμίνης Β12 σε θυλακίτιδες του ώμου, και είχε εξαιρετικές επιτυχίες. Το πλεονέκτημα αυτών των ενέσεων είναι ότι δεν χρειάζεται να γίνουν απ' εύθειας στην άρθρωση, άλλ' όπουδήποτε.

Η εργασία των καρδιακών

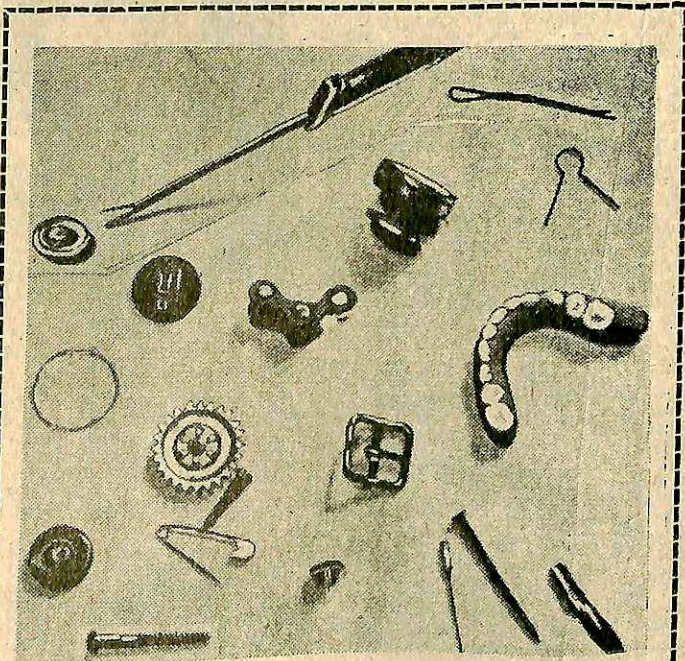
Δεν συνιστάται, βέβαια, η πολύ βαρεία σωματική εργασία στους καρδιακούς. Άλλ' είναι γεγονός ότι οι περισσότεροι απ' αυτούς μπορούν να εργασθούν κανονικά, έξ ίσου καλά ή και καλύτερα από τους τελείως υγιείς! Οι δόκτορες Χούσαρντ Ρούση και Τζόζεφ Μπέντον, του Πανεπιστημίου της Ν. Υόρκης, μέτρησαν την ποσότητα ενέργειας που δαπάνησαν για την εργασία τους 50 καρδιακοί. Όχι μόνο λοιπόν οι περισσότεροι απ' αυτούς έκαναν τη δουλειά τους δίχως σοβαρή δυσκολία, αλλά και τα αποτελέσματα τους δεν ήταν διόλου κατώτερα από των υγιών.

Η ούρτικάρια

Ένας Καναδός ψυχολογικός μελέτησε τις περιπτώσεις 35 ατόμων, που είχαν πάθει ούρτικάρια. Παρατήρησε λοιπόν ότι τα δύο τρίτα απ' αυτούς υπέφεραν στην παιδική τους ηλικία από έλλειψη σπορής των γονέων τους, ιδίως δε της μητέρας τους. Η μητέρα μου με πρωτοφίλησε μόνο όταν ήμυα 22 χρονών, έπεις ένας απ' αυτούς. Κι' ένας άλλος: «Ο πατέρας μου δεν μπορούσε να καταλάβει τα παιδιά του». Όλοι τους, ήταν μόνιμα δυσχερασμένοι απ' τη ζωή τους, δυστυχισμένοι και σκυθρωποί. Αυτή λοιπόν η ψυχική τους κατάσταση είχε ούρτικάρια.

Τα τραύματα στα χέρια

Για την περιποίηση των τραυμάτων στα χέρια από εργατικά ατυχήματα, συνιστάται τώρα η έγχυση ως αντισηπτικό μέσον καθαρισμού της πληγής. Ακολουθεί ένα καλό πλύσιμο με διάλυμα αλατιού, που πρέπει να περιέχει τοσο αλάτι, όσο και το αίμα.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ

Ένας χειρουργός του νοσοκομείου «Καρόλιν» της Σφωχόλμης κατασκεύασε έναν ειδικό καθέτηρα με τομή, που επιτρέπει την εξαγωγή διαφόρων πραγμάτων, άνω άριστες, ο καρδιακός επεμβασι. Στη φωτογραφία μας, και κάτω διάφορα αντικείμενα βετρίας του Σουηδού επιστήμονος, και κάτω διάφορα αντικείμενα που βγήκαν μ' αυτόν από τα στομάχια μικρών παιδιών, τα οποία απέφυγαν έτσι την έγχειρησι!

Η ΖΑΧΑΡΗ, Ο ΥΠ' ΑΡΙΘ. 1 ΕΧΘΡΟΣ ΤΩΝ ΔΟΝΤΙΩΝ!..

Τα «άγαθα» του πολιτισμού μας

Οι επιστήμονες, από τη μελέτη των παλαιών κειμένων και την εξέταση μεγάλου αριθμού σκελετών, έχουν καταλήξει στο συμπέρασμα, ότι, κατά τον Μεσαίωνα, οι μισοί τουλάχιστον από τους κατοίκους των ευρωπαϊκών χωρών, είχαν χαλασμένα δόντια. Κατά τις αρχές του αιώνας μας, έξ άλλου, ο μεγάλος Άγγλος γιατρός σερ Ουίλλιαμ Όσλερ, γράφει, ότι ήταν κάτι το εξαιρετικό το να βρή κανείς έναν άρρωστο με γερά δόντια. Πιο κοντά στις ημέρες μας, κατά τον πόλεμο του 1914-18, οι Γάλλοι και Άγγλοι στρατιωτικοί γιατροί, αναγκάστηκαν να μη δεχτούν πολλούς έθελοντές, που παρουσιάζονταν για να καταταχθούν, γιατί τα δόντια τους βρίσκονταν σ' αξιοθρήνητη κατάσταση. Την ίδια θλιβερή διαπίστωση έκαναν οι στρατιωτικοί γιατροί και κατά τον τελευταίο πόλεμο. Σύμφωνα με μία έκθεση που συντάχθηκε τότε στην Αγγλία, τα 98 % των νέων και τα 90 % των κοριτσιών ηλικίας 18 ετών, είχαν ανάγκη από τις περιποιήσεις του οδοντοτρού. Μία επιβεβαίωση που έγινε την ίδια εποχή σ' ένα έργο γράσας πυρομαχικών, έξ άλλου, έδειξε, ότι μόνον 1 % από τους εργάτες είχαν γερά δόντια.

Διάφορες νεώτερες στατιστικές δείχνουν, ότι το ποσοστό των ανθρώπων με χαλασμένα δόντια είναι πολύ υψηλό στις πολιτισμένες χώρες. Το ρεκόρ κατέχει από ώριμες περιόδους των Ηνωμένων Πολιτειών, τη Νορβηγία, την Αυστραλία, τη Νέα Ζηλανδία και την Αγγλία.

Στην Αγγλία, ωστόσο, η κατάσταση βελτιώθηκε σημαντικά, ιδίως μεταξύ των παιδιών, χάρις στα δραστικά μέτρα, που εφαρμόσθηκαν εκεί για την προστασία της παιδικής ηλικίας. Μεγάλες υπηρεσίες προσέφεραν ιδίως τα κινητά οδοντοκτρεία, που περιέρχονται αδιάκοπα όλες τις αγροτικές και έργατικές περιοχές της Αγγλίας. Καθένα απ' αυτά, υποβ' να περιλάβει ταυτόχρονα έξη ασθενείς. Διαθάνουν επίσης ακτίνες Χ, που βγάζουν με λίγα λεπτά, ραδιογραφικές πλάκες των δοντιών.

Οι επιστήμονες πρόδεξαν, ωστόσο, ένα σημαντικό γεγονός. Κατά την διάρκεια των δυο παγκοσμίων πολέμων, οι παθήσεις των δοντιών παρουσίασαν αίσθητη μείωση σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες. Μετά τον τριτομίστο του 1918-19, όμως, έσημειώσαν καινούργια άνοδο.

Η μείωση κατά τις πολέμικες περιόδους, αποδίδεται από τους επιστήμονες στην έλλειψη ζάχαρης και ψωμιού.

Στις Δανία, π. χ., όπου ο πόλεμος επέφερε περιορισμό της ζάχαρης κατά 62 %, παρατηρήθηκε μια ταυτόχρονη μείωση των παθήσεων των δοντιών κατά 7 %. Στη Σουηδία, ο περιορισμός της ζάχαρης έφτασε τα 50 % κι' η αντίστοιχη μείωση των παθήσεων στοιχί μείωσε κατά 17 %. Στη Γαλλία και τη Φινλανδία, έξ

άλλου, όπου η κατανάλωση της ζάχαρης μειώθηκε κατά 60-75 %, παρατηρήθηκε μείωση των παθήσεων των δοντιών μεταξύ 78 και 80 %.

Οι αριθμοί αυτοί δείχνουν καθαρά την όλη επίδραση, που έχει στα δόντια η ζάχαρη και γενικά τα παρασκευάσματα με ζάχαρη.

Την όλη επίδραση της ζάχαρης στα δόντια, δείχνουν και οι παρατηρήσεις που έγιναν μεταξύ των πρωτογόνων λαών. Οι Έσκιμοι π. χ. ως τη στιγμή που έμαθαν να ζούν κατά τον τρόπο των πολιτισμένων λαών, αγνοούσαν την περηδία των δοντιών. Μόνο κατά το δεύτερο ήμισυ του παρελθόντος αιώνας, άρχισαν να εμφανίζονται στη Γροιλανδία κρούσματα περηδίας, που ο αριθμός των μεγάλων ολόων. Την εποχή εκείνη (1855), οι ιθαγενείς της Γροιλανδίας είχαν ανάγκη από ένα ένα δούμις κιλά ζάχαρης το χρόνο. Το 1902 η κατανάλωση ανέβηκε σε τρία κιλά και το 1932 σε δεκάτρία κιλά. Σήμερα η ζάχαρη που αναλογεί σε κάθε κάτοικο της Γροιλανδίας, είναι άνωτερη από εκείνη που αναλογεί σε κάθε κάτοικο των Ηνωμένων Πολιτειών! Παράλληλα έχουν αυξηθεί και οι παθήσεις των δοντιών.

Πριν από το 1932, έξ άλλου, οι κάτοικοι της νήσου Τριστάν ντ' Κούνα έπικοινωνούσαν με τον υπόλοιπο κόσμο μόνο μία φορά στα δυο χρόνια, γιατί μόνο κάθε δυο χρόνια το πλοίο που έκανε τη συγκοινωνία σ' αυτή την περιοχή, έφτανε στις ακτές τους. Τα δόντια τους ήταν την εποχή εκείνη υγιέστατα. Από τότε, όμως, τα ταξίδια στη μακρινή αυτή νήσο, έγιναν συχνότερα. Ευρωπαίοι και Αμερικανοί μετέφεραν εκεί τα «άγαθα» του πολιτισμού. Οι ιθαγενείς συνήθισαν σιγά-σιγά τη ζάχαρη και τα σακχαρώδη παρασκευάσματα, ενώ πριν τα αγνοούσαν. Σήμερα αναλογούν σε κάθε οικογένεια 60 κιλά ζάχαρης και 80 κιλά λευκό αλεύρι ετησίως. Το αποτέλεσμα; Κάποις από τους κατοίκους της νήσου, ούτε κι' αυτά ακόμη τα μικρά παιδιά, δεν έχουν γερά δόντια!

Το ίδιο φαινόμενο παρατηρείται και στις Εβρίδες. Το 1933, ένας μόνο στους 100 από τους ιθαγενείς κατοίκους τους, είχε χαλασμένα δόντια. Σήμερα, με την είσοδο του πολιτισμού στη νησιά αυτά, η αναλογία έφτασε στα 32 %.

Οι στατιστικές για την κατάσταση των δοντιών του πληθυσμού των ευρωπαϊκών χωρών, δείχνουν ότι, επί 100 ατόμων, 2 μόνον έχουν υγιή δόντια, 16 βρίσκονται στην ανάγκη να βγάλουν ένα ή περισσότερα δόντια, 42 πρέπει να κάνουν σφραγίσματα ή να περιποιηθούν τα ούλα τους, και 40 έχουν οδοντοστοιχίες μερικές ή ολόκληρες.

Οι παραπάνω αριθμοί, δείχνουν καθαρά, ότι η ζάχαρη είναι ο υπ' αριθ. 1 εχθρός των δοντιών. Ο υπ' αριθ. 2 εχθρός, είναι η έλλειψη περιποίησης. Το στόμα και τα δόντια, όμως, έχουν ανάγκη να τα φροντίζουμε διαρκώς, για να προλάβουμε τις διάφορες παθήσεις, που τα απειλούν. Κι' αυτό είναι προτιμότερο από το να περιμένουμε να μας πονέσουν για να τρέξουμε στο γιατρό.

Τελωτοθεραπεία

Δεν αφήνεις, κυρά μου, τα μελλούμενα και να μού πηξουν... που καθομαι;

Δεν αφήνεις, κυρά μου, τα μελλούμενα και να μού πηξουν... που καθομαι;

Αχού, τον άρρωστο! Πάλι εύκολα στο μεθύσι μούθε γάτος το βράδυ!

Η... αίτια του δυστυχήματος

Κάποιος μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο σε κακά χάλια. Με σχισμένο κολλάρο και πονκάμισο και με μώλωπismους και γδαρσίματα σε όλο το σώμα.

Στην αίθουσα παροχής των πρώτων βοηθειών, ο αρμόδιος υπάλληλος, ζήτησε από τον τραυματία τα στοιχεία του για να κάνει τη σχετική καταχώρησι στο βιβλίο των εισερχομένων.

— Είστε παντρεμένος; τόν ρώτησε.
— Όχι, απάντησε εκείνος. Με παρέσυρε ένα αυτοκίνητο!...

Οι δυο φίλοι περιμένουν στην είσοδο του κινηματογράφου.

— Νάτες, Έρχονται! λέει ο Ένας. 'Η γυναίκα μου, μαζί με τη φίληνάδα μου.

— Περίεργο! κάνει ο άλλος. Μόλις ετοιμαζόμουν να σου πω κι' εγώ το ίδιο!...

Ο υποψήφιος πεθερός: "Ωστε έτσι; Ο' αγαπούσες την κόρη μου αν δεν είχε προίκα;

Ο υποψήφιος γαμπρός: Σας τ' όρκίζομαι, κύριε!

Ο υποψήφιος πεθερός: Τότε, νεαρέ μου, να μου αδειάσεις τη γωνιά. Δεν μπάζω στην οικογένειά μου ήλιθιους!

Ο πράκτωρ των συνοικεσίων διάβαζε από τον κατάλογο τις ύφες που διέθετε για τον πελάτη του.

— Έδω έχουμε μια χίρα. Έχει ωραίο πρόσωπο, μόνο που τα δόντια της είναι ψεύτικα...

Ο πελάτης μένει σκεπτικός.
— Ψεύτικα δόντια, είπατε; Χρυσά μήπως;...

Μεταξύ καταδίκων:

— Βρίσκομαι πίσω από τα κάγκελλα δεκαπέντε χρόνια.

— Μά' μόλις χτές μου είπες πως είσαι μόνο πέντε χρόνια.

— Σύμφωνα! Μά' τα πρώτα δέκα χρόνια ήμουν ταμίας σ' Τράπεζα!

— Αν δεν σταματήσης να τρέχης πίσω από τις γυναίκες, δεν θα ζήσης ούτε μιά βδομάδα!...

— Δεν υπάρχει τέτοιος φόβος! Διαθέτω τρομερές σωματικές δυνάμεις...

— Το βλέπω, αυτό. 'Αλλά μιά από αυτές τις γυναίκες που κυνηγάς, είναι... η γυναίκα μου!

Ο προϊστάμενος συναντάει σ' ένα ποδοσφαιρικό μάτς τον υπάλληλό του, που του είχε ζητήσει άδεια, γιατί πέθαινε ο θεός του.

— Α, έτσι; τού λέει θυμωμένος. Αυτές είναι, λοιπόν, οι τελευταίες στιγμές του θεού σου;

— Πολύ πιθανόν, απαντάει εκείνος ψύχραιμα. Ο θεός μου είναι... διαιτητής σ' αυτό το μάτς!

Στις εξετάσεις της Νομικής:

— Τι είναι άπατη;

— Άπατη είναι εκείνο... εκείνο που θα διαπράξετε, αν μ' απορρίψετε στις εξετάσεις.

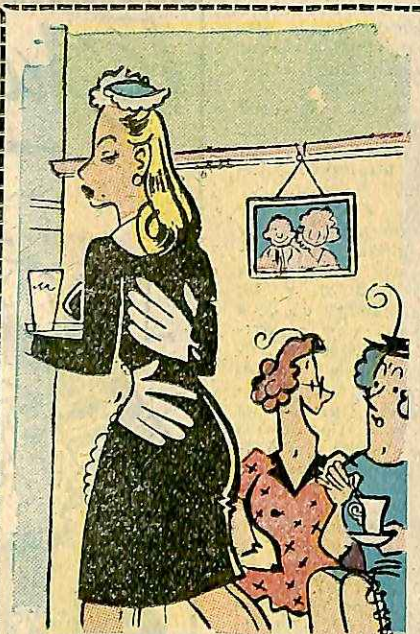
— Τι έκανε, λέει;

— Μάλιστα, κύριε καθηγητά. Κατά τον ποινικό νόμο, «καθίσταται ένοχος άπατης, όστις, έπιωφελούμενος της άγνοίας του άλλου, του προξενεί ζημίαν».

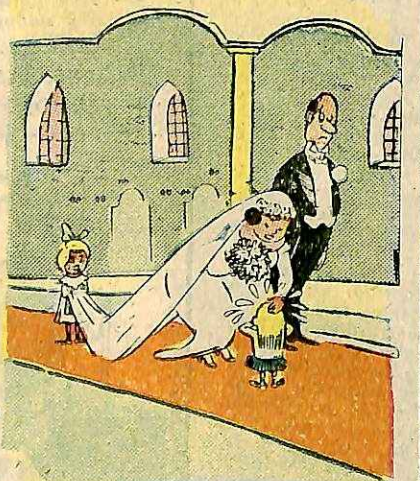
Μιά κομψή χίρα εμφανίζεται συχνά με καθαλλιέρο της έναν άραπη!

— Μά' γιατί διάλεξες αυτό το μαύρο; τή ρωτάει μιά φίλη της.

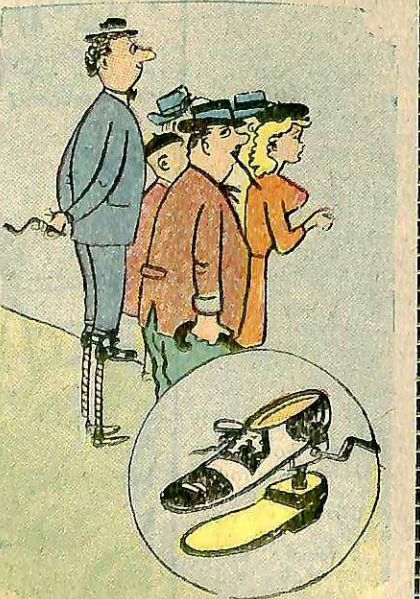
— Ξεχνάς, καυμένη, πως έχω πένθος;...

— 'Ο Κώστας μου είναι στην κουζίνα, Μαίρη μου. Σήμερα θέλησε να φτιάξη μόνος του την τούρτα...

— Μή κλαίς, μικρούλα μου. Την άλλη φορά θα κρατήσεις έσύ την ασά μου!...

— Ένας εφευρετικός στόν ιππόδρομο!

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Τά κοινώς λεγόμενα «σπειράκια της νεότητος», δηλαδή η ακμή, βασανίζουν τόσες και τόσες χαριτωμένες υπάρξεις. Βγαίνουν όχι μόνο στο πρόσωπο, αλλά και στην πλάτη — πράγμα πολύ δυσάρεστο για μιά γυναίκα που θέλει να παρουσιασθή με μαγιώ του μπάνιου ή με βραδυνή τουαλέττα. Μιά καλή μέθοδος καταπολεμήσεώς τους είναι η έξης:

Σαπουνίζετε πολύ συχνά τα πάσχον μέρη και κάνετε ύστερα μιά φριζιόν με αλκοόλ καμφρέ. "Επειτα τ' αλείφετε με την έξης πομάδα:

Ρεσορκίνη	10 γραμ.
Καμφορά	10 "
Μαύρο σαπούνι	15 "
Θεϊον πρεσιπιτέ	30 "
Κραί πρεπαρέ	5 "
Βαζελίνη	30 "

Την πρώτη μέρα, αφήστε την αλοιφή αυτή επί 5 λεπτά κι' ύστερα πλύνετε το μέρος με πολύ ζεστό νερό. "Αν προκάλεσε έρεθισμό, τον καταπραύνετε με μιά αλοιφή όζοντ ντε ζένκ. "Αν όhte πως το δέρμα σας ανέχεται αυτή τη θεραπεία, αυξήσατε λίγο το χρόνο της επιδράσεως της αλοιφής.

Για τον ιδρώτα της μασχάλης

Για να λιγοστήση ο ιδρώτας της μασχάλης, την πουντράρετε με το έξης μίγμα:

Σαλικυλικόν όξύ	5 γραμ.
Στυπτηρία κονιοποιημένη	10 "
Βόραξ	20 "
Τάλκ	100 "

"Αν μεταχειρίζεστε συγχρόνως κι' ένα απ' τα ύγρα κατά της εφιδρώσεως, που υπάρχουν στα καταστήματα καλλυντικών, θα όhte να εξαφανίζεται πολύ γρήγορα η δυσάρεστη αυτή συνέπεια της καλοκαιρινής ζέστης.

Λοσιόν για το στήθος

Για να σφίξη ένα στήθος κάπως πεσμένο — ίδιως δε όταν η χαλάρωσι του όφείλεται σε γενική αδυναμία από κάποια ασθένεια — όφελούν πολύ τα κρύα ντους, προπάντων αν έχετε προσθέσει στο νερό λίγη απ' την έξης λοσιόν:

Χλωρικόν νάτριν	40 γραμ.
"Υδαρ χαμαμέλις	500 "
"Υδαρ κρίνου	300 "
Γλυκερίνη	100 "
"Αλκοόλ άρωματισμένο	200 "

"Επίσης, μιά μέθοδος εύκολη κι' αποτελεσματική είναι ν' αλείθετε το στήθος κάθε πρωί, μετά το πλύσιμο, με ζουμί λεμονιού και ν' όφινετε να στεγνώση δίχως να το σκουπίσετε.

Τά χρωματιστά ύφασματα

Μην ανλώνετε στον ήλιο τά χρωματιστά ύφασματα, μετά το πλύσιμο, γιατί κόβει το χρώμα τους. Βάλτε τα να στεγνώσουν στή σκιά. Μην τ' άφινετε κρεμασμένα στο ρκονι περισσότερο απ' όσο χρειάζεται, ούτε κι' μέσα στο καθαρό νερό όταν τα ξεπλένετε.

"Όταν το ψητό κινδυνεύη να στεγνώση

"Αν οι προσκεκλημένοι σας καθυστερούν και το ψητό κινδυνεύη να στεγνώση ώσπου να το σερβίρετε, βάλτε την πιατέλα πάνω σ' ένα δοχείο με ζεστό νερό και σκεπάστε την καλά. "Ο ατμός θα διατηρήση ζεστό το ψητό, χωρίς να το στεγνώση.

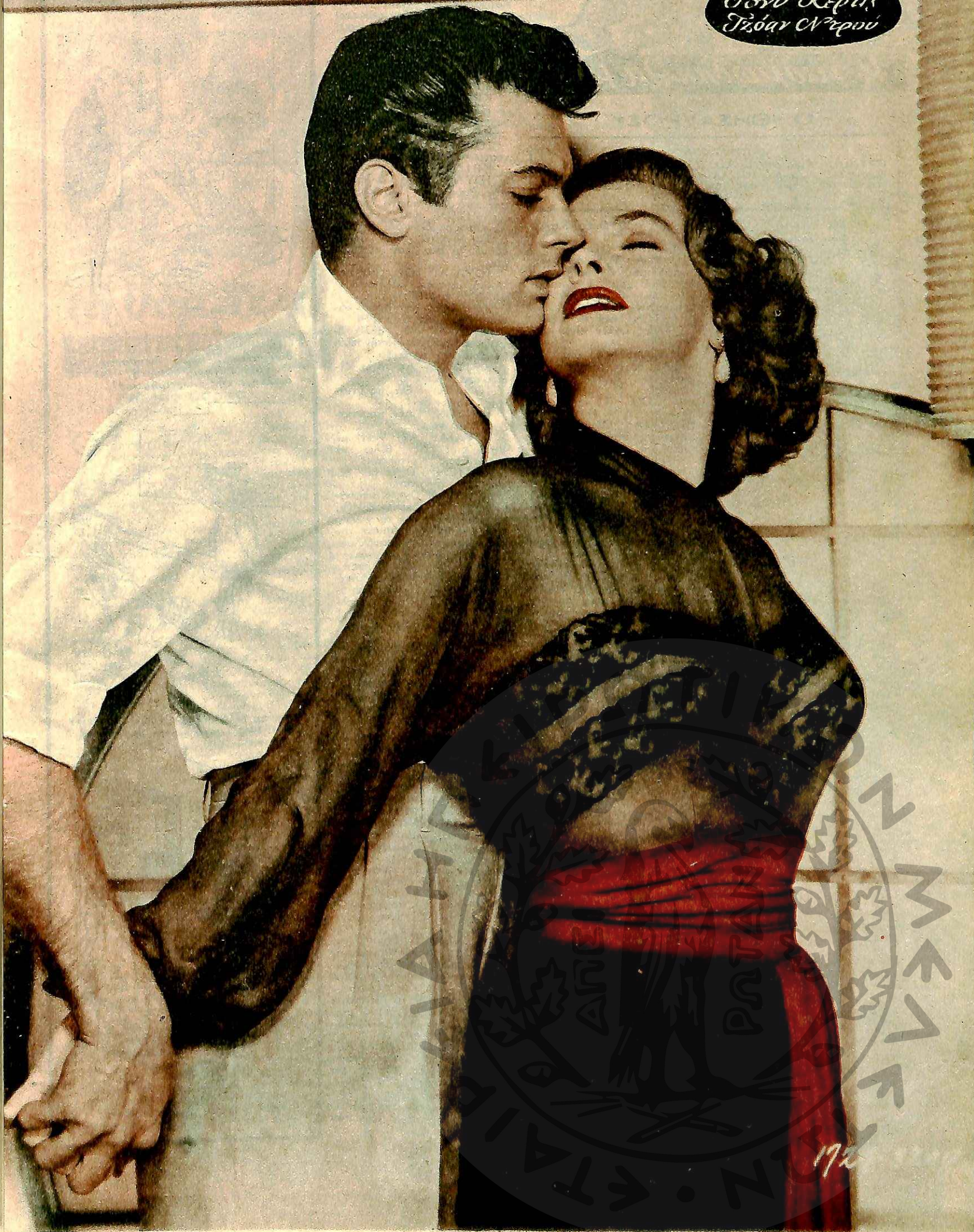
Το λάδι του φαγητού

Το κοινό λάδι του φαγητού όφελει πολύ στα ήλιοκάματα. Μιά έπαλειψι με λάδι κι' ένα έλαφορ μασσας άνακουφίζουν πολύ τα κουρασμένα μέλη του σώματος.

Τέλος, μιά-δυο κουταλιές λάδι, πριν απ' το πρωινό πρόγευμα, αποτελούν ένα φώτης τάδεως καθαριστικό.

Η λύσσα στις γάτες

Το καλοκαίρι, δεν είναι σπάνιο να λυσάξη μιά γάτα και να δαγκώση τ' άνθρωπο ή όφεντικά της. "Όταν όhte λοιπόν τη γάτα σας να παρουσιάξη περιόδους άνησυχίας, μελαγχολίας, ταραχής, ν' αλλάξη φωνή, να κασπίνη χαρτιά ή κουρέλια, κλπ., πρέπει να τη εωρήσετε ύποπτη. "Αν τυχόν δαγκώση κάποιον, μη την σκοτώσετε, αλλά φροντίστε να την κάσσετε, για να την εξετάση ένας γιατρός ή κτηνίατρος. Τέλος, μην ξεχνάτε ότι είναι σκετό να σας γλύψη, μην ξεχνάτε ότι είναι σκετό να σας μεταδώση την τρομερή αυτή ασθένεια, έχετε κάποια πληγή στο μέρος έκεينو, ή στω κι' απλή γρατζουνιά.

Ο «ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΚΡΙΤΩΝ: 'Ανώτερος υπάλληλος, πρῶτος και ελεγχόμενος μέχρις ενός σημείου.
ΙΟΥΛΙΑ: Γυναίκα του, στοργική και περιποιητική μέχρις... αφορητού σημείου.
ΚΩΣΤΑΣ: Φίλος του Κρίτωνος.

ΣΚΗΝΗ 1η
(Στὸ δρόμο)

ΚΩΣΤΑΣ (μ' εὐχάριστη έκπληξη): Κρίτων!

ΚΡΙΤΩΝ (τὸ ἴδιο): Κώστα! ('Αγκαλιάζονται).

ΚΩΣΤΑΣ: 'Επὶ τέλους! Ξαναβρίσκω τὸν παλιὸ καλὸ μου φίλο!

ΚΡΙΤΩΝ: Καὶ πῶς σοὺ φαίνομαι;

ΚΩΣΤΑΣ: Ποτὲ δὲν ἦσυνα καλύτερος! Κι' ὅσο ἀπὸ ἐμφάνισι, εἶσαι πραγματικὰ τοῦ κουτιοῦ! Πῶς τὰ καταφέρνεις ἀλήθεια νὰ εἰσαι τῆς ὥρας, πεντακάθαρος καὶ ἀτσάκιστος; 'Ασφαλῶς θὰ πλούτισες!

ΚΡΙΤΩΝ: Θὰ σοὺ ἀπαντήσω μὲ μιὰ κοινοτοπία. Μὲ ἀπασχολεῖ τόσο πολὺ ἡ δουλειά μου, ὥστε δὲν μοὺ μένει καιρὸς νὰ βγάλω λεπτά!

ΚΩΣΤΑΣ: 'Εμ τότε, πῶς ἐξηγεῖται αὐτὸ τὸ θαῦμα;

ΚΡΙΤΩΝ: 'Απλούστατα, παντρεύτηκα!

ΚΩΣΤΑΣ: 'Α! τώρα καταλαβαίνω! Σίγουρα ἀρπαξες γερὰ προίκα.

ΚΡΙΤΩΝ: Κάθε ἄλλο. 'Απλῶς...

ΚΩΣΤΑΣ (τὸν διακόπτει): Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω! 'Η γυναίκα πού πῆρες εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς θαυματοργεῖς ἐκεῖνες νοικοκυρές πού φροντίζουν τὸν ἄντρα τους σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε νὰ φαντάζῃ σὰν βασιλοπούτα!...

ΚΡΙΤΩΝ: 'Ακριβῶς!

ΚΩΣΤΑΣ: Δηλαδή, ὅπως λέμε, ἐσὺ δὲν πῆρες γυναίκα. Πῆρες θησαυρὸ.

ΚΡΙΤΩΝ: Μιμνή. Ναί...

ΚΩΣΤΑΣ: Γιατὶ διατάξεις νὰ τὸ δηλογήσεις; Φοβάσαι μὴ στὴ ματιά σου; 'Η μπῆρας δὲν εἶναι θησαυρὸς;

ΚΡΙΤΩΝ: Πᾶς!... Πᾶς!... Εἶναι!... Καὶ παραεῖνε μάλιστα!

ΚΩΣΤΑΣ: Μπράβο, Κρίτων! Πολὺ χάρηκα! 'Αντε, γειά σου καὶ πρόσχε το θησαυρὸ σου!

ΚΡΙΤΩΝ: 'Αὐ' ἔνοια σου καὶ νὰ θέλω νὰ τὸν χάσω, δὲν χάνεται ἐκεῖνος!

ΣΚΗΝΗ 2η
(Στὴν τραπέζα)

ΙΟΥΛΙΑ: Πᾶς σοὺ φαίνονται οἱ ἐλιές;

ΚΡΙΤΩΝ: 'Οραῖες εἶναι.

ΙΟΥΛΙΑ: 'Αλήθεια, Κρίτωνάκι;

ΚΡΙΤΩΝ: 'Αλήθεια, 'Ιουλίτσα!

ΙΟΥΛΙΑ: Μήπως θὰ προτιμούσες νάπαιρνα Καλαμών;

ΚΡΙΤΩΝ: 'Οχι.

ΙΟΥΛΙΑ: Δηλαδή δὲν

προτιμᾷς τὶς ἐλιές Καλαμών;

ΚΡΙΤΩΝ: 'Οχι.

ΙΟΥΛΙΑ: Τότε ἀσφαλῶς θὰ προτιμᾷς τὶς πράσινες!

ΚΩΣΤΑΣ: 'Αχ! Θεέ μου! Τί γκάφα, πού ἔκανα νὰ μὴ σοὺ πᾶρω πράσινες ἐλιές.

ΚΡΙΤΩΝ: Μὰ κι' αὐτὲς πού πῆρες καλὲς εἶναι. Μ' ἀρέσουν.

ΙΟΥΛΙΑ: Ναί, ἀλλὰ οἱ πράσινες θὰ σ' ἀρέσανε περισσότερο. 'Ελα! 'Ομολόγησέ το!

ΚΡΙΤΩΝ: Τί νὰ ὁμολογήσω;

ΙΟΥΛΙΑ: 'Οτι θὰ σ' ἀρέσανε περισσότερο οἱ πράσινες ἐλιές!

ΚΡΙΤΩΝ: Καὶ γιατί νὰ μὴ σοὺ ὁμολογήσω κάτι ἄλλο;

ΙΟΥΛΙΑ: Τί, Κρίτωνάκι;

ΚΡΙΤΩΝ: 'Οτι μπάφιασα πιά, 'Ιουλίτσα! Μὲ τάραιξες στὴν περιποίησι! 'Αμὲν! Φτάνει πιά! Κοντεύω νὰ κλατάρω!

ΙΟΥΛΙΑ (κλαίγοντας): Κι' ἐγὼ ἡ κακομοῖρα πού σκοτίζομαι γιὰ νὰ ἱκανοποιήσω κάθε σου ἰδιωτροπία! (Ξεσπάει σὲ ἀσυγκράτητους λυγμούς).

ΚΡΙΤΩΝ (σιγά): Πού εἶσαι, φίλε Κώστα, νὰ καμαρώσης τὸ θησαυρὸ!

ΣΚΗΝΗ 3η
(Τὸ ἄλλο πρωὶ στὴν κρεβατοκάμαρα).

ΙΟΥΛΙΑ: 'Ετοιμος εἶσαι, Κρίτωνάκι;

ΚΡΙΤΩΝ: 'Ετοιμος. 'Ιουλίτσα, γειά σου. (Τὴν φιλεῖ στὸ μέτωπο καὶ προχωρεῖ γιὰ νὰ φύγῃ).

ΙΟΥΛΙΑ (μὲ φρικὴ): 'Ιιιιι!

ΚΡΙΤΩΝ (τρομαγμένος): Τί συμβαίνει;

ΙΟΥΛΙΑ: Σφίξε λίγο τὴ γραβάτα σου!

ΚΡΙΤΩΝ: 'Οχι! καμμένη, 'Ιουλίτσα! Καὶ μοῦκομες τὸ αἷμα! (Διορθώνει τὴ γραβάτα του).

ΚΡΙΤΩΝ: 'Αντε, γειά σου!

ΙΟΥΛΙΑ: Στάσου!

ΚΡΙΤΩΝ: Τί εἶναι πάλι;

ΙΟΥΛΙΑ: Μήπως σοὺ κρέμεται κανένα κουμπί;

ΚΡΙΤΩΝ: Δὲ φαντάζομαι!...

ΙΟΥΛΙΑ: 'Αλλο ἡ φαντασία καὶ ἄλλο ἡ πραγματικότητα! Γιὰ καττάξου!

ΚΡΙΤΩΝ: 'Ορίστε! Κυτάξου! 'Ολα τὰ κουμπιά ἐν τάξει!

ΙΟΥΛΙΑ: Καὶ τοῦ σακακιού;

ΚΡΙΤΩΝ: Καὶ τοῦ σακακιού!

ΙΟΥΛΙΑ: Καὶ τοῦ παντελονιού;

ΚΡΙΤΩΝ: Καὶ τοῦ παντελονιού!

ΙΟΥΛΙΑ: Καὶ τοῦ πουκάμισου;

ΚΡΙΤΩΝ: 'Οκωωωωω! Βάσανο εἰσαι, θησαυρὸ μου! (Φεύγει δρομαίως).

ΣΚΗΝΗ 4η
(Σὲ μιὰ κοσμικὴ τσέβρα)

ΙΟΥΛΙΑ: Κάθεσαι καλά;

ΚΡΙΤΩΝ: Μιὰ χαρά!

ΙΟΥΛΙΑ: Μήπως δὲν εἶναι ἀναπαυτικὴ ἡ καρέκλα;

ΚΡΙΤΩΝ: Εἶναι!

ΙΟΥΛΙΑ: Μήπως αἰσθάνεσαι κανένα ρεύμα;

ΚΡΙΤΩΝ: 'Οχι!

ΙΟΥΛΙΑ: Ναί, ἀλλὰ τὸ παράθυρο εἶναι ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη σου.

ΚΡΙΤΩΝ: Καὶ τί πρέπει νὰ κάνουμε δηλαδή; Νὰ φέρουμε ἐργάτες καὶ ν' ἀλλάξουμε τὴ θέσι τοῦ παραθύρου;

ΙΟΥΛΙΑ: 'Οχι, βέβαια. 'Αλλὰ μπορεῖς κάλλιστα ν' ἀλλάξεις ἐσὺ θέσι.

ΚΡΙΤΩΝ: Κι' ἀφοῦ κάθουμι ἐδῶ μιὰ χαρά;

ΙΟΥΛΙΑ: Ναί, ἀλλὰ ἔχεις τὸ παράθυρο στὴν πλάτη σου, Κρίτωνάκι!

ΚΡΙΤΩΝ: 'Ας τόχω, 'Ιουλίτσα!

ΙΟΥΛΙΑ: Θὰ πουντιάζεις, Κρίτωνάκι!

ΚΡΙΤΩΝ: Δὲν πουντιάζω, 'Ιουλίτσα!

ΙΟΥΛΙΑ: 'Αχ! γιατί μὲ παιδεύεις; Δὲν θέλω νὰ πουντιάζω, Κρίτωνάκι!

ΚΡΙΤΩΝ: 'Οποτε δὲν θέλεις νὰ πουντιάζω;

ΙΟΥΛΙΑ: 'Οχι, Κρίτωνάκι μου! ('Ο Κρίτων βγάζει τὸ σακκάκι του, τὸ γιλέκο του καὶ τὸ πουκάμισό του καὶ μένει μὲ τὴ φανέλλα). Τί κάνεις ἐκεῖ, Κρίτωνάκι;

ΚΡΙΤΩΝ: Δὲν βλέπετε; Προσπαθῶ νὰ πᾶρω πούντα τρικοῦδερτ! Γιὰ νὰ περάσῃ τὸ δίκό μου! (Σὰν τρελός). Θέλω νὰ πουντιάζω! Θέλω νὰ πουντιάζωωωωωω!

ΙΟΥΛΙΑ: Δὲν ἔπρεπε νὰ πουντιάζεις Κρίτωνάκι. Καὶ τώρα σήκα. Πάμε στὸ σπῆτι γιὰ νὰ σὲ... περιποιηθῶ!

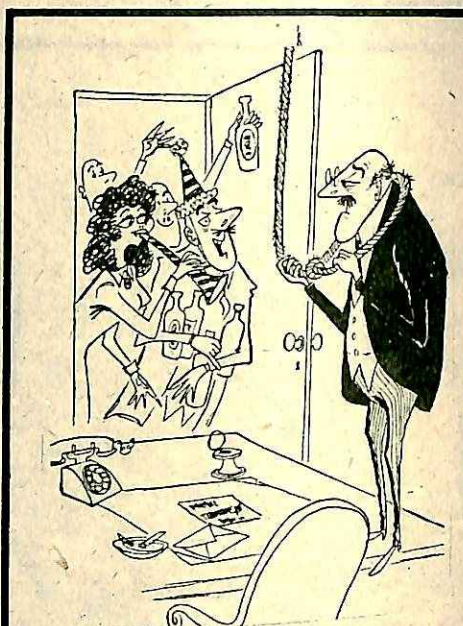
ΑΥΛΙΑΙΑ
Γ. ΓΙΑΝ.—

ΘΘ
'Ο Μπέρναρ Σῶ καὶ ὁ Σαμ Γκόλντουϊν

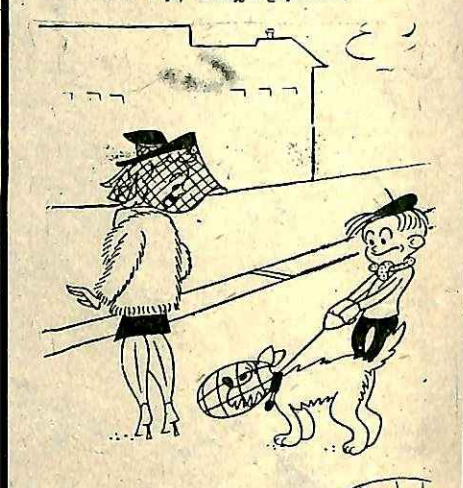
Κάποτε ὁ γνωστὸς 'Αμερικανὸς παραγωγὸς ταινιῶν Σαμ Γκόλντουϊν πῆρε στὸ τηλέφωνο τὸν Μπέρναρ Σῶ μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ κλείσῃ μαζί του μιὰ συμφέρουσα τιμὴ γιὰ τὰ συγγραφικὰ του δικαιώματα ἀπὸ θεατρικὰ του ἔργα πού σχεδίαζε νὰ κἀν κινηματογραφικὰ σενάρια. 'Η τιμὴ ὅμως πού ζήτησε ὁ Σῶ φάνηκε πολὺ ἀλμυρὴ στὸν Γκόλντουϊν, πού ἀρχισε τοὺς διπλωματικούς του ἐλιγμούς.

— Σκεφθῆτε, ἀρχισε νὰ τοῦ λέπ, τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀνθρώπων πού θὰ βροῦν ἐστὶν τὴν εὐκαιρία νὰ δούν τὰ ἔργα σας καὶ πού διαφηρικὰ δὲν θὰ τὰ ἔβλεπαν. Σκεφθῆτε ἐπίσης πόσο μεγάλη θὰ εἶναι ἡ συνεισφορά μας στὴν Τέχνη!...

— Τὸ δράμα, εἶναι, κύριε Γκόλντουϊν, τοῦ ἀπάντησε ὁ Μπέρναρ Σῶ, ὅτι ἐσεῖς δὲν σκεφτόσαστε τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον τὴν Τέχνη. ἐνῶ ἐγὼ δὲν σκέπτομαι τίποτ' ἄλλο, παρὰ μόνον τὰ λεπτά!

— Τὸ προσωπικὸ τοῦ γραφείου διοργάνωσε, κύριε διευθυντά, μιὰ ἀποχαιρετιστήριον γιορτὴ, ἐπὶ τῇ διαλύσει τῆς ἐπιχειρήσεως!...

— Πρόσεξε, 'Αζόρ!... Φαίνεται πῶς καὶ ἡ κυρία δαγκώνει!...

'Ο μύωψ: Δίδυμες εἰσθε;

Τὰ θύματα ΤΗΣ ΝΤΑΜΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΒΑΛΕ

Γιὰ μιὰ μάρκα!...

Ο Σ. Ρ. ὕστερα ἀπὸ μιὰ φοβερὴ συζήτησι πού εἶχε μ' ἕνα φίλο του κλείστηκε στὴν τουαλέττα τῆς λέσχης καὶ αὐτοκτόνησε!... 'Ετσι τελειώσε τὸ δράμα τῆς ζωῆς ἐνὸς ἀριστοκράτη, πού ἡ οἰκογένειά του ἀναδείχτηκε σ' ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς κοινωνικῆς ζωῆς τῆς χώρας μας.

'Η αὐτοκτονία τοῦ Σ. Ρ. κρατήθηκε ὅσο ἦταν δυνατόν μυστικὴ καὶ πολλοὶ ἦσαν ἐκεῖνοι πού ἀγωνίσθηκαν νὰ τὴν συγκαλύψουν. Τέλος ὅλοι θέλησαν νὰ πιστέψουν ὅτι εἶχε σκοτωθῇ γιὰτὶ βασανίζεταν ἀπὸ νευρασθένεια...

Μὰ οἱ λόγοι ἦταν πολὺ διαφορετικοί. 'Ο ἄτυχος αὐτὸς ἀνθρώπος ἦταν θύμα τῆς ντάμας καὶ τοῦ βαλέ. 'Ο φίλος του ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ υποδείξῃ ὅτι εἶχε ἀποκτήσει ὅλες τὶς συνήθειες ἐνὸς χαρτοπαίχτη. Μάλιστα, εἶχε ξεσπάσει μιὰ φιλονεικία γιὰ μιὰ μάρκα τῶν ἑκατὸ δραχμῶν!...

Τὸ ποσὸν αὐτὸ γιὰ τὴν ἐποχὴ τῆς βασιλείας τοῦ Γεωργίου Α' ἦταν σημαντικὸ, μὰ ἐντέλως ἀσήμαντο, φυσικὰ, γιὰ τοὺς πλούσιους θαμνῶνες τῆς λέσχης. Γιὰ τὸν δόστυχο ὅμως Σ. Ρ. οἱ ἑκατὸ ἐκείνης δραχμῆς, ἡ φιλιππίνεια μάρκα, ἦταν ὅτι εἶχε ἀπομείνει στὸ πράσινο τραπέζι ἀπὸ τὴν περιουσία του. 'Εκείνη τὴν νύχτα κανεῖς ἄλλος δὲν θὰ μπορούσε νὰ τοῦ δανείσῃ χρήματα!...

'Ολοι τὸν εἶχαν μανείσῃ χρήματα!... 'Ολοι τὸν ἀπέφευγαν, ὅταν ἔχανε... Κι' ἐπειτα, γνωστοὶ καὶ φίλοι, ἐνοιωθὰν κάποιον ἀντιπάθειαν γι' αὐτὸν τὸν ἀνθρώπο, πού δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο στὴ ζωὴ του παρὰ νὰ χαρτοπαίξῃ καὶ νὰ χρεώνεται!...

'Ο Σ. Ρ. ἦταν στ' ἀλήθεια σωστὸ μαρτύριο γιὰ τὴν οἰκογένειά του. Μάταια ἀγωνίσθηκαν νὰ τὸν πείσουν ν' ἀλλάξῃ ζωὴ. Μάταια προσπάθησαν νὰ τοῦ δώσουν νὰ καταλάβῃ ὅτι πολὺ σύντομα θὰ ἔμενε στὴν ψάθα κι' ὅτι θὰ καταστρεφόταν ἀπὸ τὰ χαρτιά. Αὐτὸς δὲν ἄκουε κανένα!...

Τότε οἱ δικοὶ τοῦ ἀποφασίσαν νὰ λάβουν, πρὶο δραστικὰ μέτρα ἐναντὶν του. Τοῦ ἔκοψαν κάθε ἐπιχορήγησι. Μὰ ὁ Σ. Ρ. δὲν μπόρεσε νὰ γιαιτρευθῇ ἀπὸ τοὺς πρὶο του. 'Αρχισε νὰ δανείζεται ἀπὸ τοὺς πρὶο ἀπ'αυτοὺς ἀνθρώπους. Στὴν ἀρχὴ μάλιστα ἔβαλε χέρι στὶς οἰκονομίες τοῦ ὑπέρητου!...

Αὐτὸς τοῦ δανείζε τακτικὰ χρήματα, γιὰτὶ τὸν λάτρευε κυριολεκτικὰ κι' ἐκεῖνος πάλι, ὅταν κέρδιζε, ἔσπευδε νὰ τοῦ τὰ ἐπιστρέψῃ μὲ μεγάλον τόκο!... 'Επειτα ὅταν ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς ἀνθρώπος ἔφυγε ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία του, ὁ χαρ-

τοπαίχτης ἀρχισε νὰ δανεῖζεται ἄλλοτε ὑπὸ τὰ γκαρσόνια καὶ ἄλλοτε ἀπὸ τὸ διευθυντὴ τῆς λέσχης.

Κι' αὐτὴ πιά ἦταν ἡ μεγάλη τραγωδία τῶν δικῶν του.

Σύμφωνα μὲ τὴ συνήθεια, πού ἐπικρατοῦσε ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, τὰ δάνεια αὐτὰ τοῦ παιγνιδίου ἦταν γιὰ μιὰ μόνον νύχτα! 'Αν ὁ παίχτης δανειζόταν ἑκατὸ δραχμῆς, τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ πρωὶ ἔπρεπε νὰ δώσῃ ἑκατὸ μίαν!... 'Ετσι κάθε νύχτα τὰ γκαρσόνια δανείζαν πολλὰς χιλιάδες δραχμῆς κι' ἔβγαζαν τὴν ἄλλη ἡμέρα ἕνα καλὸ κέρδος.

'Εκείνο τὸ τραγικὸ βράδυ στὴ Λέσχη τὸ παιγνίδι ἦταν μεγάλο καὶ γερό. 'Ο Σ. Ρ. εἶχε ἐξαντλήσει ὅλα τὰ χρήματά του κι' ὅλες τὶς οἰκονομίες τῶν ὑπαλλήλων. 'Αργὰ τὴν νύχτα, ἐκνευρισμένος ἀπὸ τὴ γκῖνια του κι' ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ στενοχώρια του, τὰ ἔβλεπε ὅλα μαύρα. Πάνω στὸ πράσινο τραπέζι βρισκόταν μιὰ μάρκα τῶν ἑκατὸ δραχμῶν. Μὲ τὴν ζαλάδα πού εἶχε ἀπὸ τὴν χασούρα του, ἀπλωσε τὸ χέρι καὶ τὴν πῆρε γιὰ νὰ τὴν παίξῃ κι' αὐτὴ.

— Κάποιον λάθος κάνατε, τοῦ εἶπε μὲ τὴν παροϊμιῶδη εὐγένεια τοῦ ὁ φίλος του μπροστὰ σ' ὅλους τοὺς ἄλλους παίχτες πού τοὺς ἄκουγαν.

— 'Εγὼ δὲν κάνω λάθος ποτέ! ἀπάντησε σὲ ζωηρὸ τόνο ὁ Σ. Ρ.

— Καὶ ὅμως, φίλε μου, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σὰς τὸ υποδείξω! Σηκώσατε μιὰ μάρκα!...

— 'Η μάρκα εἶνε δική μου! φώναξε ἐκνευρισμένος ὁ Σ. Ρ. Πῶς τολμάτε νὰ ἱσχυρισθῆτε!...

— Κρίμα! Βλέπω μὲ λύπη μου ὅτι ἀποκτήσατε ὅλες τὶς συνήθειες ἐνὸς ἐπαγγελματία χαρτοπαίχτη, ἔπειτα στενοχωρημένος στ' ἀλήθεια ὁ φίλος σου. Γιὰ ἑκατὸ δραχμῆς φτάσατε σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο; Λυπούμαι!...

'Ο Σ. Ρ. σηκώθηκε τότε ἀπὸ τὴν θέσι του κατὰχλωμος.

Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε. 'Εκανα λάθος. Κατόπιν βγήκε ἀμίλητος ἀπὸ τὴν αἴθουσα, ἐνῶ οἱ ἄλλοι παίχτες εἶχαν καρφώσει τὰ μάτια τους ἀπάνω του καὶ τὸν παρακολουθοῦσαν!...

Λίγα λεπτά ἀργότερα ἀπὸ τὴν τουαλέττα ἀκούστηκε μιὰ πιστολιά. 'Ο Σ. Ρ. εἶχε αὐτοκτονήσει!... Εἶχε πληρώσει μὲ τὴν ζωὴ του τὸ πάθος του γιὰ τὴν χαρτοπαίξια.

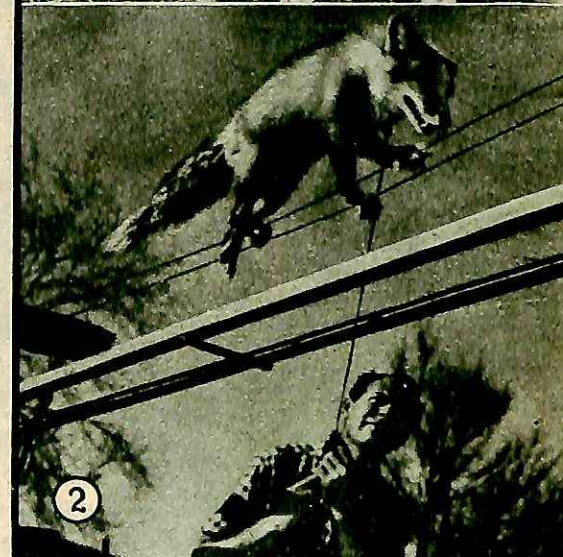
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

1 Τὸ ζεῖλος Ροσσελίνι—Μπέργκμαν ἀγόρασε μιὰ ὄρακι ἐπαυλὶ στὴ Νεάπολι, ὅπου πρόκειται νὰ ἐγκαταστήσῃ μονίμως. Στὸν ἀέραντο κῆπο τῆς ἐπαύλεως ἡ 'Ινγκριντ παίζει συχνὰ μὲ τὰ τρία τῆς παιδείας, τὸν Ρομπέρτο καὶ τὴν διὰ δίδυμες κορούλες τῆς 'Ινγκριντ καὶ 'Ισαβέλλα. 'Η Μπέργκμαν θὰ ἀναχωρήσῃ τὴν ἡμέραν αὐτὴν γιὰ τὴν Παρίσι καὶ τὸ Λονδίνο προκειμένου νὰ περυνθεῖ στὴν πρεμιέρα τοῦ νέου τῆς φιλμ «'Η 'Ιωάννα πᾶνω στὴν πυρὰ».

2 'Η ἀπονηρὴ ἀλεπού, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ἐλάχιστα ζῶα πού δὲν μπόρεσε μέχρι σήμερα νὰ δαμάσῃ ὁ ἀνθρώπος. 'Ο Γερμανὸς Βίλλυ Βόρμς ὅμως κατόρθωσε ὕστερα ἀπὸ μακρόχρονη καὶ ἐπιμονὴ προσπάθεια, νὰ γυμνάσῃ μιὰ ἀλεπού, πού ἔπαισε μιὰ μέρα σὲ μιὰ παγίδα τοῦ χτήματός του. Στὴ φωτογραφία μας ἡ γυμνασμένη ἀλεπού πού ἐγίνε, ὅπως βλέπετε, μιὰ ἀληθινὰ θαυμάσια ἀκροβάτις.

3 'Η μικρὴ αὐτὴ ὀρχήστρα, πού διασκεδάζει κάθε βράδυ τοὺς θαμνῶνες ἐνὸς μὲν στὸ Χέρμπερν τῆς Βοσφωρίας τῆς Γερμανίας ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν Πάουλ Σβαλτλέντερ καὶ τοὺς τέσσερις γιουούς του. 'Η ἐπιτυχία τῆς οἰκογενειακῆς αὐτῆς ὀρχήστρας εἶναι τόση, ὥστε ἡ φήμῃ τῆς πέρασε γρήγορα τὰ γερμανικὰ σύνορα.

4 'Ο περίφημος 'Αμερικανὸς πρωταγωνιστὴς Ρόκυ Μαρτσιάνο, μιὰ καὶ θεωρεῖται ὁ «βασιλεὺς τῶν πυγμαίων» θέλησε νὰ κἀν τὴν κόρη του... βασιλοπούλα. 'Επ' εὐκαιρίαν, λοιπόν, τῆς συμπληρώσεως 15 μηνῶν ἀπὸ τῆς γεννήσεώς της διοργάνωσε μιὰ μεγαλοπρεπὴ γιορτὴν κατὰ τὴν ὁποία ἡ μικρὴ Μαρία ἐστέφθη πριγκίπισσα. Στὴ 17 'Ιουνίου ὁ τίτλος πού κατέχει ὁ Ρόκυ θὰ διατρέξῃ σὸσορὸ κίνδυνον, δεδομένου ὅτι ὁ 'Αμερικανὸς πυγμαῖος θὰ συναντηθῇ στὸ Στάδιο τῆς Νέας Υόρκης μὲ τὸν γέγον 'Ετάρντο Τσάρλες.

ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο Νίκος της έκανε ένα κορτε παράξενο, που μόλις διαφαινόταν κάτω από το σεβασμό και τη λεπτότητά του...

Ηταν ο καιρός που ο πόλεμος είχε μπη στην πιο κρίσιμη, μα και στην πιο τραγική του φάση για την Ελλάδα. Δεκέμβρης του 41.

Λίγους μήνες πριν, η Ρένα, μια μικρή ρωμαντική κοπελίτσα, με σεμνή αβαντ γοητεία και βαθύ εσωτερικό κόσμο, είχε γνωρίσει στο γραφείο που εργαζόταν, το Νίκο. Σοβαρός νέος, με μόρφωση αληθινή κι' ευγενικό χαρακτήρα, της έκανε ένα κορτε παράξενο για την εποχή. Κόρτε που μόλις διαφαινόταν κάτω απ' το σεβασμό και τη λεπτότητά του.

Την ημέρα που μπήκαν στην Αθήνα οι Γερμανοί, σ' ένα ξεσπασμα βαθείας εθνικής πίκρας, η Ρένα έγερσε με λυγμούς στην αγκαλιά του, όπως θα γερνε στην αγκαλιά ενός αδερφού.

Το γραφείο ήταν κλειστό και μόνο δυο-τρεις υπάλληλοι που βρέθηκαν στο δρόμο, μπήκαν μέσα και κλείσανε πάλι την πόρτα...

Όλα ήταν βαριά, πνικτικά, γεμάτα δυσπνιοία και κατάθλιψη. Έφυγαν μαζί σε λίγες ώρες και τη συνώδεψε στο σπίτι. Σταματώντας μπροστά στην πόρτα της, είπε, με μια συγκινημένη επισημότητα:

— Ρένα, σ' αγαπώ. Οι μέρες πούρχονται, είναι δύσκολες... ίσως τραγικές. Είμαι μόνος στον κόσμο κι' εσύ κάτι περισσότερο από μόνη. Ένα νέο κορίτσι που πρέπει να ζήσει και τη χήρα μητέρα του. Μόνη, με βάρη κι' εθύνες. Δωσε μου τη χαρά να ενώθουμε.

Τον κύτταξε με σιωπηλό σεβασμό, στην αγνή του αγάπη. Μ' ευγνωμοσύνη για τη θυσία του, που τη δεχόταν γιατί ένοιωσε πως τόσο τον θαύμασε και τόσο τον αγαπούσε... Του το είπε: — Είναι θυσία ή πρότασή σου. Μα θα τη δεχτώ, γιατί ξέρω πως μπορείς να στην ανταποδώσω, δίνοντας όλη μου τη ζωή σε σένα!

Δεν είχε θύελλες και τρικυμίες ο έρωτάς τους. Ήταν έτσι πάντα, σοβαρός, λιγομίλητος, απαλός και βελούδιος. Παντρεύτηκαν.

Μέσα στο έρεβος του σκλαβωμένου τόπου, μια ήσυχη ευτυχία κλεινόταν στο μικρό απόμερο σπιτάκι της Ρένας. Ο Νίκος που απ' το νεαρό νοικοκυριό τους. Και με την αίσιοδοξη προσμονή της λευτεριάς που την τρέφανε οι εθνικές ελπίδες, εκείνος την καθυσάχε, χαμογελαστός κι' αμέριμνος.

Μη σε νοιάζει, της έλεγε. Ήμουν πλούσιος και θ' απομείνω φτωχός. Μα τί πειράζει; Ο πλούτος είναι η ευτυχία μας. Κι' αφού είμαι γερός, θα δαυλώσω και θα τ' ξαναφιάξω.

Ήταν πρωί. Άσημέρωτο ακόμα το φως. Άχνό και δειλό σαν τρομαγμένο κι' αυτό απ' τους βαρβάρους.

Κάτι χτύποι άξαφνοι άκούστηκαν στην πόρτα:

— Άνοιξτε γρήγορα! Γερμανική Αστυνομία!

Οι μισοί πήραν βία το Νίκο. Κι' έμειναν δυο για να κάνουν έρευνα. Ο ένας — ήταν ο επί κεφαλής αξιωματικός — προσπαθούσε να φερθή ευγενικά.

— Κουράγιο! της είχε ψιθυρίσει ο Νίκος, φεύγοντας. Κι' ο Γερμανός είχε προσθέσει τυπικά στη γαλλική γλώσσα:

— Μην ανησυχήτε, κυρία. Αυτό έχει ο πόλεμος.

— Όταν πήραν τον άντρα της και τέλειωσε η έρευνα, έδωσε το διερχόμενα.

— Δεν σε χρειάζομαι, του είπε. Ή κυρία μιλεί καλά γαλλικά.

Έμειναν οι δυο τους. Πήρε ύφος τυπικό κι' ευγενικό και ζήτησε την άδεια να καθήσει.

— Παρακαλώ! ψιθύρισε η έντρομη Ρένα.

Της είπε πως θα κάνει το πάν για να σώσει τον άντρα της. Και τ' απόγεμα στις πέντε θα ξαναρχόταν να της πη. Χτύπησε τα τακούνια και χαιρέτησε.

Στις πέντε, ξανάρθε με ύφος βαθεία λυπημένο.

— Δεν μπορώ, της εξήγησε, να παραδώ το καθήκον μου. Τα χαρτιά που ανάκαλψα είναι φοβερά ένοχοποιητικά.

— Άλλά δεν σ' ας κρύβα πως από τη στιγμή που σ' είδα, μου κάνατε άφάνταστη έντύπωση. Ίσως — πράγμα που δεν το εύχομαι στον εαυτό μου — αν έσεεις θελήσετε...

— Να τον σώσω, παίζοντας εγώ το κεφάλι μου!

Τριάντα δευτερόλεπτα πούμοιαζαν σαν τριάντα αιώνες, τον κύτταζε αμίλητη, μ' έκφραση άγρια, τραγική.

— Ο Γερμανός ήταν κι' αυτός φαινομενικά ταραγμένος:

— Έδωσα διαταγή να μη τον βασανίσουν άκόμη, είπε. Ξέρετε, ο πόλεμος είναι σκληρός. Χιλιάδες Γερμανών ήρωικών στρατιωτών δίνουν τη ζωή τους κάθε μέρα. Δεν θέτεται, λοιπόν, το Τρίτο Ράϊχ την... ήρεμία των έχθρών.

Εγώ είμαι, ωστόσο, άνθρωπιστής. Και δεν άντέχω να βλέπω να τους βγάζουν τα νύχια και να τους δέρνουν ε' σιδερένια μαστίγια...

Ρένα

— Σωπάστε!... είπε άξαφνα εκείνη και γονάτισε μπροστά του για να έκλιπαρήσει το ανθρώπινο θηρίο.

— Μόνο μ' ένα τρόπο μπορεί να με πείσετε να κάνω προδοσία! της άναψε. Μά έχετε το λόγο της στρατιωτικής μου τιμής ότι θα τον άφισω άμέσως ελεύθερο!

Σταματάει το μυαλό μπρος στη φωνή της καρδιάς... Φαίνεται ναί... Ή δική της φρικτή ντροπή, δεν άξιζε τόσο. Ή ζωή του Νίκου της άξιζε δισεκατομμύρια φορές περισσότερο...

— Πηγαίνετε να φέρετε κάτι να πιούμε! του είπε γελώντας τραγικά.

Και, στο λίγο διάστημα που εκείνος έλειψε, βιαστικός και καταχαρούμενος, η Ρένα, σαν ήρωίδα της ζωής και σ' α μάρτυρας της ντροπιασμένης θυσίας, έτοιμαζόταν να πιή το πικρότερο ποτήρι του κόσμου...

Έβαλε μια κομψή ρόμπα, μακιγιαρίστηκε δυνατά — κι' αυτό δεν της συνέβαινε ποτέ, γιατί μόλις βαφόταν και πολύ σπάνια — κι' ένοιωσε τον εαυτό της βλέποντας τον μέσ' στον καθρέφτη, ένα δυνατό άνθρωπο!... Ναί! Θάσασε το Νίκο της κι' ύστερα ήξερε να πλύνη τη ντροπή με το δικό της αίμα!

Ο Γερμανός αξιωματικός κράτησε το λόγο του. Τό ίδιο βράδυ, άπέλυσε το Νίκο.

Και τό ίδιο βράδυ, εκείνη έφυγε μαζί με τον άντρα της για να τον κρύψει ώσπου καταρθώση να πάη στη Μέση Ανατολή.

Εκεί, στο Κάιρο — δέκα μέρες ύστερ απ' την άφιξή του — ο Νίκος Π. έπαίρνε ένα γράμμα που, τουφερνε κάποιος φίλος καπετάνιος καϊκιού. Ή Ρένα, του τάλεγε όλα και παρακαλούσε να τη συγχωρήσει και γι' αυτό πούκανε και γι' αυτήν αυτοκτονία της.

Ο Νίκος Π... πάει τώρα, κάθε μέρα, σ' ένα φτωχό τάφο του Γ' Νεκροταφείου και ρίχνει άπάνω του δροσερά λουλούδια, που τ' α ποτίζει με καφιά δάκρυα ώσπου μαραθούν...

Έγραφα την ιστορία τους που μου την έλεπε ο ίδιος, για να λυτρωθ' απ' τη δειλία του. Τη δειλία πούχει — έπειτ από τόσους ήρωισμούς! — να μη μπορεί κι' αυτός ν' αυτοκτονήσει. Είναι, φαίνεται, ανθρώπινο. Όταν έχης πάρα πολλές φορές θυσιάσει τη ζωή σου, αρχίζεις κάποτε να την αγαπάς. Αρχίζεις ν' αγαπάς και τη δυστυχία, που είσ' αναγκασμένος να νοιάθης...

Κι' ίσως αυτό είναι περισσότερο λυτρώμος κι' έξιλέωσι! Γιατί ο θάνατος είναι λήθη!

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Βουζ

Μ.ΤΑΛΛΙΑΣ

— Συμμαχα!

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο δόκτωρ Πάλ Ζεμιέ, ο περίφημος χειρουργός, είχε μάθει όλη την αλήθεια. Η μνηστή του, η όμορφη Λίζα, τον πρόδιδε. Ναι, τον πρόδιδε με τον Ροζέ Ντυνάν, τον παλιό παιδικό του φίλο, που, τρεις βδομάδες, τώρα, τον θεραπεύει στην κλινική του. Αύριο το πρωί, μάλιστα, στις έννιά, θα τούκανε κι' έγχειρση. Ο Ροζέ ήταν νέος, κάπου τριάντα χρόνων και πάρα πολύ πλούσιος. Είχε περάσει τα νεύατα του ασυλλόγιστα, γλεντώντας με γυναίκες, πίνοντας και χαρτοπαίζοντας. Πώς τον είχε αγαπήσει, έτσι ξαφνικά, η Λίζα, ώστε να ξεχάσει τους όρκους της, πούχε δώσει στο γιατρό; Κι' όμως, ο Πάλ ήταν ωραίος άντρας, ψηλός, διάσημος επιστήμων και επί πλέον λάτρευε τη μνηστή του. Ίσως να μην της φερνόταν με τη διαχυτικότητα που ήθελε η ψυχή της, μα την αγαπούσε μ' ένα βαθύ και τρυφερό έρωτα.

Το ειδύλλιο του Ροζέ και της Λίζας είχε αρχίσει με την είσοδο του πρώτου στην κλινική. Στην αρχή ήταν έν' απλό φλέρτ. "Επειτα, αγαπήθηκαν κι' οι δυο τρελά. Ο Πάλ δεν είχε υποψιαστεί τίποτε, ως τη στιγμή που κάποιος εμπιστος νοσοκόμος του του φάνερωσε την αλήθεια.

— "Απόψε τη νύχτα, είχε προσθέσει, θα συναντηθούν στη σέερα της κλινικής...

— Ο Πάλ τον κύταζε κατάπληκτος.

— Είσαι βέβαιος; τον ρώτησε με φωνή που έτρεμε λίγο από την ξαφνική συγκίνηση.

— Ο νοσοκόμος, που του ήταν άφοσιωμένος από χρόνια, χαμήλωσε τα μάτια του με μία έκφραση λύπης στο πρόσωπο. "Ήξερε, ότι τα λόγια του ξεσκίζαν την καρδιά του Πάλ.

— Τους άκουσα να μιλούν γι' αυτή τη συνάντησι... ψιθύρισε. Βρισκόμουν τυχαία κοντά τους... Δεν με είχαν δει και μιλούσαν ελεύθερα, χωρίς φόβο.

— Μήπως τους είδες έσύ ή κανείς άλλος στη σέερα καμμία άλλη φορά;

— Όχι... Δεν έχουν ξαναπαίει εκεί πέρα.

— Ήταν το πρώτο τους ραντεβού αυτό. Ο Πάλ ωστόσο δεν μπορούσε να πιστέψει πως έπρόκειτο για σοβαρό αίσθημα. Η καρδιά του επαναστατούσε με τη σκέψη πως θάκανε τη γυναίκα που αγαπούσε. Κι' ένοιωθε μέσα του να γεννιέται ένα άγριο μίσος εναντίον του Ροζέ. Είχε καταβάλει τόσες προσπάθειες για τη θεραπεία του και χάρις σ' ένα νέο όρρο που τον είχε εφεύρει ο ίδιος, τον είχε σώσει! Αύριο θα τούκανε και την απαραίτητη έγχειρση, που θα τον θεραπεύσει τελειωτικά και που θ' αποτελούσε έναν επιστημονικό θρίαμβο για τον Πάλ. Κι' όμως ο αχάριστος, ο προδότης φίλος του, θα συναντιόταν απόψε σ' ένα έρωτικό ραντεβού με τη μνηστή του.

— Από το μυαλό του γιατρού, περνούσαν χίλια-δυό σχέδια εκδίκησης...

— Στις δυό μετά τα μεσάνυχτα, ο Ροζέ σηκώθηκε από το κρεβάτι του. Δεν είχε πιά πυρετό, αλλά τον φλόγιζε η σκέψη πως σε λίγο θάσφιγγε στην αγκαλιά του τη Λίζα. Με λίγα χαρτονομίσματα, είχε εξαγοράσει τη σιωπή της νοσοκόμας.

— Ο αέρας έξω ήταν χλιαρός. Σε λίγο, ο Ροζέ βρισκόταν στη σέερα. Και η καρδιά του σκίρτησε όταν φάνηκε στην πόρτα μια γυναικεία σιλουέτα.

— Ροζέ! ψιθύρισε η Λίζα.

— Αγαπημένη μου!

— Αγκαλιάστηκαν και φίληθηκαν με πάθος.

— Γύρινα στο κρεβάτι σου, Ροζέ. Φοβάμαι πως ό Πάλ μας υποψιάζεται. Μπορεί ν' αντιληφθεί πως λείπεις σι. Γύρινα, Ροζέ, δεν θέλω να σε βλάψω με τόν έρωτά μου. Πήγαινε, μόνο άκουσε αυτό που θα σου πώ: είμαι τρελλή από ευτυχία γιατί σε φίλησα!

— Μή φοβάσαι, Λίζα, της είπε ο Ροζέ και την έσφιξε ξανά στην αγκαλιά του.

— Μόλις γίνο καλά, θα φύγουμε μαζί για την Κιανή βίλλα, γεμάτη λουλούδια. Είναι ένα κομμάτι του Παράδεισου!... Θα δής τί άξεχαστες ημέρες θα περάσουμε μαζί... Λίζα, αγαπημένη μου, σου όρκίζομαι πως θα σε κάνω την πιο εύτυχισμένη γυναίκα του κόσμου!

— Σ' αγαπώ! του είπε πάλι εκείνη. Είσαι ό άντρας που όνειρεύομαι να συναντήσω στη ζωή μου!... Η Λίζα μιλούσε μ' έναν ένθουσιασμό που την τρόμαζε και την ίδια! Μα τί είχε πάθει, λοιπόν, έτσι ξαφνικά; Τί παράξενη τρέλλα ήταν αυτό το καινούργιο αίσθημα; Είχε φουντώσει σαν μία πυρκαϊά, άσυγκράτητη, που θα κατάρτιζε τα πάντα.

— Μα η Λίζα, μεθυσμένη από τη νέα αυτή έρωτική περιπέτεια, δεν συλλογιόταν τίποτα. Άκόμη και να ήθελε, δεν μπορούσε να συλλογιστή τίποτα, ούτε τη ζωή της, ούτε τον μνηστήρα της!...

— Τα φίλια του Ροζέ την είχαν ξετρελλάνει.

— Έλα τώρα, πρέπει να γυρίσης στο θάλαμό σου... του είπε ξανά στο τέλος.

— Όχι, όχι, θέλω να μείνω άκόμη μαζί σου!... Ροζέ, αγαπη μου, ποέπει να μ' ακούσης...

— Ένα άκόμη φιλί... Το τελευταίο!... Έκείνη τη στιγμή, άκούστηκαν βήματα. Το έρωτευμένο ζευγάρι χωρίστηκε απότομα. Τρομαγμένοι, είδαν τότε έξω απ' το τζάμι της σέερας το πρόσωπο του γιατρού, που τους κύταζε...

Το άλλο πρωί, στις έννιά, οι νοσοκόμοι μετέφεραν με το φορείο το Ροζέ στο θάλαμο των έγχειρήσεων. Ο άρρωστος είχε τα μάτια του κλειστά, αλλά μόλις βρέπαθησε να τραυλισή.

— Πάλ!... Συχώρεσε με!... Είμ' ένας άθλιος!... θυρο, σήκωσε τις κουρτίνες και κύταζε. Η Λίζα από τον κήπο κύταζε προς το θάλαμο με αγωνία. «Φοβάται μήπως της τον σκοτώσω!», σκέφθηκε.

— Ο Ροζέ εξακολουθούσε να ικετεύη το γιατρό, για όλη μου τη ζωή! Δεν θα την ξαναδώ ποτέ πιά! Ποτέ!...

Το μεσημέρι, αφού η έγχειρση πέτυχε, ο Πάλ άρχισε να κάνει τις έτοιμασίες του για ένα μακρινό ταξίδι. Πριν όμως έστειλε στη Λίζα το άκόλουθο γράμμα: «Λίζα, φεύγω μακριά. Κάνε ό,τι θέλεις. Σου έσωσα τον άνθρωπο που αγαπάς. Δεν μπορούσα να σου δώσω άλλη μεγαλύτερη απόδειξι της λατρείας μου για σένα. Τον έσωσα μονάχα για σένα. Γιατί εκείνος δεν τό άξιζε. Είναι ένας δειλός, που πρόδωσε τόν έρωτά του, Σ' αγαπούσα πολύ, Πάλ».

Το τραίνο θα ξεκινούσε σε λίγο. Ο γιατρός κύταζε έξω απ' το παράθυρο του βαγονιού του, αφηρημένος. Ένοιωθε πως η ζωή του είχε πιά τελειώσει. Τί του χρειαζόταν ή δοξα, δίχως την αγαπημένη του Λίζα; Έξαφνα άνασκήρτησε. Κράως το τραίνο ξεκινούσε, ένα γυναικείο άπαλό χέρι ακούμπησε τρυφερά στόν ώμο του. Καί μία φωνή γλυκειά, ή φωνή της Λίζας, του ψιθύρισε συγκινημένη:

— Δεν γιατρεύεις μόνο τα σώματα, Πάλ, αλλά και τις ψυχές. Συχώρεσε με, αγαπημένη μου!... Ο Πάλ την έσφιξε πάνω του, δίχως να πη λέει. «Ένα μήνα άργότερα, ό Πάλ κι' η Λίζα, ήταν οι πιο εύτυχισμένοι σύζυγοι του κόσμου.

ΜΑΡΙ Σ ΜΑΡΤΕΝ

—Μή φοβάσαι, Λίζα, της είπε ο Ροζέ και την έσφιξε ξανά στην αγκαλιά του.